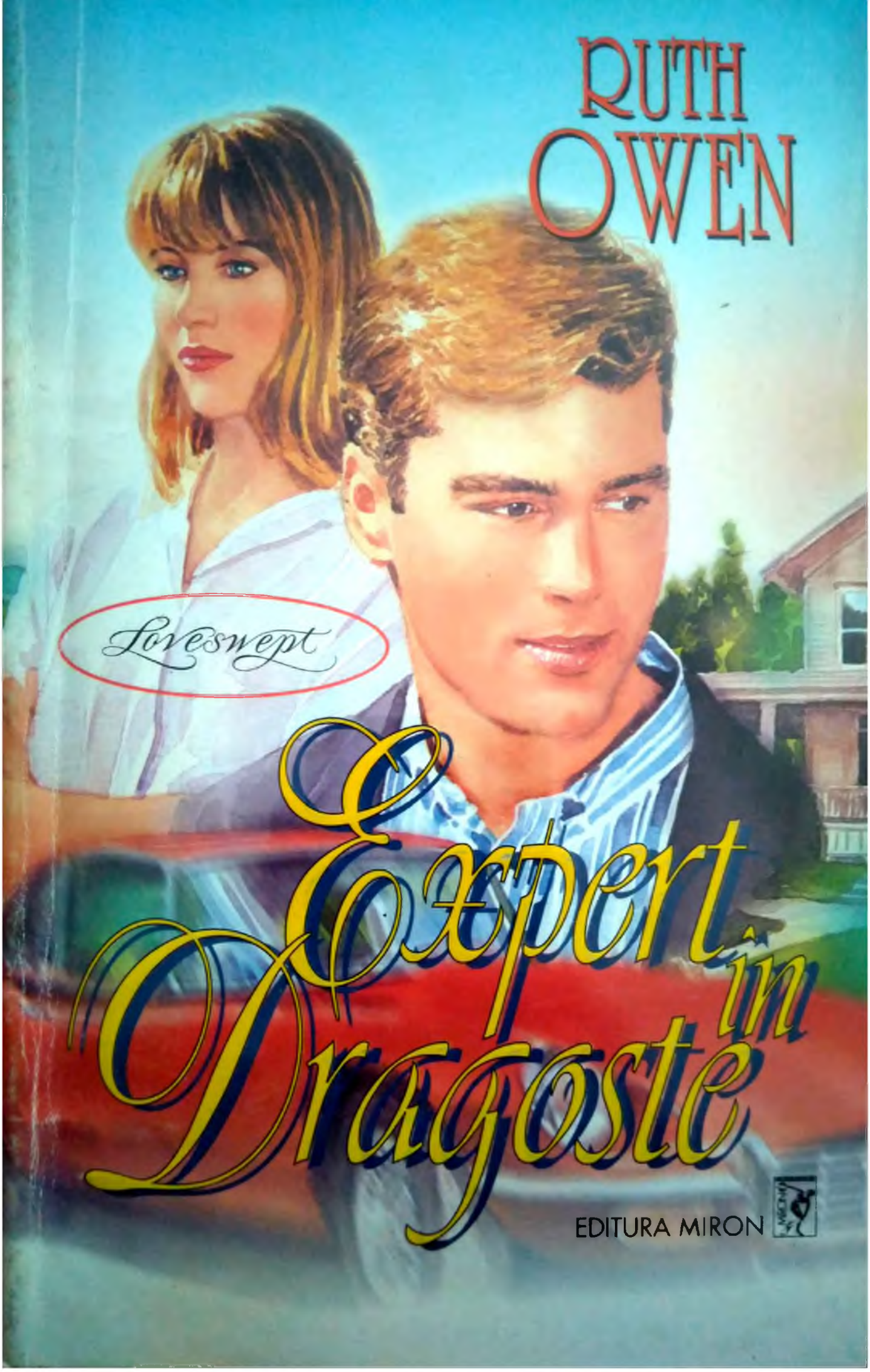

Scanned by CamScanner

ROMANE DE DRAGOSTE, PE CARE NU LE VEȚI UITA NICIODATĂ, SCRISE DE AUTORI CUNOSCUȚI AI GENULUI.

Loveswept

Expert în Dragoste

În ochii ei strălucitori, a văzut toate visele din lume.

Jillian Polanski fusese întotdeauna capabilă să se controleze în privința lui Ian Sinclair, dar acum, de cînd intraseră în mașinăria pe care el o crease pentru a explora lumea irealului, ea, Jillian, devenise prințesa, iar el cavalerul care își va risca viața pentru a i-o salva pe a ei; dar putea ea să-și încredințeze visele acestui cavaler întunecat?

Sedus de o prințesă ce îi capturase imaginația putea el oare să-i cîștige iubirea, dăruindu-i luna?

Lei 3900

Scanned by CamScanner

Loveswept

Ruth Owen

Expert în dragoste

Sorcerer

by Ruth Owen

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Ruth Owen

Expert în dragoste

Traducere de Ruxandra Radu

Editura MIRON
București

Prolog

Camera calculatoarelor era neobişnuit de tăcută. Nici un sunet nu venea de la aparate, nici o foaie, plină de date, nu ieşea din imprimante. Ecranele monitoarelor, ce acopereau un întreg perete, erau fie întunecate, fie străbătute de frînturi de cuvinte fără sens, desenate cu caractere luminoase. Treptat, chiar şi acestea dispărură, lăsînd în urmă doar întunericul. Operatorii, aşezaţi în faţa tastaturilor, priveau şirurile de ecrane negre cuprinşi de disperare. În urmă cu şaptezeci şi două de ore pierduseră legătura cu unul dintre programele sistemului, iar deteriorarea continuase cu paşi înceţi, dar înfricoşător de constanţi.

Dacă dezintegrarea continua, în mai puţin de o săptămînă întregul sistem devenea inoperabil.

În cazul în care orice alt prototip experimental de computere de la *Sheffield Industries* ar fi eşuat atît de complet, proiectul ar fi fost scos din utilizare imediat. Dar acesta nu era un sistem obişnuit, ci era prototipul unui computer dotat cu inteligenţă artificială, ale cărui funcţii egalau pe acelea ale minţii umane. Inteligenţa, inima şi patima lui notorie pentru reclamele TV îl făcuseră drag tuturor operatorilor. Numele lui era *Einstein* şi se dovedise a fi necuviincios, cu neputinţă de redus la tăcere şi irezistibil.

Iar acum era foarte, foarte „bolnav".

La o oarecare distanţă de restul grupului stăteau doi bărbaţi: unul blond şi celălalt brunet. Cel blond îşi ţinea mîinile la spate, ca şi cînd ar fi încercat să-şi păstreze calmul.

– Am încercat totul, zise el, cuvintele, spuse pe un ton ascuţit, trădîndu-i disperarea şi oboseala. Am încercat să-i stimulăm procesele în şase moduri diferite, dar indicatorii vitali sînt într-o continuă deteriorare. Ca şi cînd... Mă rog, dacă ar fi fost o fiinţă umană aş fi spus că este în comă.

– Dar el nu este *uman*, accentuă bărbatul brunet într-o engleză pură. Apăsă cîteva taste pe comanda pe care o ţinea în mînă, iar faţa lui frumoasă se încruntă. Înţeleg că mai există un pro-

totip. Sfatul meu este să anulăm acest experiment şi să ne concentrăm asupra celui care încă funcţionează.

– Nu pot să-l anulez pe *Einstein* pur şi simplu, se lamentă Chris Sheffield. Soţia mea l-a creat. Practic, este un membru al familiei. *Pink*, celălalt prototip, şi *Einstein* sînt mai mult decît nişte computere experimentale. Cea mai potrivită comparaţie ar fi că ei sînt „prieteni".

Doctorul Sinclair îşi arcui o sprînceană, în semn de surpriză, dar ţinu comentariile pentru el. Se întoarse spre monitoarele computerului, scanînd ecranele inactive cu o precizie aproape mecanică.

– Domnule Sheffield, îmi pare rău de... prietenul dumitale, dar nu văd nici o speranţă pentru acest sistem. Am lucrat şi înainte cu reţele neutre în declin, şi în momentul în care legăturile de comunicare externe s-au rupt, în principiu, nu mai există nici o modalitate de a le restabili.

– Bine; dar restabilirea legăturilor interne? Chris îl trase pe doctor într-o parte scăzîndu-şi vocea pînă la şoaptă. Ştiu despre cercetarea pe care aţi desfăşurat-o în domeniul realităţii virtuale. Colaborarea companiei dumitale cu *Sheffield Industries* ne-a situat cu ani-lumină înaintea competiţiei şi înţeleg că ai folosit simulatorul video pentru a modela şi a proiecta totul: de la interiorul unui

atom pînă la suprafaţa unei stele. Dar mă îndoiesc de faptul că ţi s-a întîmplat vreodată să ai de-a face cu ceva atît de imens şi de important ca lucrul pe care am de gînd să te rog.

Chris făcu un semn din cap spre bancul cu monitoare.

– Conştiinţa lui *Einstein* este blocată undeva în interiorul acestui sistem. Vreau ca tu, folosind simulatorul, să-mi modelezi matricea interioară în aşa fel încît să putem intra să-l găsim. Poţi s-o faci?

Sinclair nu încercase niciodată să folosească simulatorul pentru a recrea ceva atît de complicat. Îşi trecu mîna prin părul întunecat gîndindu-se la scop, la gradul de complexitate, la ce provocare însemna o astfel de cerere. Brusc, se simţi cuprins de acel foc interior, de tensiunea pasionantă ce-l emoţiona de fiecare dată cînd începea un proiect nou şi captivant. Se apucă să noteze diferite specificaţii, realizînd că nu fusese atît de nerăbdător de luni de zile.

Mîna îşi încetini mişcările rapide. „Pentru Dumnezeu, omule, nu se poate ca încă să te mai gîndeşti la ea. Alţi tehnicieni părăsiseră compania pentru posturi mai călduţe. Ea nu este diferită de ei; absolut deloc..."

– Sinclair?

Doctorul îşi ridică privirea din caietul cu notiţe

şi-l văzu pe Sheffield privindu-l îngrijorat.

– Te-am întrebat dacă poţi s-o faci?

– Bineînţeles că pot s-o fac, răspunse Sinclair necăjit în ciuda emoţiei. Îi voi lua pe Hedges şi pe Parker pentru a proiecta mediul. Ei sînt cibernetic ienii care au creat pentru NASA, luna trecută, simularea expediţiei pe Marte. Dar mai am nevoie de încă un cibernetician ca partener direct. Îl voi contacta pe asociatul meu din totdeauna, doctorul Miller.

– Kyle Miller? întrebă Chris. Cel care s-a însurat sîmbăta trecută?

La naiba! Sinclair uitase de căsătoria lui Miller. Fusese atît de prins de proiectul la care lucra, încît evenimentele îi ieşiseră cu totul din minte. Înclinîndu-şi capul, se frecă la ochi gîndindu-se că aceste amnezii sînt tot mai dese în ultima vreme. Partridge îl avertizase că dacă nu-şi va lua concediu cît de curînd va...

– Avem un alt voluntar, spuse Chris.

Sinclair îl privi tăios.

– Din păcate nu este atît de simplu. Avem nevoie de cineva care să înţeleagă riscurile la care se expune cînd intră în simulator.

– Această persoană a făcut legătura între companiile noastre înainte şi are şi experienţă cu *Einstein*.

Mai bine de o duzină dintre angajaţii lui Sin-

clair lucraseră ca legături cu *Sheffield Industries;* parteneriatul celor două companii fusese un succes datorită comunicării eficiente şi de încredere. Cineva care să fie familiarizat cu procedurile şi pericolele verigii neurocibernetice era exact ceea ce îi trebuia lui Sinclair.

– Foarte bine. Voi vorbi cu el.

– Cu ea, îl corectă Chris. Voluntarul este o femeie. A lucrat pentrû tine pînă acum cîteva luni cînd a acceptat postul de programator-şef la *Sheffield.* Nu ştiu dacă îţi aduci aminte de ea, dar se numeşte..,

– Jillian Polanski.

– Da, despre ea este vorba, spuse Chris domol, contrariat de tonul lipsit de entuziasm al interlocutorului său. I-ai dat nişte recomandări excelente. Dar nu pari bucuros că a acceptat să ajute.

– Pentru că nu sînt. A intra în simulator este o treabă riscantă, iar domnişoara Polanski este... foarte... lipsită de experienţă.

– Cu experienţă sau nu, ea este cea mai bună... Nu. Singura alegere pe care o avem, răspunse Chris aruncînd o privire spre monitorul inactiv al computerului. În timp ce vorbea, o altă luminiţă de pe indicator se stinse. Nu mai avem mult timp.

„Nu, nu mai avem". Sinclair ştia că dacă ar fi

recunoscut asta cu voce tare, Sheffield ar fi făcut un atac. Dacă nu reuşea să intre curînd în matricea computerului, prototipul, sau *Einstein* cum îi spuneau toţi, se va distruge fără posibilitate de scăpare. Dar pentru a intra în matricea lui doctorul avea nevoie de simulator, iar pentru a-l putea folosi avea nevoie de un partener cibernetician. Cinstit vorbind ştia că ar trebui să fie fericit că un candidat calificat se oferise voluntar. Erau norocoşi. Extrem de norocoşi.

Dar el nu se simţea fericit. Îşi întoarse faţa de la Sheffield în timp ce masca indiferenţei îi cădea de pe chip făcînd loc unei vulnerabilităţi neaşteptate.

„Pe iadul cel negru, de ce tocmai Jillie?"

Unu

„Nu voi intra în panică", îşi impuse Jillian Polanski pătrunzînd în camera de control, dar fermitatea hotărîrii ei scăzu în clipa în care îşi aruncă o privire spre imensa structură din oţel, fire şi magie computerizată cunoscută sub denumirea de simulator. Din unităţile cu freon se revărsau nori de ceaţă, temperatura lor, mai scăzută de zero grade, răcind uriaşele generatoare ce reprezintă inima sistemului. Complicata maşinărie metalică arăta ca o încrucişare între un satelit terminat doar pe jumătate şi un aparat medieval de tortură. Sau ca rezultatul coşmarului unui om de ştiinţă.

În centrul mort al structurii se aflau suspen-

date cele două încăperi metalice, pe care tehnicienii le numeau „ouă", ce-i găzduiau pe cibernetic ieni în timp ce aceştia călătoreau în realitatea virtuală cu ajutorul simulatorului. Jill ştia că din momentul în care uşa oului era blocată ea se va afla despărţită în întregime de lumea de afară. Din lumea reală nu vor pătrunde nici sunete, nici imagini şi nici măcar mirosuri. Ar putea ţipa din toate puterile ore în şir fără ca cineva din afară s-o audă.

Îşi înghiţi nodul de teamă din gît în timp ce-şi lega mai strîns mănuşile costumului special. Dumnezeule, cred că am fost nebună cînd m-am oferit voluntar pentru asta...

– Nu eşti obligată s-o faci, hotărî Marsha Valdez citindu-i parcă gîndurile prietenei ei. Lasă-l pe doctorul Destin să găsească o altă victimă.

În ciuda anxietăţii, Jill nu-şi putu reprima un zîmbet auzind porecla pe care Marsha o găsise pentru creatorul monstruozităţii. Asemeni lui Jill, Marsha era cibernetician la *Sheffield Industries*, dar spre deosebire de ea nu lucrase niciodată cu Sinclair. Nu-l întîlnise pe enigmaticul om de ştiinţă, dar îl descrisese foarte bine.

– Nu fac asta pentru Sinclair, Marsh. O fac pentru *Einstein*. Nici măcar *Pink* nu-l poate contacta. Cineva trebuie să intre acolo să afle ce anume s-a întîmplat şi eu sînt cea mai calificată.

Se ridică încercînd să-şi potrivească legătura din piele de la caschetă. Degetele îi tremurau. La naiba, parcă n-ar fi ea. Iritată îi dădu mănuşile Marshei şi încercă iarăşi.

– Chestia asta este prea strîmtă, se plînse ea prinzîndu-şi ultimele bucle de păr castaniu sub casca HMD. Cu capul acoperit de ea şi îmbrăcată cu costumul asemănător unui scafandru, Jill avea sentimentul că este o sardină răsucită într-o cutie prea mică. Dar garderoba era ultima dintre grijile ei. Nici măcar simulatorul nu era problema principală care o frămînta.

Erau două luni de cînd plecase de la compania doctorului Sinclair pentru postul de tehnician oferit de Sheffield. Munca ei de aici fusese o provocare plină de satisfacţii, dar gîndurile ei fuseseră îndreptate mai tot timpul spre proiectul simulatorului... şi enigmaticul om de ştiinţă care îl proiectase. „Ai grijă, Jill. Acolo sînt balaurii..."

– Eu continui să cred că faci o greşeală, spuse Marsha întrerupîndu-i gîndurile. Te cunosc, Jill. Îmi aduc aminte cum luptai în liceu pentru fiecare cauză pierdută. Ai şi cîştigat umele bătălii. Dar asta este altceva. Chestia asta, spuse ea arătînd spre gigantica maşinările, te poate omorî.

Jillian îi dăruise Marshei un zîmbet dorind să poată face mai mult pentru a-şi calma prietena. Dar faptele erau fapte. Ştia la fel de bine ca şi

Marsha că era un risc destul de mare ca, în momentul în care legătura dintre simulator şi mintea umană era stabilită, conştiinţa persoanei să se sfarme.

– La naiba, Marsha, mă enervezi, spuse Jill mascîndu-şi disperarea cu un alt zîmbet. O să fiu bine, o să vezi. Va fi o... joacă!

– Sper să ai dreptate, comentă prietena ei fără să se înveselească prea mult la auzul expresiei preferate a lui *Einstein*. Uite ce e: şi eu am lucrat cu *Einstein*. Computerul ăsta micuţ înseamnă şi pentru mine destul de mult, dar dacă nu te simţi în stare s-o faci mai bine ai renunţa. Vorbesc serios. Indiferent de părerea lui Sinclair, renunţă.

– Fii sigură că-ţi voi urma sfatul, o linişti Jill. Dădu să mai spună ceva, dar vorbele îi fură acoperite de o alarmă. Ăsta-i semnalul pentru care personalul autorizat să părăsească zona. Îmi pare rău, Marsh, dar numai tehnicienii, adică victimele, mai au voie să rămînă aici.

Marsha se îndreptă spre ieşire; dar se mai întoarse o dată.

– Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre renunţare. Nu merită să-ţi rişti viaţa. Şi apoi, eu am nevoie de tine, adăugă ea zîmbind. Kevin aduce toţi inginerii la petrecerea de la mine de astă-seară, iar tu mă vei ajuta să fac o bună impresie.

– De parcă lui Kevin i-ar păsa de asta, strigă

Jill în urma ei tot cu un zîmbet. Avînd în vedere cît de fermecat era Kevin de prietena lui de origine latină, Jill se îndoia că va observa pe altcineva la petrecerea din acea seară. Sau că lucrurile vor sta la fel în ceea ce o privea pe Marsha. Era vizibil pentru oricine că ei doi erau foarte îndrăgostiţi unul de celălalt.

Jill porni spre simulator, dar mintea ei nu era la proiect. Uită cu totul de cabluri şi oţel gîndindu-se la Kevin şi la Marsha, şi la relaţia dintre ei. Jill era foarte fericită pentru prietena ei cea mai bună deşi o mică şi secretă parte a sufletului ei murea cîte puţin ori de cîte ori îi privea pe cei doi îndrăgostiţi.

Gîndurile i se întrerupseră brusc în clipa în care se izbi de pieptul unui bărbat solid.

– O, Dumnezeule! exclamă ea.

Dezorientată pentru moment, îi trebui o clipă pentru a realiza cine este persoana îmbrăcată în halatul imaculat de laborator, al cui era parfumul, ale cui erau mîinile care o prinseseră de umeri, susţinînd-o.

– Uşurel, domnişoară Polanski. Eşti bine?

Accentul pur britanic o lumină asemeni unei raze de soare. Îşi ridică privirea spre ochii ce îi opreau întotdeauna răsuflarea. Întunecat, dar teribil de arătos, ar fi putut fi confundat cu uşurinţă cu un actor, idolul din melodramele începutului de veac. Înfăţişarea lui asemănătoare cu a lordului

Byron pusese multe inimi din departamentul de cibernetică pe jar din cauza indiferenței.

– Sînt... bine.

– Ar trebui să fii atentă pe unde mergi, o admonestă el.

„Ne-am întîlnit de cinci secunde și deja îmi dă ordine." Nu se schimbase nimic. Și totuși... parcă zărise un licăr de amuzament în colțul gurii lui severe. Ar fi putut jura că observase și o imperceptibilă căldură în privirea ce avea duritatea oțelului. Se clătină simțindu-se nesigură, în ciuda mîinilor lui ce o susțineau.

– Doctore Sinclair... Eu...

Un strigăt brusc o distrase pe Jill. Fără tragere de inimă își dezlipi privirea de a lui Sinclair, îndreptînd-o peste umărul acestuia. Marsha îi făcea semne din celălalt capăt al camerei.

– Jill, ți-ai uitat mănușile, strigă ea fluturînd cele două bucăți de material orange. Ar trebui să ai grijă să nu le pierzi sau doctorul Destin te va jupui de piele.

Doctorul Destin, se gîndi Jill crispîndu-se. Deschise gura pentru a explica, dar Sinclair îi dăduse drumul la umeri și se îndepărtase. Îl privi în ochi și-i văzu reci, asemeni îndepărtatelor stele. Putea vedea prin ea. Căldura pe care avusese impresia că o zărise o clipă mai înainte dispăruse... dacă fusese vreodată acolo.

– Uite-le aici, spuse Marsha, întinzîndu-i mănuşile. Dar chiar vorbind, rămăsese cu privirea aţintită spre savantul brunet şi arătos de lîngă prietena ei. Chiar dacă era îndrăgostită nu-şi pierdu-se capacitatea de a aprecia un bărbat frumos. Cine este tipul ăsta?

– Tip? întrebă Sinclair, încruntîndu-şi fruntea.

– Nu ştii ce înseamnă? spuse Marsha, neîncrezătoare. Se răsuci spre Jill, arătînd spre Sinclair, lubito, ar trebui să-l aduci pe bărbatul ăsta în secolul douăzeci. Adu-l la petrecerea de diseară..

– Marsh, nu cred că este o idee prea bună...

– Petrecerea începe la ora opt, adăugă ea ignorînd avertismentul lui Jill. Apoi părăsi camera, dar nu înainte de a-i mai face încă o dată cu ochiul, provocator, doctorului.

Jillian ştia că Marsha nu avusese intenţia de a o pune într-o situaţie stînjenitoare, dar asta nu reuşi să ţină roşeaţa departe de obrajii ei.

– Îmi pare rău, doctore Sinclair. Marsha nu ştie cine sînteţi.

– Aşa bănuiam şi eu, remarcă el sec. Nu cred că l-ar fi invitat pe doctorul Destin la petrecerea ei.

– Nu ţi-ar fi spus aşa dacă te-ar fi cunoscut, răspunse Jill repede, vorbele ieşindu-i din gură înainte ca ea să realizeze cît de prostesc sună ele. Dacă Marsha l-ar fi cunoscut pe Sinclair era mai mult ca sigur că porecla ar fi fost şi mai urîtă.

În cinci luni cît lucrase cu el, Jill nu-l auzise niciodată rîzînd sau spunînd o glumă sau dînd un semn de sentimente umane. Chiar şi tehnicienii şi cercetătorii care lucrau cu el de ani de zile spuseseră că sub exteriorul rece se ascundea o inimă din cel mai pur oţel.

Iar Jill avusese şi ea porţia ei de comportament glacial.

Poate că era şi vina ei pe undeva. În prima zi petrecută în colectivul lui, învăţase că rebuturile simulatorului nu erau reciclate aşa cum ar fi trebuit. Factorii de mediu fuseseră întotdeauna un subiect care o făceau să se aprindă, iar cînd în acea zi secretara doctorului îi spusese că el n-o poate primi, Jill intrase ca o furtună în biroul lui. Ochii li se întîlniseră pentru prima oară: ai lui gri şi reci ca oţelul iar ai ei căprui şi arzători. Războiul pornise imediat. Timp de trei luni se contraziseseră în legătură cu orice: de la responsabilităţile faţă de mediu pînă la standardele siguranţei simulatorului. Nu puteau sta în aceeaşi cameră cinci minunte fără să se certe dintr-un motiv oarecare. Jill pusese neînţelegerile lor pe seama unui sentiment reciproc de adînc dispreţ al unuia faţă de celălalt. Pînă în seara cu petrecerea de despărţire a lui Harry Griffith.

„Baluri..."

Sinclair îşi potrivi ceasul de la mînă, apoi porni

grăbit spre simulator fără să arunce mai mult de o privire spre Jill.

– Hai, domnişoară Polanski. Pierdem timp.

Jill se zbîrli în urma lui realizînd cît de apăsat călca, cît de multă încredere avea în Sinclair. Ea, a cărei viaţă fusese plină de temeri şi eşecuri, se simţise atrasă de duritatea lui asemenea unui magnet. Cu toate că existau şi alte motive ale acestei atracţii: emoţiile ce sclipeau rapid uneori în ochii lui reci, încruntăturile de umană neîncredere, rarele zîmbete ce aduceau cu scîteierile unui diamant. Campioană a cauzelor pierdute, fusese incapabilă să întoarcă spatele unui om ce părea a fi în război cu el însuşi.

Dar aparenţele, ca mai întotdeauna, sînt înşelătoare. Orice încercare din partea ei de a se împrieteni cu el fusese reprimată de argumente descurajante şi cea mai crudă indiferenţă. Pornirile contradictorii ale caracterului lui Sinclair o răsuceau ca pe o frunză în furtună, culminînd cu petrecerea lui Harry. Jill dansase cu cîţiva prieteni tehnicieni, apoi muzica căpătă tonuri lente şi intime. Cînd încercase să părăsească ringul de dans, se pomenise brusc, inexplicabil, în braţele doctorului Sinclair.

La început doar curtoazia o oprise să plece, dar acest sentiment fu repede înlocuit de o emoţie puternică. Inima britanică a lui Sinclair o fi fost

rece ca gheaţa, dar el dansa cu pasiunea unui dansator latin. Jill îl lăsă s-o conducă, întîmpinîndu-i pasiunea cu sentimente pe care pînă atunci le ţinuse bine ascunse, recunoscîndu-şi în sfîrşit ceea ce încercase atît de mult să nege: existenţa unui bărbat sub o aparenţă dură, un bărbat de care se simţise atrasă din prima zi cînd îl cunoscuse. Oftînd, îşi ridică privirea spre a lui, deschizîndu-se emoţional aşa cum nu mai făcuse de mulţi ani şi... fu zguduită ca de un şoc de privirea rece, aproape crudă, din ochii lui. Îi studia reacţiile ca într-un blestemat de experiment.

Din fericire, în acel moment se terminase şi melodia. Plecase de la petrecere, înapoi în siguranţa din casa ei, simţindu-se trădată de curiozitatea clinică cu care Sinclair o privise şi de emoţiile pe care ea le simţise. Mersese la serviciu a doua zi, hotărîtă să uite acest episod, dar în clipa în care întîlnise privirea gri şi rece a lui Sinclair simţise aceeaşi atracţie faţă de el dar şi aceeaşi trădare glacială. Şi, cu cît încerca să ignore aceste emoţii, cu atît mai puternice deveneau ele.

Jill nu era o persoană care să renunţe uşor. Încercase două luni să salveze aparenţele înăbuşindu-şi emoţiile nedorite, încercînd să pretindă că momentul petrecut în braţele lui nu existase. Dar efortul depus pentru asta şi-a luat tributul, iar necinstea începuse să-i aducă mustrări de con-

ştiinţă. Aflînd despre postul de la *Sheffield* nu pierduse ocazia, ştiind că este o laşitate, dar acceptînd oricum.

Acum, afecţiunea pe care o simţea faţă de *Einstein* o adusese din nou lîngă Sinclair. „În ghearele lui nemiloase", se gîndi ea zîmbind imaginii melodramatice. În definitiv, acesta era un laborator de tehnică avansată a anilor '90 şi nu vreun castel din Yorkshire din secolul trecut. Iar ea îşi putea ţine sub control infatuarea copilărească în scurta perioadă în care vor lucra împreună.

Privind peste capul doctorului, spre micul ou metalic atîrnat în mijlocul structurii din oţel, îşi spuse: „Şi, apoi, am o mulţime de alte treburi pentru care să-mi fac probleme."

Ea era fără îndoială cea mai necooperantă femeie cu care el lucrase vreodată.

– Nu-mi pasă că dumneata ai scris cartea despre procedurile simulatoarelor, spuse Sinclair în timp ce îi fixa un alt senzor la tîmplă. Le vei asculta iarăşi.

Jillian se încordă în legăturile galben aprins ale oului ca şi cînd s-ar fi împotrivit ordinelor lui.

– Se pare că nu prea am de ales, nu? Sînt o

audienţă captivă.

În mod logic, Sinclair ştia că ar fi trebuit să ignore sarcasmul ei, aşa cum făcea cu restul lumii. A da atenţie dispreţului altora era o pierdere de timp, după părerea lui. Distrăgea mintea de la treburi importante ca îndeplinirea îndatoririlor, de exemplu. Avea o regulă personală: laudele şi insultele trebuiau să treacă pe lîngă el. Dar comentariile lui Jillian îşi atingeau ţinta.

Mutîndu-şi privirea, se răsuci ridicînd firul unui alt senzor. Spaţiul din interiorul oului era destul de strîmt, ceea ce îl făcea greu de manevrat, dar Sinclair ignoră durerea. A lua în seamă disconfortul fizic era o altă pierdere de timp.

– Cînd te vei „scufunda" pentru prima oară în mediul virtual pentru un minut sau două te vei simţi dezorientată, ca atunci cînd...

– Ca atunci cînd un marinar îşi cîştigă o coadă de peşte, termină ea fraza. Ştiu, doctore. Am jucat „Coşmar dactil" şi o mulţime de alte jocuri gen „arcade"

– Şi eu la fel, domnişoară Polanski, iar aceste jocuri sînt floare la ureche dacă le compari cu ce vei experimenta în simulator. De aceea am limitat timpul petrecut cu cibernauţii în acest mediu la maximum o oră. După această perioadă, funcţionarea raţiunii începe să se deterioreze, ceva asemănător beţiei adîncurilor la scafandri. Acum,

după ce te vei obişnui cu condiţiile mediului virtual, vei vedea reţeaua electrică.

– Adică liniile luminoase care delimitează şi stabilizează lumea virtuală, recapitulă ea cu voce cîntată.

Maxilarele lui se încleştară între iritare şi admiraţie. Era clar că Jill studiase documentaţia cu multă grijă înainte de a reveni, dar de ce trebuia să i-o dovedească într-o manieră atît de iritantă... Dar Jillian Polanski fusese întotdeauna indisciplinată. Indisciplinată, recalcitrantă, provocatoare, stimulantă, excitantă...

Îşi drese glasul, tuşind sec.

– Sînt mai mult decît nişte linii luminoase. Ele transmit particulele de energie mediului. Dacă în timp ce te afli în lumea virtuală treci peste una dintre ele nu este nici un pericol dar... îţi aminteşti ce se întîmplă cu o conştiinţă care părăseşte mediul simulat?

Ea se aplecă dînd impresia că vrea să-şi strîngă una dintre chingi.

– Da, spuse încet. Reţeaua electrică se reîncarcă la nivel maxim. Oricine se află pe una dintre aceste linii poate avea un şoc, de multe ori fatal.

Continua să-şi facă de lucru cu legătura. Lumina artificială din interiorul oului estompa claritatea profilului ei, dar Sinclair era omul detaliilor, iar trăsăturile domnişoarei Polanski erau nişte de-

talii pe care el le studiase de mai multe ori.

Cu detaşare ştiinţifică remarcase că Jill era o femeie atrăgătoare, cu o structură osoasă delicată. Piela fină şi netedă era salvată de la perfecţiune de o ploaie de pistrui ce îi acopereau nasul şi pe care un alt bărbat i-ar fi găsit adorabili. Emana energie şi vitalitate, iar alţii au categorisit-o aproape frumoasă. Aplecîndu-se mai aproape, Sinclair simţi acel parfum vag ce o înconjura întotdeauna, o aromă familiară care pe alţi bărbaţi nu i-ar fi lăsat să doarmă nopţi la rînd şi care, dacă era să fim cinstiţi, îi răpise şi lui somnul pentru o noapte sau două după seara cu petrecerea lui Griffith, cînd îi ţinuse trupul lipit de al lui în acel unic, lent dans...

„La naiba!" bombăni în tăcere alungînd acea imagine ce nu avea ce căuta în camera unui simulator sau în viaţa lui, cu reguli de fier.

– Ăsta nu-i joc „arcade", domnişoară Polanski, spuse cu o voce mai aspră decît la început. Din clipa în care te afli în mediul virtual, orice vezi, orice auzi, orice atingi, orice miroşi sau chiar orice guşti vine prin intermediul computerului. Lumea reală încetează să mai existe. Îţi vei încredinţa chiar şi sănătatea psihică simulatorului.

– La fel şi dumneata, adăugă ea încet.

Vorbele ei îl calmară. Condusese mulţi cibernauţi pînă acum în simulator; pe doctorul Miller şi

pe alţii. Fiecare dintre ei îşi încredinţase viaţa în mîinile lui, iar el acceptase acest fapt ca pe o responsabilitate a muncii pe care o făcea. Dar, privind în ochii mari şi căprui ai lui Jillian, această responsabilitate deveni o povară uriaşă. Prinsă în harnaşamentele strînse ale lui Miller părea şi mai mică, fragilă asemeni unei vaze chinezeşti din porţelan. Pentru prima dată riscul pe care cibernetícianul şi-l asuma i se părea prea mare faţă de valoarea cercetării. Pentru prima dată el ezita.

– Domnişoară Polanski, nu trebuie să continui. Putem găsi pe altcineva, cu mai multă experienţă.

– Nu mai este timp pentru a găsi pe altcineva, spuse ea cu o sinceritate dezarmantă. Şi apoi, cunosc această maşină la fel de bine ca dumneata. Iar pe *Einstein* îl cunosc ca pe fratele meu. Nu este altcineva mai calificat decît mine. Îşi trase umerii înălţîndu-se dar rămînînd, în ciuda gestului, mai mică decît el cu zece centimetri. Care este problema? Nu crezi că sînt capabilă s-o fac?

Sinclair nu mai apucă să-i răspundă. Din microfonul oului se auzi o voce, cea a tehnicianului Sadie Hedges.

– Noi sîntem gata oricînd doriţi, doctore.

– Doctore? remarcă Jillian zîmbind.

Avea un zîmbet frumos. El observase acest amănunt de la bun început, dar, bineînţeles, cu obişnuita detaşare profesională. Alături de inteli-

genţă şi francheţe, zîmbetul ei era unul dintre motivele care o făcuseră populară printre colegii de muncă. Jillian Polanski avea darul rar şi de nepreţuit de a face oamenii să se simtă importanţi, iar această calitate a ei făcea ca munca echipelor cu care lucra să se desfăşoare eficient. Era şi unul dintre motivele pentru care el regreta că nu mai lucrau împreună.

Regret care venea şi din respectul lui pentru îndemînarea tehnică şi inteligenţa de care dădea dovadă dar şi de faptul că, în secret, era încîntat de nesfîrşitele lor argumentări. Nu avea nimic de-a face cu incredibilul dans de la petrecere. Absolut nimic.

– Nu încurajez poreclele, domnişoară Polanski, punctă el. Nici din partea doctorului Hedges, nici din partea altcuiva.

Ea se înroşi, iar el ştiu că îşi aminteşte de remarca prietenei ei în legătură cu „doctorul Destin". Ajutînd-o cu aparatele, simţi căldură emanînd din pielea ei stacojie. Frisonul trecu în trupul lui luminîndu-i interiorul întunecat. Îşi trase mîna, uimit de fierbinţeala neaşteptată, de intimitatea nedorită.

Îi lăsă dispozitivul vizorului peste faţă întunecîndu-i imaginea şi ochii teribil de expresivi. Apoi merse repede spre uşa oului.

– Va dura cîteva minute să-mi pun şi eu apa-

ratul, spuse el cu voce mai aspră decît ar fi dorit. Foloseşte acest timp pentru a te acomoda cu comenzile mănuşilor şi vizorului.

– Doctore Sinclair?

El se opri la intrarea în ou, reţinut de nesiguranţa prost mascată din vocea ei. Părea atît de tînără, de nepregătită să facă faţă pericolelor reale ale invenţiei lui. Apucă uşa luptîndu-se cu sentimentul neplăcut că trebuie s-o îndepărteze urgent de mecanism şi de el.

Dar, bineînţeles, n-o făcu.

– Da, domnişoară Polanski?

– Doream să ştiu... Ea ezită, încruntîndu-se în căutarea cuvintelor potrivite. Voiam să spun că nu sînt îngrijorată în legătură cu intrarea în simulator. Ştiu că nu vrei să mi se întîmple nimic acolo. Am încredere în dumneata.

Încredere. Încrederea era o emoţie pe care oamenii limitaţi o puneau pe seama reacţiilor supuse greşelii. Încrederea era ceva determinat de inimă, nu de raţiune; o zonă imprevizibilă a corpului, chiar şi în cele mai bune momente. El învăţase că nu avea voie să se bazeze pe nimic din ce nu putea fi documentat, disecat, examinat sau verificat. Va fi nevoie de mai mult decît de o pereche de ochi căprui şi migdalaţi pentru a uita această lecţie.

– Poţi avea încredere în oricine doreşti, o aver-

tiză el pe tînăra femeie. Dar nu uita ce-ţi poate face simulatorul. Sau că eu l-am creat.

„Toto, nu cred că mai sîntem în Kansas", se gîndi Jillian în momentul în care deschise ochii şi privi în jur. Era înconjurată de o nemişcare gri, implacabilă, asemeni unei mări de ceaţă care nu era nici rece, nici umedă nici... „palpabilă". Nuanţa de gri a acestei ceţi părea mai mult o lipsă de culoare decît o nuanţă în sine. Aerul era tăcut, dar nu din cauza lipsei zgomotelor. Întreaga lume părea definită nu atît prin ceea ce era cît prin ceea ce nu era. Dacă nicăieri era un loc, ea îl găsise. „Iarăşi", îşi aminti ea tremurînd.

Amintiri vechi de douăzeci de ani reveniră în mintea ei. Avea din nou opt ani, se înghesuia în cel mai îndepărtat colţ al micuţului ei dormitor, acoperindu-şi urechiile pentru a nu auzi ţipetele altercaţiei al cărei subiect era, ca de obicei, ea. Pe măsură ce volumul vocilor mamei ei şi ultimului ei prieten creştea, Jill îşi îngrămădea corpul în perete, imaginîndu-şi cu toată inima ei de copil că se afla într-un loc unde nu ajungeau sunetele şi mînia, unde nimic nu exista, nici măcar durerea...

– Domnişoară Polanski?

Ea clipi, retrăgîndu-se din amintiri aşa cum cineva îşi scoate o pereche de cizme vechi. „Te afli în simulator, îşi reaminti. Iar umbra de lîngă tine este doctorul Sinclair." Din cauza obscurităţii devenea mai mult o siluetă. Ştiind cît de uşor faţa ei îi trăda emoţiile spera ca şi imaginea ei să fie tot o umbră.

– Domnişoară Polanski, eşti bine?

Nu putea să-i vadă faţa dar din vocea lui străbătea o urmă de îngrijorare. Doamne, el chiar îşi făcea probleme din pricina ei?

– Ar conta pentru dumneata dacă n-aş fi?

– Bineînţeles, spuse el brusc. Dacă ai avea reacţii adverse din cauza simulatorului aş anula misiunea.

– Bineînţeles, spuse Jill prosteşte. Idioată! Privi în jur străduindu-se să se concentreze la mediul neobişnuit. Acesta este interiorul lui *Einstein?*

– Este o imitaţie a mediului din interiorul computerului, o corectă Sinclair, controlor cronometrează.

Înainte ca ea să apuce să-l întrebe cum să facă tot ce-i ceruse, o voce mai îndepărtată răspunse:

– Am început. Aşa cum mi-ai cerut, voi anunţa timpul din zece în zece minute pînă la trecerea unei ore. Cum merge, Jill?

– Bine, răspunse ea, recunoscînd vocea lui

Felix Parker, copilul minune al proiectului. La doar douăzeci şi trei de ani, Felix lucra deja ca expert cibernetician, iar firea lui glumeaţă şi prietenoasă făcuse să fie repede îndrăgit de restul echipei. Nu dădea doi bani pe părerea celor din jur, o trăsătură pe care Jill o invidia. Hei, tu eşti autorul acestui terci?

Felix izbucni în rîs, auzind descrierea ei nemăgulitoare dar exactă.

– Ai răbdare, lucrez la un nou design. Doctorul Sinclair m-a rugat să produc ceva mai aproape de normal pentru prima ta intrare în simulator. Vrea să te simţi în largul tău.

– Chiar te-a rugat? Jill aruncă o privire spre umbra bărbatului de lîngă ea, uimită că el îl instruise pe cel mai bun inginer să-şi „piardă timpul" creînd designul unui mediu care s-o facă să se simtă mai bine. Chiar aşa aţi făcut?

Sinclair nu răspunse. Nici măcar nu asculta. În schimb, profilul lui întunecat arăta că priveşte ceva peste umărul ei. Ea se întoarse şi... suspină adînc.

Rostogolindu-se spre ei peste cîmpul gri venea în valuri o masă de culori, la fel de vastă ca orizontul şi la fel de înaltă precum cerul. Arcade şi curcubeie îi străbăteau suprafaţa, un haos de lumină, cel mai frumos şi mai înfricoşător nor pe care îl văzuse vreodată.

– Dumnezeule, spuse alarmată, aruncînd o privire spre însoţitorul ei. Dumnezeul meu!

– Nu te îngrijora. Nu-ţi poate face nici un rău. Apoi Sinclair făcu un lucru ciudat. Veni lîngă ea şi o luă de mînă. Jillian ştia că în realitate n-o atingea, că mîna lui era o imagine transmisă centrilor ei nervoşi prin intermediul simulatorului. Dar într-o lume neprietenoasă, cu un imens val de lumină colorată coborînd peste ei rapid, gestul îi păru incredibil de reconfortant. Se agăţă de mîna lui, bazîndu-se pe puterea ei. Apoi, ridicîndu-şi fruntea, se întoarse cu faţa spre val.

Previziunea lui Sinclair se dovedi corectă; aproape că nu simţi unda colorată. Trecu peste ea cu un tremur uşor, asemeni unei brize îndepărtate, dar care lăsă în urma ei o întreagă lume.

Se pomeni deodată stînd într-un cîmp de flori sălbatice, cu un cer teribil de albastru deasupra, ce părea să radieze cu propria lui lumină. Un pîlc de dafini înalţi se aflau undeva în stînga, mîndri ca nişte santinele, înveşmîntaţi în frunzişul veril. În spatele lor se aşternea o pădure în incredibil de variate tonuri de verde, asemănătoare unui curcubeu. Iar în spatele pădurii se întindea o vale presărată cu căsuţe scînteind în lumina leneşă a după-amiezei.

Jill respiră adînc aerul curat din jurul ei, redusă la tăcere de schimbarea decorului. Posibilităţile

simulatorului erau dincolo de orice imaginaţie! Ridică mîna liberă pentru a-şi proteja ochii de soarele strălucitor şi mai avu o surpriză. Nu doar decorul fusese transformat de val.

Costumul ei negru fusese înlocuit de o rochie din catifea mov, cu mînecile ţesute cu fir aur şi argint. Corsajul era împodobit cu perle, dantela complicată coborînd pînă la poale. Nu-şi imaginase niciodată că o rochie poate fi atît de frumoasă şi oftă, de această dată cu mirare şi admiraţie.

Uimirea ei se risipi auzind vocea tăioasă de lîngă ea:

– La naiba, Parker ne-a pus într-un joc de-a „Baronii şi balaurii!"

Dumnezeule, chiar aşa, se gîndi ea, zîmbind la dovada de umor a tînărului Felix. O rugase săptămîni la rînd să se joace cu el *B B*, dar Jill îi spusese de fiecare dată că nu are timp. Şi nu minţea! Se părea că prietenul ei o transformase totuşi în jucător. Se întoarse spre doctor pentru a-i explica sensul nevinovatei glume, dar vorbele îi îngheţară pe buze.

Privea armura strălucitoare a unui falnic cavaler.

Doi

Existase o perioadă în viaţa lui Sinclair cînd ar fi dat orice ca să poarte o armură ca aceasta, fie ea şi imaginară. Copil fiind, citise orice carte despre regele Arthur ce îi căzuse în mînă, chiar şi făcînd gesturi pline de eroism cum ar fi ştersul munţilor de praf de pe biblioteca antică a bunicului pentru a le găsi. Nu doar o dată fusese certat pentru că nimerise un volum deosebit de valoros dar asta nu-l oprise. Cititul era marea lui plăcere în perioada petrecută în imensa casă a bunicului.

Devorase poveştile despre Masa Rotundă, imaginîndu-se călărind alături de cavalerii ei, înfrîngînd mişeii, răpunînd balaurii şi salvînd prin-

țese. Fuseseră visuri minunate, dar plătise scump pentru fiecare dintre ele. Devenise cavaler, dar titlul se dovedise a fi la fel de găunos asemeni armurilor ce străjuiau holurile sumbre ale uriașului castel. Iar salvarea unei prințese aproape că-l costase pierderea sufletului.

– La naiba, blestemă iarăși, dar de această dată nu la adresa universului creat de Parker. Își ridică vizorul, vizorul virtual, care era și el o proiecție imaginară a simulatorului, mutîndu-și privirea spre femeia de lîngă el. Domnișoară Polanski, avem la dispoziție doar o oră, așa că ar trebui să începe...

Restul frazei se pierdu în uitare. Domnișoara Polanski dispăruse. În locul ei stătea o prințesă din basme înveșmîntată în alb și încoronată cu aur. Bucle de un șaten-deschis îi fluturau lîngă obraji, vederea lor iscînd în el dorința de a le atinge. Corsajul rochiei dădea la iveală rotunjimile unor sîni ce trezeau în mintea lui teorii ce nu aveau nici o legătură cu simulatorul sau misiunea pe care trebuia s-o îndeplinească. Ridicîndu-și privirea mai sus, rămase uimit de eleganta delicatețe a pielii ei, de inconștienta senzualitate a gurii ca o floare. O gură ca aceasta putea iubi un bărbat în o sută de feluri determinîndu-l să implore încă o altă sută. Visurile copilăriei se transformară în fantezii erotice de adult.

– La naiba, icni el pentru a treia oară în mai puţin de zece minute. Domnişoară Polanski, arăţi...

– Mai sînt cincizeci de minute, bubui o voce.

Anunţul lui Parker sfărmă clipa de reverie. Sinclair înţepeni în momentul în care îşi dădu seama că fusese pe punctul de a se face de rîs. Se întoarse privind în altă parte, blestemîndu-se în gînd şi reamintindu-şi brutal că această lume cu tot ce se afla în ea era doar o iluzie. Soarele ce scălda ţinutul pastoral din jur nu era real. Frumuseţea supranaturală a femeii ce-i stătea alături nu era reală. Într-un anume sens, nici el nu era real.

Dar unda de regret pe care o simţea era, din păcate, reală.

– Ar trebui să ne mişcăm.

– Da... da, ar trebui.

Vocea ei suna nesigur, pierită. El se încruntă, întrebîndu-se care era motivul nesiguranţei ei. Apoi îşi aminti că era prima ei călătorie în simulator şi totul îi părea la fel de ciudat precum lui Alice la prima călătorie în oglindă. Aruncă o privire spre ea dorind să vadă dincolo de înfăţişarea de prinţesă pînă la ciberneticianul de sub mască.

– Nu fi îngrijorată, domnişoară Polanski. Nu prea sînt şanse să întîlnim un iepure uriaş cu cronometru.

– Eu eram mai preocupată din cauza Vrăjitoarei Rele, replică ea dăruindu-i un zîmbet strîmb.

Poate că hainele ei erau o iluzie, însă nu şi zîmbetul. Sinclair îl mai văzuse, îl analizase, îl catalogase cîntărind folosul pe care îl putea aduce muncii lui. Dar nu realizase niciodată efectul pe care-l putea avea asupra unui bărbat. O dorinţă adînc ascunsă în sufletul lui reveni la viaţă. Nu mai simţise în felul acesta în legătură cu o femeie de ani de zile; de cînd cu Samantha...

Samantha!

Răsucindu-se cu o mişcare rapidă, rupse brutal fragila legătură ce se înfiripase între ei.

– Vino, comandă el aspru. Pierdem timp: Porni cu paşi mari peste pajişte zdrobind indiferent delicatele flori. Flori imaginare, îşi reaminti. Locul acesta era o proiecţie destinată să uşureze călătoria lor în interiorul computerului. Viaţa şi moartea erau proprietăţi ale lumii reale, alături de datorie şi onoare şi toate celelalte adevăruri în care fusese învăţat să creadă.

Adevăruri despre care descoperise că sînt la fel de luminoase, dar false ca şi ţinutul înflorit de sub cizmele lui.

– Mai sînt douăzeci de minute, anunţă Parker.

– Fir-ar să fie, izbucni Jillian încercînd să-şi

tragă fusta din spinii unei tufe. Îmbrăcămintea ei frumoasă era un dezastru în momentul în care pornise la drum; materialul greu se dovedise asemeni unui magnet pentru toate crăcile şi ciulinii. Nu o dată fusese tentată să-şi sumece eleganta, dar incomoda rochie. Ştia că Felix este un maniac al detaliilor, dar se îndoia că se gîndise şi la o imaginară lenjerie.

Se simţea ridicolă! Trase încă o dată de fustă încercînd să ignore roşeaţa datorată stînjenelii ce-i împurpurase obrajii şi gîtul.

– Mergi dumneata înainte, doctore Sinclair. Putem acoperi un teritoriu mai mare dacă ne despărţim.

Doctorul stătea pe o mică ridicătură din pietre, la cîţiva metri mai departe de ea, privind spre partea neexplorată a văii. Nu se obosi să privească spre ea cînd îi răspunse:

– Aşa ceva nu este recomandabil.

Jill încercă să întrebe cam ce ar fi recomandabil, dar Sinclair îi întorsese spatele ca şi cînd ea n-ar fi contat. Sau, mai bine-zis, pentru că ea nu conta deloc. Ea nu însemna nici cît musculiţa ce dădea tîrcoale armurii lui strălucitoare, în aerul încremenit al după-amiezei. O musculiţă ce nici măcar nu era reală.

Sinclair avea înfăţişarea unui cavaler curajos şi galant, dar pe sub armură era la fel de lipsit de

inimă aşa cum fusese întotdeauna. Salvarea lui *Einstein* nu însemna nimic pentru el, iar ea chiar mai puţin. Jill avea sentimentul că retrăieşte umilinţa acelui vechi dans.

Furia creştea în ea, dar de data aceasta nu din cauza fustei sau a spinilor.

– Puţin îţi pasă, nu-i aşa?

Sinclair o privi.

– Ce-ai spus?

– Am spus că puţin îţi pasă, repetă ea, mînia crescîndu-i la fiecare cuvînt. Ăsta este doar un alt experiment pentru tine. Nu-ţi pasă dacă-l salvăm pe *Einstein* sau nu.

– Domnişoară Polanski, te asigur că găsirea computerului este cea mai importantă pentru mine.

– Cea mai importană, repetă ea ironică. Doctore, *Einstein* nu este o prioritate, el este o persoană. El este personalitatea cea mai amabilă, drăguţă şi minunată pe care am cunoscut-o vreodată, iar asta se referă şi la oamenii pe care i-am cunoscut. El este prietenul meu, unul dintre cei mai buni şi nu am de gînd să renunţ pentru a nu încălca... regulile arbitrare şi absurde pe care dumneata le-ai stabilit. Îşi ridică obrazul şi-l privi mîndră. Nu-mi pasă dacă rămîi. Eu plec singură pentru a dubla şansele pentru găsirea lui *Einstein* şi ăsta-i ultimul meu cuvînt.

Jill trase încă o dată de rochie sperînd să-şi

facă o ieşire triumfală. Din nefericire, materialul nu dori să coopereze. Indiferent cît de mult se străduí, rochia rămase ancorată în tufe. De fapt, mişcările bruşte păreau să înrăutăţească lucrurile.

– Se pare că nu pleci nicăieri, comentă Sinclair sec.

„Naiba să-l ia", se gîndi Jill. La dracu cu zîmbetul lui rece şi aerul lui de superioritate. Mînia strînsă de-a lungul unei vieţi nedrepte începu să clocotească în venele ei, aducîndu-i lacrimi în ochi. Oameni asemeni lui îi făcuseră copilăria un iad. Cuvinte din trecut îi reveniră în minte, nume ce aveau încă puterea de a o răni chiar şi după atîţia ani. Mica problemă a lui Gretchen Polanski. Acea nefericită Polanski. Şi cea mai rea dintre toate greşeala lui Gretchen.

– Dă-i înainte şi rîzi de mine, îi spuse pe un ton amar. Nu-mi pasă.

El rămase nemişcat pentru un moment, lipit parcă de stîncile pe care stătea. Apoi îşi înclină capul şi cu mişcări lente îşi scoase casca.

Inima trădătoare a lui Jill i se strînse în piept. Cu capul descoperit, cu pieptănătura impecabilă, doctorul arăta mai bine ca niciodată. Simţi o dorinţă aprigă să-şi treacă degetele prin părul lui negru; o imagine rapidă, prostească ce deschidea cutia Pandorei pentru alte dorinţe. La naiba, ar fi trebuit să fie furioasă pe bărbatul ăsta!

– Domnişoară Polanski, regulile mele arbitrare sînt proiectate pentru a salva micuţul şi frumosul dumitale... Făcu o pauză, ochii i se întunecară în timp ce o fixă cu privirea înainte de a adăuga... gît. Le cer cibernauţilor să rămînă împreună pentru că există întotdeauna riscul ca raţiunea unei persoane să nu reziste o oră întreagă... ca să nu mai discutăm despre alte o sută de motive ce ar putea primejdui o persoană a cărei minte este racordată la un mediu sintetic.

Porni spre ea, mişcările lui încete făcînd-o pe Jill să adauge, în gînd, încă un pericol celor pe care el le menţionase. Doamne, poate că raţiunea ei începea să se deterioreze. Altfel cum s-ar fi putut explica imaginile care îi defilau prin minte: el şi ea făcînd... o, Doamne! Închise ochii pentru a nu-l mai vedea, ştiind instinctiv că trebuie să se îndepărteze rapid. Se întoarse trăgînd de rochie cu atîta furie încît materialul începu să se rupă.

– Jillian, stai liniştită.

– Sinclair? Nu putea fi. Nu-l auzise niciodată vorbind atît de frumos, cu atîta calm. Îşi deschise ochii, la început încet apoi mărindu-i cu neîncredere. Sinclair îngenunchease în faţa ei desprinzîndu-i cu uşurinţă rochia de catifea dintre sutele de spini. Atingerea lui era la fel de blîndă ca şi vorbele.

Mirarea lui Jill se topi repede în groază.

– Doctore Sinclair, nu trebuie... Vreau să spun că nu sînteţi obligat să...

– Să te ajut? spuse el privind în sus spre ea cu un zîmbet larg. Bănuiesc că asta este contrar imaginii despre doctorul Destin. Termină de scos materialul dintre spini apoi se ridică în picioare întinzîndu-i mîna ca s-o ajute să iasă din tufe. Dar o să rămînă între noi, bine?

Înghiţind în sec, Jill îşi puse mîna în mîna lui. Degete fierbinţi le încătuşară pe ale ei amintindu-i de petrecerea lui Griffith. Îşi reaminti şi sentimentul de umilinţă, dar într-un anume fel, acel străin rece părea mai puţin real decît bărbatul imaginar ce stătea lîngă ea.

– Mulţumesc, spuse ea cu voce tremurătoare, încercînd să-şi exprime sentimentele în cuvinte. Nu mă aşteptam să fiţi atît de priceput la... descurcat fuste.

Sprîncenele negre ale lui Sinclair se ridicară cu o undă de umor ce nu ajunse şi la ochi.

– Cred că ăsta este un compliment. Mulţumesc.

Tonul dezaprobator îi trecu ca un junghi prin inimă. Nu este real, îşi spuse ea. Doctorul Sinclair avea o inimă de piatră. Şi totuşi, privind în adîncul ochilor lui, surprinse o licărire de suflet în spatele măştii de fier, un suflet la fel de nesigur şi uşor de rănit ca şi al ei. Era probabil o iluzie, un fals,

asemeni armurii strălucitoare şi spadei cu pietre nestemate. Dar iluzie sau nu, privirea lui o prinse pe a ei atrăgînd-o asemeni unui magnet.

Forţe mai puternice decît voinţa se strînseră ca un pumn în jurul inimii ei. Lumea virtuală dispăru lăsînd doar ochii lui întrebători şi dorinţa ei nestăpînită de a răspunde. Păşind mai aproape îşi trecu degetele blînd peste obrazul lui. Ochii bărbatului se întunecară la mîngîiere, argintul topindu-se la atingerea ei. Jill simţi dogoarea privirii lui străbătîndu-i trupul. Iluzie, o avertiză raţiunea. Dar într-un colţ foarte îndepărtat al sufletului ea ştiu că este cel mai real lucru pe care-l simţise vreodată...

– Zece minute, avertiză Parker.

Mîna lui Jill căzu, raţiunea revenind. Se întîmplase iarăşi! Se lăsase sedusă de imaginea celui care ar fi dorit să fie Sinclair, în loc să-l vadă aşa cum era în realitate. Îşi întoarse privirea incapabilă să privească calculul rece pe care ştia că-l va întîlni în ochii lui.

– Ar fi mai bine să mergem. Nu mai avem destul... -

– Domnişoară Polanski?

– Da? răspunse ea prefăcîndu-se fascinată de un pîlc de copaci.

Doctorul ezită apoi îşi drese glasul.

– Hm. Da, bine, voiam doar să-ţi atrag atenţia

la reprezentarea realizată de simulator... a anumitor răspunsuri care pot fi corupte. Nu trebuie să fii îngrijorată de ce se întîmplă aici. Este... doar o proiecţie.

Jill încremeni. Chiar încerca Sinclair s-o determine să nu se simtă prost pentru gestul care îi scăpase? Sau doar o pregătea pentru alt experiment. Se întoarse şi-i întîlni privirea plină de bănuieli. Dar, înainte de a putea să-şi dea seama de intenţiile lui, doctorul se încruntă cu ochii aţintiţi spre copacii pe care ea se prefăcuse că-i studiază.

– Ceva se mişcă în spatele acelor plopi.

– Credeţi că este *Einstein*?

– Poate, spuse el, trecînd pe lîngă ea. Dar indiferent ce este te sfătuiesc să rămîi în spatele meu. Nu putem fi siguri ce se află acolo.

Porni spre copaci, dar Jill îl strigă:

– Doctore Sinclair? Voiam doar să vă spun.. mulţumesc. Ca de la o proiecţie la alta.

El ridică dintr-o sprînceană, amuzat. Dădu să spună ceva dar nu mai apucă. În acel moment intrusul ieşi de după copaci.

Nu era *Einstein*.

Creatura era imensă, cu o piele gri-verzuie şi braţe groase asemeni unor trunchiuri de copaci. Mergea ţeapănă şi purta o tunică dintr-o piele murdară, dar acest accesoriu nu era singura legătură cu o fiinţă umană. De sub sprîncenele, aproape inexistente, îi priveau doi ochi roşii, iar din maxilarul inferior ieşeau caninl uriaşi şi galbeni. Partea cea mai rea din toate era faptul că mirosea ca şi cînd nu s-ar fi spălat din prima zi a Creaţiei.

– Bunule Dumnezeu! exclamă Sinclair oprindu-se brusc din mers. Ce este asta?

– Cred că este o gorilă, spuse Jillian venind lîngă el. Una mică.

– Mică? Sinclair privi din nou monstrul care avansa. Avea aproape treizeci de metri înălţime. Părea că poate doborî un pui de elefant la pămînt... cu o mînă legată la spate.

Şi se îndrepta direct spre ei.

– Parker! urlă Sinclair. la chestia asta de aici!

– Încerc, răspunse Felix, dar tiparul este fixat în matricea topologică. N-o pot localiza.

– La dracu', blestemă Sinclair descoperind utilitatea înjurăturilor pe măsură ce timpul trecea. Listarea topologică a programului pentru această reţea se afla la aproximativ cincisprezece centimetri adîncime. Felix nu ar fi putut descoperi rapid tiparul creaturii în cazul în care ar fi ştiut exact

unde să caute.

Sinclair îşi scutură capul simţind cum acesta începe să-l doară. Privi spre monstruozitatea gigantică, recunoscător că aceasta nu se putea mişca mai repede. Se putea feri fugind din calea ei. O apucă pe domnişoara Polanski de încheietură, intenţionînd să se îndrepte rapid spre direcţia din care veniseră.

Dar tînăra nu se clinti.

– Ho-ho, spuse ea.

Ho-ho-ul se dovedi o minimalizare a situaţiei. Privind înapoi, Sinclair îşi văzu partenera călcînd exact în mijlocul unui alt tufiş plin de spini. Cu toată încetineala monstrului, acesta ar fi ajuns la ei înainte ca el s-o poată debloca. Suspinînd, realiză că nu există decît o singură soluţie.

– Anulează experimentul, Hedges. Scoate-ne de aici.

O pauză lungă precedă răspunsul lui Sadie Hedges.

– Pot şi nu pot, doctore.

– Sadie, spuse Sinclair încercînd să-şi păstreze calmul, nu avem timp de discuţii. Scoate-ne de aici. Acum!

– Doctore, pe dumneata te pot aduce înapoi fără probleme. Dar priveşte unde stă ea.

Sinclair privi printre tufe spre picioarele partenerei sale şi văzu o linie strălucitoare

bastru-cobalt. La naiba. Tufa de scaieţi se afla chiar deasupra unei linii a gardului electric. Iar glezna domnişoarei Polanski era mult prea aproape de acea linie. Durerea de cap a lui Sinclair se amplifică.

– Bine, spuse el apucînd teaca spadei. Se pare că voi avea ocazia să verific dacă armura asta virtuală rezistă asemeni uneia reale.

De această dată mîna domnişoarei Polanski se încleştă pe încheietura lui.

– Doctore, este doar o proiecţie, nu-i aşa? Nu te poate răni.

Sinclair privi în ochii ei sinceri. Blînd, îi desprinse mîna de pe braţul lui.

– Am proiectat simulatorul să redea toţi stimulii psihici, îi spuse el calm de parcă ar fi discutat despre vreme. Toţi stimulii psihici.

Monstrul continua să se apropie de parcă ar fi înţeles cuvintele lui. La naiba, se gîndi Sinclair privind creatura, chestia asta arată ca un tanc cu picioare.

– Nu te las să faci asta!

El îşi întoarse privirea spre partenera cibernaut. Murdară, cu rochia arătînd jalnic, ea îşi ţinea capul sus, ochii sclipindu-i cu o mîndrie aproape prostească.

– Scuză-mă, domnişoară, Polanski, dar nu prea te afli în poziţia de a dicta cuiva.

– Nu impun nimic. Îmi folosesc capul, punctă ea încrucişîndu-şi braţele pe piept. Dumneata poţi pleca. Eu nu. Dumneata eşti creierul din spatele acestei operaţiuni, nu eu. Îşi ridică obrazul, întîlnindu-i privirea. Lasă-mi spada dumitale şi plecă cît mai ai timp.

Sinclair o privi uimit şi impresionat de curajul şi logica ei. Mai devreme ceva li se întîmplase, ceva ce ea ar fi putut specula dacă ar fi dorit. Dar nu ea. Şi-o imagină pusă la zid, dar continuînd să lupte decît să ceară îndurare. Unii oameni luptă pînă la capăt.

Sinclair bănui că Jillian Polanski era unul dintre acei puţini oameni care au idealuri.

– Este un... raţionament perfect.

– Atunci vei pleca?

– Nu, dar este un argument bun. Acum, dacă o să-mi dai voie, am întîlnire cu un buldozer umblător.

– Doctore, eu...

Propoziţia ei rămase fără sfîrşit, lăsînd în urmă o tăcere ce spunea mai mult decît ar fi putut-o face cuvintele. Lacrimi mari îi umplură ochii, lacrimi de teamă dar nu pentru ea. În sufletul lui se deschisese o poartă.

Îşi aminti clipa pe care o împărtăşiseră în urmă cu zece minute, tandreţea pe care el o crezuse o iluzie creată de program. Emoţiile complexe erau

deseori corupte de logica matricii simulatorului. Dar asta nu-l împiedică să se simtă mişcat de emoţia pe care o vedea în ochii ei. Şi nici nu-l împiedica să-şi amintească mîngîierea de pe obrazul lui, moale ca mătasea şi de o tandreţe pe care o dorea uitată. „Dumnezeule, pe cine păcălesc? Am vrut să dansez cu ea la petrecerea lui Griffith. Am alergat spre ea cînd a început acel dans lent..."

Jillian îşi umezi buzele, un gest simplu dar care avu un efect nuclear asupra trupului lui Sinclair, apoi vorbi din nou.

– Doctore, nici măcar nu-ţi ştiu numele.

– Este Ian, răspunse el întorcîndu-se să înfrunte monstrul. Şi doar ca să ştii, nici dumneata nu eşti cea pe care o credeam.

Trei

Sinclair înfruntase şi în alte dăţi primejdia în numele ştiinţei. Cînd avea unsprezece ani aruncase în aer grădina de trandafiri a bunicului făcînd un experiment cu care demonstrase calităţile combustibile ale fertilizării. În timpul primului an de facultate un accident cu un ciclotron foarte zelos îl făcuse să aterizeze în spital pentru o lună. Moartea era un risc calculat în domeniul muncii lui, iar Sinclair se pregătise pentru această posibilitate cu aceeaşi conştiinciozitate cu care îşi practica şi restul afacerilor. Întocmise un testament pe care îl reînnoia trimestrial. Se asigurase că tehnicenii şi asistenţii cu care lucra erau familiarizaţi

cu cercetările lui astfel încît, chiar dacă el ar fi dispărut, munca lui ar fi continuat. Nu avea de ce să regrete o posibilă moarte; excepţie făcînd cazul în care ar fi nutrit vreo dorinţă neştiinţifică pentru a trăi în continuare.

În timp ce monstrul se rostogolea spre el, Ian începu să se gîndească la toate lucrurile pe care nu le făcuse, la teoriile pe care nu le încercase şi la toate cuvintele pe care nu apucase să i le spună în Partridge, singura persoană la care îşi permisese să ţină. Alte gînduri îi veniră în minte, cum ar fi inocenţa seducătoare a zîmbetului domnişoarei Polanski. Nu, nu, era clar că nu dorea să moară în acest moment.

Privind în sus, spre creatura cu umeri masivi şi ochi strălucitori de demon, Ian realiză că nu are totuşi prea multe posibilităţi de alegere.

– Parker, poţi face ceva în legătură cu chestia asta? întrebă.

– Încerc, răspunse Felix grăbit. Nu este prea uşor.

– E mult mai al naibii de uşor decît să stai în faţa blestematului ăstuia.

– În regulă, fă tot ce poţi, adăugă rugîndu-se în gînd ca tot ce putea Parker să fie suficient de mult. Dacă nu reuşea să oprească monstruozitatea înainte ca Jillian să scape de spini şi de bariera electrică gîtul lui va fi în joc.

– Fir-ar să fie, bombăni înaintînd spre oreatură cu precauţia unui cîine care se apropie de un taur fioros. Îşi trase sabia din teacă, prinzînd curaj la auzul zgomotului făcut de oţel. Ţinînd-o ridicată, încercă greutatea şi flexibilitatea lamei. Cînd Ian era copil, bunicul insistase să fie instruit de un profesor de scrimă, duelurile fiind o tradiţie a familiei Sinclair încă din secolul şaisprezece. Ian protestase împotriva acestei hotărîri, la fel cum se împotrivise şi învăţării tuturor ritualurilor fără sens care reprezentau o povară sufocantă adăugată moştenirii lui. Dar în acest moment îi era recunoscător bunicului.

– Bine, tu sac umblător plin cu gunoaie, ţipă el provocator. Ia să vedem ce poţi face împotriva bunului oţel englezesc.

Ca răspuns la vorbele lui Ian, animalul mugi lovindu-şi trupul cu braţele masive. Ian se feri cu uşurinţă de mişcările încete ale monstrului. Creatura avea mărimea de partea ei, dar Ian era mai rapid. Făcu o fandare de care bătrînul său maestru de scrimă ar fi fost mîndru şi-o atinse desupra braţului.

Bestia scoase un urlet care îl împinse pe Ian la cîţiva metri în spate cu forţa sunetului.

– Ian, fii atent, scînci Jillian în spatele lui.

Incapabil să reziste, aruncă [redacted] umăr. Ea stătea încordată ca un[redacted]

ridicat într-un gest de apărare. Cu toate astea, nu-şi putea ascunde complet tremurul buzelor şi teama din ochii teribil de mari. Privirile li se întîlniră iarăşi, magia învăluindu-i pe amîndoi. Ea era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată; o prinţesă ingenuă în pericol, dar care nu suferea pentru ea, ci pentru el.

Parker rupse vraja:

– Doctore, e ceva în neregulă? Temperatura corpului dumitale a crescut brusc.

„Felix băiete, să te privească şi pe tine o femeie frumoasă în felul ăsta şi atunci să vezi ce se întîmplă cu temperatura ta."

– Sînt bine, spuse el scurt, mutîndu-şi privirea de la Jillian fără tragere de inimă.

Era încă întors spre ea, cînd lovitura monstrului îi atinse o parte a capului, rostogolindu-l pînă la poalele dîmbului. Cînd îşi reveni, casca se afla la cîţiva metri mai încolo suflată de forţa loviturii. După durerea ascuţită din gît, Sinclair bănuia că şi capul său încercase să zboare odată cu ea.

Se ridică masîndu-şi tîmplele dureroase, încercînd să-şi limpezească gîndurile ce păreau şi ele să tremure în acelaşi timp cu ţeasta. Se gîndi că măcar aparatul lui este un succes. Junghiurile şi durerile erau al dracului de rele. Privi în sus, aşteptîndu-se ca monstrul să-l urmeze.

Dar altcineva îi distrăgea atenţia namilei arun-

cînd pietre spre pielea ei păroasă. Cineva care nu avea nici măcar o armură imaginară s-o protejeze, cineva care ar fi simţit mai acut durerea, în cazul în care animalul ar fi pus mîna pe ea.

Ian se clătină, dar ignorînd tremurul picioarelor înaintă cu greu spre vîrf.

– Jill, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te!

Piatra, pe care ea tocmai se pregătea s-o arunce, îi căzu la picioare.

– Trăieşti, scînci cu un zîmbet vag. Ian, trăieşti!

El simţi căldura acelui zîmbet asemeni unui curent electric, dar senzaţia muri o clipă mai tîrziu cînd, după o secundă de confuză ezitare, monstrul îşi continuă înaintarea spre Jillian. Ancorată în tufe din cauza rochiei, ea era o pradă uşoară. În lumea reală corpul ei se afla în siguranţă, în oul cibernauţilor. Dar mintea ei era legată de acest mediu imaginar prin intermediul simulatorului iar Ian ştia că orice rană ar fi căpătat în această lume ar fi fost proiectată de conştiinţa ei în lumea reală. Chiar şi o rană fatală.

Începu să fugă spre vîrf, teama iuţindu-i paşii. Se opri doar pentru a-şi recupera spada căzută dar fără să-şi ia ochii de la creatură. În ciuda masivităţii, aceasta reuşise să ajungă foarte aproape de Jillian, care îşi închisese palmele în pumni asemeni unui luptător în ringul de box. „E nebună", şopti o voce în mintea lui Ian. „E

extraordinară", şopti alta.

Sîngele începu să-i fiarbă în vene. Instinctele ancestrale renăscură în el, moştenite de la înaintaşii ce luptaseră împotriva barbarilor, regilor, dictatorilor pentru a-i apăra pe cei ce n-o puteau face singuri. Agincourt. Waterloo. Dunkirk. Numele bătăliilor celebre îi năvăliră în minte, chemate de moştenirea tradiţiei, de gloria străbunilor. Era timpul să-şi revendice drepturile.

Ian ridică spada şi scoase un strigăt de luptă aflat în sîngele lui încă înainte ca el să fi scîncit prima oară. Sunetul neaşteptat distrase atenţia monstrului de la Jillian la cavalerul provocator. Se îndreptă spre Ian cu buzele răsfrînte într-o parodie de zîmbet, ridicînd încet un braţ pentru o finală şi mortală lovitură.

Dar Ian lovi primul. Ignorînd primejdia, alergă spre braţele ucigătoare ale gigantului şi cu amîndouă mîinile înfipse spada în inima acestuia. Urletul creaturii zgudui lumea. Braţele ei fluturînde îl loviră pe Ian în piept trimiţîndu-l cîţiva metri în aer. Apoi bestia căzu, sîngele ei verde murdar împroşcîndu-i trupul masiv.

Ian se ridică încruntîndu-se la durerea pricinuită de această mişcare. Fiecare muşchi din corp îl ardea ca pîrjolit de flăcările iadului, dar nu conta. Cîştigase. Oprise nemernicul înainte ca ea să fie atinsă. Jillian era în siguranţă.

Bestia rămase întinsă la pământ cu sabia lui Ian în inimă. Doctorul îşi trecu mîna peste faţă cu senzaţia stranie că în capul lui sînt explozii de artificii. Gîndurile începură să-i circule cu viteză, ca secvenţele unui aparat de proiecţie defect. Îşi aminti vag că avusese un motiv foarte serios pentru care provocase monstrul. Dar nu putea spune cu certitudine care era acesta.

– Doctore Sinclair, te rog, spune ceva!

Ca într-un vis se întoarse spre femeia îngenuncheată lîngă el. Domnişoara Polanski, încercă mintea lui să facă lumină. Frumoasa domnişoară Polanski. Iar în această clipă era, de fapt, sumar îmbrăcata domnişoară Polanski. Toaleta ei elegantă devenise aproape de nerecunoscut, bucata de catifea rămasă fiind ultima fustă scurtă medievală.

– O bună parte din rochie a rămas în tufe, spuse ea urmărindu-i privirea. Cu un gest inconştient, îşi aranjă o şuviţă de păr. Cred că arăt groaznic.

Groaznic? Arăta al naibii de minunat. Părul şaten îi înconjura capul într-o coamă sălbatică, făcînd-o să semene cu o nimfă a pădurii, cu o fiinţă de legendă. Dar restul trupului era cu hotărîre uman. Resturile zdrenţuite ale rochiei îi dezvăluiau lui Ian un mijloc subţire, nişte braţe graţioase şi o pereche de picioare ce păreau interminabile.

Sinclair începu să transpire, arsura care o simţea în gît neavînd nimic de-a face cu durerea din muşchi.

– Doctore Sinclair? Ian?

Numele lui nu sunase niciodată atît de dulce. El îşi ridică privirea remarcînd durerea din ochii ei mari, căprui. Nimfă. Creatura pădurii. Îşi aminti victoria, bătălia pe care o purtase pentru a o salva pe ea, dar nu asta încercase atît de tare să-şi reamintească. Pînă în clipa în care privirea lui ajunse pe buzele ei ca petalele unei flori; atunci îşi aminti ce dorise, ce aşteptase de o eternitate. O gură ca aceasta putea iubi un bărbat în o sută de feluri determinîndu-l să implore încă alte o sută...

Fără un cuvînt, o trase spre el, luînd-o în braţe hotărît să încerce măcar unul.

Asta nu se întîmplă, se gîndi Jill cuprinsă de panică în clipa în care gura lui se apropie de a ei. Simulatorului i se încurcaseră nişte fire. Doctorul Sinclair n-ar fi sărutat-o. Iar dacă ar fi făcut-o, sărutul lui nu i-ar fi trimis raze de soare prin vene...

În aceste ultime minute, Jill trăise o viaţă din

punctul de vedere al emoţiilor ce oscilaseră de la neajutorată groază la neţărmurită bucurie. Prinsă printre spini, privise trupul lui Sinclair rostogolindu-se pe panta dealului ştiind că nu poate face nimic ca să- l ajute. O durere cum nu mai trăise pînă atunci îi sfîşiase inima. Aproape izbucnind în lacrimi de furie, se dezlănţuise asupra monstrului, aruncînd cu pietre ce nici măcar nu-i zgîriaseră pielea. Nu-i păsase că putea fi în pericol; nu-i păsase de nimic în acele clipe.

Dar nici una dintre emoţiile trăite, oroare, disperare sau bucurie, nu se apropiau ca intensitate de cele care o inundau acum.

– Jillie, şopti el.

Îi spuse din nou numele, dar de această dată îi murmură peste gura ei, dezmierdînd-o nu doar cu răsuflarea fierbinte ci şi cu limba. Se afundă între buzele ei ca o albină ce gustă o floare, uimind-o cu delicateţea mişcărilor. Ea nu putu decît... decît să supravieţuiască tandrei seducţii pînă cînd el o sărută iarăşi.

„Dumnezeule, ce fac?“ se gîndi ea cu deznădejde. Acesta era Sinclair, omul care avea un cronometru în loc de inimă. Încercă să se îndepărteze dar el o ţinu cu puterea de oţel a imaginii metalice. Ea deschise gura să protesteze, dar fu invadată de cel mai cald, umed sărut pe care-l primise vreodată. El o gustă din nou, adînc, limba

lui mişcîndu-se în cercuri mici, leneşe, transformîndu-i sîngele lui Jill în miere, iar inima într-un ciocan ce dorea să-i spargă pieptul. „N-ar trebui să fac asta", se gîndi ea din nou, dar intenţiile din spatele cuvintelor erau acum mai slabe, mai vagi, asemeni fumului împrăştiat de vînt.

Mîinile ce ar fi trebuit să-i îndepărteze, îl traseră mai aproape, mîngîind bucăţile negre de pe ceafa lui. Blînd şi puternic, oţel şi foc... structura lui contradictorie o fascina. Raţiunea îi părăsi gîndurile ca nisipul dus de valuri lăsînd în loc ceva luminos şi arzător, ceva prea minunat pentru a avea un nume. Sărutul lui presără culori în colţurile întunecate ale sufletului ei: galben aprins ca soarele, verde sclipitor, albastru vrăjit şi roşu plin de dorinţă. Fiecare atingere a lui îi dăruia o nouă parte de curcubeu.

Mîinile lui Ian coborîră pe mijlocul ei subţire. Îi trase apoi şoldurile lîngă ale lui, apropiere ce aducea trupurile lor încă îmbrăcate într-o îmbrăţişare mai puternică. Ea se lăsă pradă mîngîierilor lui pe care le aştepta de-o viaţă. Corpurile lor începură să se mişte instinctiv, împreună ca într-un dans. Dragoste.

Ea se arcui lîngă el, topită sub vrajă, arzînd de dorinţa de a-l face să simtă şi el aceeaşi magie. Îşi împleti limba cu a lui, iar geamătul pe care el îl scoase trecu prin ea ca o mică explozie. Asta

este real, se gîndi ea cînd bucuria de a-i face lui o plăcere erupse în ea. „Doamne, te rog, fă asta ca să fie real."

Rugămintea ei tăcută nu avu nici un efect. Acum era în braţele lui... o clipă mai tîrziu nu mai era. Degetele cu care mîngîiase buclele negre atingeau acum aerul. Buzele ce tremuraseră sub sărutările lui arzătoare simţeau acum doar răceala instalaţiei de aer condiţionat. Simţea şi vaga presiune a senzorilor montaţi pe corpul ei, auzea declicurile monitoarelor cînd circuitele se deschideau şi se închideau. Ridicîndu-şi vizorul, privi echipamentul din interiorul oului simţindu-se mai înfrigurată şi mai singură ca niciodată.

– Nu, şopti ea neajutorată. O, nu.

Uşa oului se deschise brusc dînd la iveală o rază difuză de lumină şi silueta familiară a lui Sadie Hedges.

– Hei, copile, ne-ai speriat. Credeam că te-am pierdut.

Jill clipi din cauza luminii, dezorientată şi cu sentimentul că fusese trădată.

– Unde este... Ian?

– Încă legat fedeleş, cred, spuse Sadie vesel grăbindu-se să dezlege firele din jurul lui Jill. Înainte de a intra, doctorul mi-a cerut să te scot pe tine prima avînd în vedere că erai întîia dată în ciber-spaţiul simulatorului.

Simulator? Ciber-spaţiu? Erau două cuvinte dintr-un puzzle care avea multe litere lipsă în conştiinţa ei. Jillian îşi trecu mîna peste ochi simţindu-se mai confuză ca niciodată.

– Nu-mi amintesc...

– Îţi vei aminti, o asigură Sadie. Va dura puţin mai mult pînă ce îţi vei pune gîndurile laolaltă, mai ales din cauză că ai stat în simulator cu şapte minute peste limita recomandată. Terminînd cu firele, trecu la desprinsul senzorilor de pe pielea şi costumul lui Jill. Deschide-ţi doar mintea şi lasă amintirile să revină cu viteza lor. Nu va dura mult.

Sadie avea dreptate. De îndată ce Jill încetă să se străduie, amintirile reveniră în mintea ei asemeni secvenţelor dintr-un film. Îşi aminti monstrul, tufele de mărăcini, minunata lume însorită şi cenuşiul ce îl urmase. Îşi aminti sclipirea armurii şi strălucirea spadei şi minunata îmbrăţişare a cavalerului care îi salvase viaţa, riscîndu-şi-o pe a lui. Îşi aminti pasiunea, plăcerea, vraja multicoloră care îi unise ca pe două jumătăţi ale aceleiaşi inimi. Miracolul fu înlocuit de disperare în clipa în care realiză că totul fusese o iluzie, un vis frumos ce nu se întîmplase niciodată. Iar disperarea fu înlocuită de ororare şi că, real sau nu, va trebui să se descurce cu consecinţele.

Îl sărutase pe doctorul Destin!

Jill se lupta cu firele încă rămase, asemeni

unei păsări în laţul vînătorului, degetele înmănuşate încurcîndu-se în clemele dure.

– Saddie, scoate-mă din chestia asta!

– Hei, nu arde nicăieri! glumi colega mai în vîrstă ajutînd-o. Nu trebuie să intri în panică. Eşti în siguranţă.

În siguranţă? Nu se simţise atît de ameninţată niciodată. Simţea nevoia să fugă, să găsească un colţ tăcut unde să se gîndească în linişte la ce se întîmplase, unde să-şi vină în fire... unde să se poată ascunde. Nu era o laşă la gîndul că va trebui să dea ochii cu doctorul Sinclair după extazul pe care îl trăise... nu, pe care crezuse că-l trăieşte, în braţele lui ar fi vrut să fugă ca un iepure.

– Dar scoate-mă de aici, spuse închizînd ochii în timp ce un val de stînjeneală o cuprindea. Te rog.

Sadie se încruntă îngrijorată, dar făcu aşa cum o rugase ea. În cîteva minute Jill ieşea din ou şi cobora scările de oţel ce uneau simulatorul cu pămîntul. Cînd atinse podeaua, se îndreptă grăbită spre ieşirea din laborator, dorind să pună o distanţă cît mai mare între ea, infernala maşină şi la fel de infernalul ei inventator. Îşi trase furioasă mănuşile de pe mîini, ştergîndu-şi o lacrimă stingheră de pe obraz. Lacrimi de furie, se asigură pe sine. „Blestemată să fiu dacă o să plîng pentru

un cavaler în armură strălucitoare care nu era nici măcar real."

– Domnişoară Polanski! strigă o voce mult prea familiară în spatele ei.

Sinclair. Probabil că ieşise dintre firele simulatorului fără ajutorul lui Sadie. Jill îşi îndreptă umerii continuînd să meargă, prefăcîndu-se că nu l-a auzit. Cu puţin noroc va fi la uşă înainte ca el s-o ajungă din urmă.

Dar, ca de obicei, norocul nu era de partea ei. Înainte de a face zece paşi, Sinclair era lîngă ea.

– Domnişoară Polanski unde crezi că te duci?

„Undeva unde nu eşti tu", se gîndi ea privind intenţionat drept înainte. Însă fără prea mare efect. Îl putea simţi lîngă ea pe bărbatul puternic ce îi salvase, şi totuşi nu, viaţa. Furioasă iarăşi, încercă să-şi vîre mîinile în buzunare, dar iritarea i se înteţi cînd realiză că la acest costum nu are buzunare.

– Ce-ţi pasă? izbucni ea. Căutarea lui *Einstein* continuă abia mîine. Plec.

– Nu pot permite asta. Trebuie să discutăm evenimentele care au avut loc cît am fost în simulator, să le notăm alături de celelalte rezultate şi să le testăm.

„În visele dumitale, doctore." Nu avea de gînd să discute despre ce avusese loc, nici cu el, nici cu altcineva. La dracu', avea de gînd să facă tot

posibilul să uite! Privi în faţă observînd că uşa laboratorului şi libertatea se aflau la mai puţin de zece metri distanţă.

– Vom discuta despre asta mîine.

– Vom vorbi acum, domnişoară Polanski.

Făcu un pas trecînd chiar în faţa ei, tăindu-i orice cale de scăpare. Mîini ferme îl apucară umerii, nelăsînd-o să se izbească de el a doua oară în acea zi. Doar că data aceasta erau două diferenţe.

Prima era că el nu mai purta haltul de laborator. La fel ca şi ea era încă îmbrăcat cu costumul pentru simulator, iar materialul care se mula îi scotea în evidenţă corpul bine făcut. Jill văzu musculatura rigidă a pieptului, şoldurile şi picioarele puternice. Uimită, realiză că dacă n-ar fi fost halatul, liniile clasice ale corpului perfect pe care îl avea doctorul l-ar fi făcut de rîs şi pe David al lui Michelangelo. Bărbatul din faţa ei era numai fibră şi muşchi.

A doua diferenţă era punctul ei de vedere. Coborîndu-şi privirea observă acea parte a anatomiei lui care dădea un nou înţeles cuvîntului perfecţiune. Costumul negru nu lăsa loc pentru imaginaţia ei iar în acel moment aceasta lucra cu repeziciune. Degetele puternice apucînd-o de mijloc, trăgînd-o spre el în timp ce amîndoi se mişcau în ritmul bătăilor inimilor...

Capul ei se ridică. Cînd privirile li se întîlniră, ea observă prezenţa a ceva ce se mişca în adîncul ochilor lui, dar care dispăru înainte ca să-şi poată da seama de semnificaţia ei, lăsînd în loc obişnuita duritate de oţel. Începu să transpire, simţindu-se brusc asemeni monstrului ce înfruntase spada lui.

– Te rog, spuse slab. Sînt obosită. Nu putem face asta mîine?

Vocea ei se ruga pentru milă. Ochii lui nu i-o dădeau. O studia cu aceeaşi fascinaţie cu care îl văzuse examinînd ecuaţiile logaritmice, absorbind problemele dificile pînă cînd ele nu mai aveau altă şansă decît să-şi dezvăluie secretele. Din nefericire, ea nu era o ecuaţie, iar intensitatea privirii lui îi tăie răsuflarea. Încercă să dea înapoi retrăgîndu-se psihic din faţa ochilor ca oţelul. Dar mîinile lui o opriră.

– Te rog, imploră iarăşi. Lasă-mă să plec.

În acel moment Felix năvăli spre ei agitînd o schemă de computer.

– Doctore Sinclair, strigă el plin de entuziasm, cred că am descoperit cum să scăpăm de orcă!

Doctorul îşi mută privirea spre Parker. Strînsoarea lui slăbi pentru o clipă dar destul pentru ca Jill să-i scape din mîini şi să iasă în fugă din cameră. Abia la jumătatea holului se întoarse pentru a se asigura că el nu o urmărise şi răsuflă

uşurată dar şi dezamăgită că el n-o făcuse.

„Şi mă rog, la ce te aşteptai? Să fugă un bărbat după tine şi să-ţi mărturisească devotamentul lui etern? Eşti o ciudăţenie pentru el, Polanski. Obişnuieşte-te cu gîndul."

Exact asta făcu străbătînd coridorul. Încercă să-şi stăpînească emoţiile aşa cum făcea din copilărie, înghesuindu-le în colţurile goale ale sufletului ei. Era norocul ei că o putea face.

– El te-a sărutat? întrebă Marsha mai mult decît uimită. Tipul te-a sărutat?

– Doctorul Sinclair m-a sărutat, răspunse Jill sec. Îşi ridică o sprînceană îndepărtînd o şuviţă rebelă de păr ce îi căzuse pe frunte, continuînd să toace salata. Dar nu a fost un sărut real. S-a întîmplat cînd am fost în simulator.

Marsha pufni neîncrezătoare.

– Iubito, lasă-mă să-ţi explic, spuse ea adăugînd un pumn de ciuperci în castronul de plastic. Atingerea buzelor rămîne atingerea buzelor, indiferent dacă se întîmplă aici sau pe lună. Acţiunea în sine contează, nu locul. Deci, întrebă mai departe tărăgănînd cuvintele, cum a fost?

Sosirea vijelioasă a uraganului roşcat pe nume

Kevin o scuti pe Jill de un răspuns.

– Hei, fetelor, staţi aici o veşnicie. Aveţi nevoie de ajutor?

Jill îl mai văzuse pe Kevin ajutînd la bucătărie şi nu era o imagine prea încîntătoare. El era unul dintre cei mai experimentaţi ingineri de computere de la *Sheffield Industries,* dar nu putea deosebi un corn de o furculiţă. Părerea ei era că, oricum, venirea lui avea mai mult de-a face cu prezenţa Marshei decît cu dorinţa de a o ajuta. Se părea că zece minute era timpul limită pe care îl putea suporta fără iubita lui.

– Venim imediat, iubiţel, îl asigură Marsha. Aparent satisfăcut, Kevin ieşi din bucătărie.

– Iubiţel? spuse Jill privindu-şi prietena cu amuzament.

– Ei da, bărbaţilor le place, răspunse Marsha. Şi vrei să mai ştii ceva? Kevim mi-a spus că mai sînt vreo patru tipi care ar fi topiţi să le spună cineva „iubiţel".

– Fii serioasă, replică Jill sigură de înfăţişarea ei nu prea răpitoare. Cu părul ei şaten şi ochii căprui credea despre ea a fi la fel de seducătoare ca dealurile aride din Nebraska, unde copilărise. O privi pe Marsha cu înfăţişarea ei de creolă, simţind o undă de invidie. Mi-ar lipi pe frunte un afiş cu: *Fată de la ţară.*

– Întotdeauna te-ai subestimat, se plînse Mar-

sha. Pun pariu că doctorul Destin ar fi încîntat să-i spui „iubiţel".

– Ai pierde, se asigură Jill pe sine mai degrabă decît pe prietena ei. Şi, apoi, Sinclair este genul de bărbat căruia îi place creierul unei femei. Mai ales dacă se află într-un borcan cu formol.

– Acum îl subestimezi pe doctorul tău, spuse Marsha amestecînd salata.

– El nu este doctorul meu, o contrazise Jill. În orice caz, ar trebui să te grăbeşti spre sufragerie înainte ca iubiţelul şi prietenii lui să înceapă să roadă mobila. Eu voi aştepta pizza.

– Mulţumesc, răspunse Marsha mărindu-şi ochii cu teamă plină de umor la gîndul mobilei. Se îndreptă spre uşă, dar se întoarse înainte de a ieşi pe ea. Ştii, Jillie, chiar că te subestimezi. Într-o bună zi asta o să-ţi facă necazuri.

„Te înşeli", îi răspunse Jill în tăcere. Necazul pornea de la faptul că se supraestimase, uitînd cine era. Sau ce era. Îşi mai amintea încă şoaptele şi glumele făcute pe seama ei de ceilalţi studenţi. O singură remarcă şi noaptea ce ar fi trebuit să fie un vis strălucitor se transformase într-un coşmar. Se afla pe scena unde fusese aleasă regina colegiului din Middleton. Îşi amintea încă remarcile făcute cu voce scăzută, aplauzele fără tragere de inimă, chiar şi modul în care cele mai bune prietene ale ei evitaseră să-i întîlnească

privirea. Stătea în lumina strălucitoare, îmbrăcată cu o minunată rochie albă, dar se simţea mai murdară ca oricînd.

Se rugase la Dumnezeu să moară în acel moment pentru a nu fi nevoită să vadă dezamăgirea şi mai ales mila prietenelor pe care le iubea. Dar Dumnezeu n-o auzise... la fel ca în această seară cînd plecase din camera simulatorului.

Se sprijini de frigider apăsîndu-şi mîinile pe piept, întrebîndu-se dacă se poate muri de jenă. O bursă la un alt colegiu o ajutase să scape prima oară. O slujbă la *Sheffield Industries* o ajutase să scape a doua oară după ce începuse să fie interesată de arătosul doctor. Dar nu era la fel de sigură că va mai avea acelaşi noroc şi a treia oară. A doua zi va fi nevoită să dea ochii cu Sinclair şi să discute despre sărutul lor, sărut pe care-l savurase mai mult decît era dispusă să recunoască. Îşi va nota preţioasele ei emoţii personale printre datele lui de cercetare, ca despre un cobai. Poate că ar fi fost mai bine dacă l-ar fi lăsat pradă monstrului.

Se auzi un ciocănit la uşa din spate. „Minunat, cel puţin îmi pot îneca necazul în ardei." Înşfăcă geanta căutînd portofelul. Deschise uşa cu capul încă aplecat în căutarea banilor.

– Vă dau imediat banii. Puneţi-o pe masă.

– Aş face-o bucuros, domnişoară Polanski

dacă mi-aţi spune la ce vă referiţi.

Geanta lui Jill alunecă pe podea. Ochii ei se ridicară întîlnind privirea strălucitoare a doctorului Ian Sinclair, om de ştiinţă, omorîtor de monştri şi, totodată, bărbatul care îi zdruncinase respectul faţă de sine.

Iar nemernicul zîmbea.

Patru

– Ce... ce faci dumneata aici? izbucni Jill.

– Am fost invitat, răspunse Sinclair, iar zîmbetul plin de infatuare se lăţi pe faţa lui. Cu o mişcare scurtă se aplecă şi-i ridică geanta. Nu-ţi aminteşti, domnişoară Polanski?

Jill îşi strînse geanta la piept ca pe un scut. Îşi amintea şi asta şi... multe altele. Cu toate că era îmbrăcat cu blugi negri şi cămaşă albastră, ea nu se putu opri să nu-şi amintească de felul în care el arăta în armura strălucitoare. Amintirile reveniră cu o viteză ameţitoare. Îşi aminti şi tăria braţelor lui, blînda seducţie a mîinilor, felul în care trupurile lor se mişcaseră împreună, căldura, gustul lui...

– Îmi amintesc, spuse ea mai mult şoptit. Dar dumneata nu prea mergi la petreceri.

El o fixă cu privirea de oţel.

– Am venit la această petrecere, spuse el blînd, pentru că doream să te văd pe dumneata.

– O, veni răspunsul ei slab, geanta căzîndu-i iarăşi pe podea. Braţele nu mai aveau puterea de a mai ţine ceva. Realiză îngrozită că şi genunchii îi erau la fel de tremurători. „A venit pentru că voia să mă vadă pe mine..."

– Voiam să te văd, continuă el ridicînd iarăşi geanta, pentru că ai plecat de la laborator înainte să avem ocazia de a discuta şi nota ceea ce s-a petrecut în simulator.

Discuta şi nota... El venise aici pentru a o adăuga şi pe ea la rezultatul testelor. Nu avusese măcar decenţa de a aştepta pînă a doua zi! Furioasă, Jill se răsuci şi traversă bucătăria îndreptîndu-se spre sufragerie. Dar înainte de a ajunge la uşă, intrară Marsha şi Kevin.

– Jill, a sunat cineva la uşa din faţă, dar a plecat înainte ca... doctore Sinclair!

Orice speranţă a lui Jill că va avea ajutorul Marshei muri văzînd privirea pe care aceasta i-o aruncă frumosului doctor. Aranjîndu-şi părul cu un gest cochet, zîmbind radioasă, Marsha înaintă spre el.

– Sînt atît de bucuroasă că aţi putut veni, spuse

ea invitîndu-l pe Sinclair în casă. A, îmi pare rău pentru porecla de mai devreme. Nu doream să vă jignesc.

– Nici nu m-aţi jignit, domnişoară Valdez. De fapt, adăugă cu o umbră de zîmbet, o găsesc destul de potrivită.

„Dumnezeule mare, are simţul umorului", se gîndi Jill nefericită.

– Doctorul Sinclair nu stă mult, spuse ea repede. Avea nevoie doar de cîteva informaţii despre experienţa noastră din simulator şi...

– Simulatorul de realitate virtuală? exclamă Kevin mărindu-şi ochii. Tu eşti acel Sinclair?

– Doctorul Destin în carne şi oase, îl asigură el pe uimitul inginer cu un chicotit.

De aici lucrurile s-au complicat. Kevin şi marea majoritate a inginerilor din departament se părea a fi fani ai clubului doctorului Ian Sinclair. În momentul în care el intră în sufragerie ei îl înconjurară cu o barieră de întrebări tehnice şi un val de admiraţie. Jill s-ar fi aşteptat ca doctorul să fie iritat de această atenţie, dar, spre surprinderea ei, le răspundea tuturor cu plăcere. Şi, cu toate că părea foarte greu de crezut, era încîntat.

Dădea toată atenţia fiecărei întrebări şi mulţumea cu sinceritate fiecărui compliment. Seriozitatea lui era pe măsura cunoştinţelor. Pînă la sfîrşitul serii, toată lumea din cameră fusese cu-

cerită. Toată lumea, cu excepţia lui Jill.

Ea stătea într-un colţ mai îndepărtat, ronţăind pizza rece, simţindu-se foarte confuză. Îl cunoştea pe doctorul Sinclair de luni de zile şi nu remarcase niciodată pînă acum animaţia de care el dăduse dovadă în această seară. Nu înţelegea. Cuburile de gheaţă aveau mai multă căldură decît Ian Sinclair. Se întreba dacă nu cumva el are un frate geamăn, un bărbat sociabil care-i luase locul pentru cîtăva vreme enigmaticului savant. Sau poate că ea fusese cea care determinase comportamentul lui rece şi distant.

Dar el o sărutase...

Nu, n-o făcuse, îşi aminti. El sărutase o femeie în ciber-spaţiu; o proiecţie, o fantomă. N-o ţinuse niciodată în braţe, n-o topise cu atingerile lui. Dar ceea ce era mai rău era faptul că el dorea să disece aceste non-evenimente pentru notiţele cercetării, reducînd emoţiile ei tumultuoase la o serie de rezultate lipsite de pasiune. Bine, poate că îi putea păcăli pe ceilalţi că ar fi o persoană decentă, grijulie dar ea ştia cel mai bine. Iar dacă îşi imagina că ea îşi va pune sufletul pe tavă asemeni unui cobai de laborator, atunci se înşela amar...

– Domnişoară Polanski, te simţi bine?

Jillian deschise ochii şi privi spre cei argintii ai curajosului cavaler care o salvase de monstru. Îşi

reaminti că nu fusese ceva real, la fel ca şi unda de îngrijorare din privirea lui.

– Sînt bine, spuse tăios. De ce n-aş fi?

– Nu ştiu, dar ţii bucata aceea de pizza în faţă de cîteva minute. Veni mai aproape de ea, zîmbind blînd. Începuserăm să ne îngrijorăm.

– Îngrijoraţi? repetă Jill prinsă fără apărare de unda de umor din expresia lui. Se gîndise întotdeauna la Sinclair ca la un om dur, ca la un savant cu inimă de piatră. Blîndeţea nu se potrivea cu imaginea ei despre el. Totuşi, dacă îl privea o singură dată fără mînie, observa în colţul ochilor lui mici luciri de rîs. Ştia din experienţa din simulator cum era să-l sărute, dar se pomeni brusc întrebîndu-se cum ar fi fost să rîdă cu el.

„Ai dreptate, Jill. Iată încă o emoţie pe care el n-o poate diseca."

Îşi întoarse privirea de la doctor căutînd-o pe Marsha.

– Sînt un pic obosită. Cred... că o să mă duc acasă.

– Te conduc eu, decise Sinclair fără să-i pese că ea nu-l mai privea.

– Nu este necesar. Locuiesc la cîteva case depărtare de plajă. O să fac o plimbare pînă acolo.

– Atunci voi merge cu tine, spuse el luîndu-i bucata de pizza din mînă.

Atingerea directă a degetelor lui hotărîte, calde, şi cu siguranţă nemetalice, o făcu să realizeze cît de aproape era să simtă ceva mai mult decît supărare pentru acest bărbat. A se plimba singură cu el, pe o plajă pustie, nu era nici pe departe o idee înţeleaptă, dar nu se simţi în stare decît să protesteze slab.

– Bine, dacă ţii neapărat...

– Cu siguranţă că da, hotărî el ajutînd-o să se ridice în picioare. Vom avea ocazia să discutăm cele petrecute astăzi în simulator.

Distanţa pînă la locuinţa lui Jillian Polanski nu se dovedi totuşi prea scrută. Merseră de-a lungul plajei suburbiei Miami, ascultînd zgomotul valurilor şi semnalele intermitente şi îndepărtate a vapoarelor. Noaptea era caldă, chiar toridă, în ciuda datei din calendar care indica mijlocul iernii. Dar Ian simţea clar o răceală plutind în aer, răceală radiată de femeia de lîngă el.

– Aproape că am ajuns, doctore, spuse ea scurt. Pune întrebările. Ce vrei să ştii?

El aruncă o privire spre ea observîndu-i capul ridicat şi umerii rigizi. Era clar că Jill luase o poziţie defensivă. Îi reamintea lui Ian de broasca ţes-

toasă pe care o avusese în copilărie, o creatură foarte precaută ce dispărea mereu sub carapace. De fiecare dată cînd animalul se retrăgea, el avea sentimentul că făcuse ceva greşit, că eşuase într-un fel inexplicabil.

Dacă domnişoara Polanski avea şi ea o carapace nu era foarte sigur că îi va vedea vreodată faţa. La naiba, de ce era atît de speriată de el?

– Aş vrea să ştiu, spuse el cinstit, de ce eşti atît de pornită împotriva unei discuţii despre ce s-a petrecut în simulator. Doctorul Miller nu s-a supărat niciodată.

– Păi, doctorul Miller nu... vreau să spun, dumneata niciodată nu... uite, nu înţeleg de ce ai nevoie de părerea mea. Ai fost acolo; de ce nu scrii experienţa dumitale.

– Pentru că este experienţa mea. Este important să ştiu şi experienţa dumitale. Aş vrea să aflu ce ai gîndit şi ce ai simţit.

– De ce?

Întrebarea simplă îl descumpăni. Păşi cu grijă, de parcă ar fi mers pe cărbuni încinşi.

– Pentru că sîntem oameni de ştiinţă, domnişoară Polanski. Pentru că sîntem nişte pionieri în domeniul realităţii virtuale şi este de datoria noastră să înregistrăm rezultatele astfel încît alţii să poată construi pe munca noastră evitînd greşelile. Poate că experienţa dumitale îi va salva

viaţa unui alt savant. Cred că eşti de acord cu mine.

– Da, aprobă ea încet. Sînt de acord. N-aş vrea să periclitez siguranţa cuiva. Ai dreptate, doctore Sinclair.

Îi rostise numele în şoaptă, de parcă viaţa fugise din ea. Spontan, mintea lui rechemă o imagine din simulator, cînd ea îngenunchease lîngă el, îmbrăcată cu acea provocatoare bucată de rochie, spunîndu-i pe nume. Ian. Cu simulator sau fără, corpul lui încă reacţiona la acea amintire.

Se întoarse s-o privească şi se gîndi că poziţia pe care Jill o luase, cu mîinile înfundate în buzunarele blugilor şi umerii ridicaţi, ar fi făcut de ruşine orice carapace. Întunericul ce o învăluia o făcea să pară mică şi vulnerabilă şi teribil de tînără.

– Mîine nu intrăm în simulator, spuse el brusc. Azi a fost o zi grea şi nu ne-ar strica la amîndoi puţină odihnă.

– Dar *Einstein*...

– *Einstein* va trebui să aştepte. Nu am de gînd să-mi risc echipamentul, sau viaţa dumitale, exagerînd.

– Nu-i nevoie să fiu cocoloşită, izbucni ea.

„Seamănă cu broasca mea ţestoasă."

– Nici nu mi-am imaginat că ai avea nevoie. Îmi amintesc felul în care ai aruncat cu pietre în

monstru. Nimeni cu un braţ ca al dumitale nu are nevoie de menajamente.

Ea zîmbi. Un zîmbet ezitant, care dură doar o secundă, dar făcu inima lui Ian să tresară. Ceva foarte apropiat unui sentiment de simpatie se iscă în pieptul lui.

– De ce nu vrei să vorbeşti despre ce s-a întîmplat în simulator? întrebă el iarăşi.

Ea nu răspunse imediat. Apoi oftă.

– Nu vreau să sfîrşesc ca o însemnare într-un jurnal ştiinţific sau ca o ilustrare a uneia dintre experienţele dumitale. Ce mi s-a întîmplat mie în simulator a fost foarte special. A reduce asta la o serie de rezultate ale unor teste îmi pare... nu ştiu, ca şi cînd aş omorî găina cu ouă de aur.

Sinclair ar fi dorit să-i spună că asta e o prostie, dar nu putu scoate o vorbă. Ca om de ştiinţă omorîse mai bine de un cîrd de găini de aur. Disecarea lucrurilor pentru a vedea ce le face să meargă era meseria lui, chiar dacă asta însemna să le lipsească de frumuseţe şi farmec. Disciplina fusese o regulă de fier chiar şi în viaţa particulară. Îşi amintea adeseori că Samantha îl acuzase că o practică şi în căsnicie. Ea nu acceptase niciodată că unirea lor de „aur" fusese încă de la început un eşec.

Zîmbetul îi dispăru.

– Soţia mea spunea că găina de aur este mîn-

carea mea favorită.

Jillian se crispă.

– Eşti însurat?

– Am fost însurat, o corectă Ian continuînd să meargă. S-a terminat acum un an, dar presupun că vechile obiceiuri sînt greu de înfrînt.

– Îmi pare rău. El auzise vorbele astea de sute de ori şi învăţase să le urască. În timpul căsniciei, Samantha îşi începea aproape toate propoziţiile cu ele, mai ales atunci cînd îi cerea iertare sau bani. El suportase această situaţie mult prea mult timp. Acum ei nu-i mai păsa. Avocatul ei îi înmîna avocatului lui o altă cerere.

În mod raţional ştia că Jillian dorise să fie amabilă, cu atît mai mult cu cît ea nu avea de unde să ştie ce amintiri are el în legătură cu aceste cuvinte. Dar, oricum, îi vorbi pe un ton mai aspru decît intenţionase.

– Nu are de ce să-ţi pară rău. Am fost crescut de bunicul meu; am fost singurul copil. A fii singur mi se potriveşte. Şi apoi, pot petrece mai mult timp cu...

Îi trebui un moment să realizeze că ea nu mai mergea lîngă el. Întorcîndu-se, văzu că Jill se oprise.

– Am ajuns, spuse ea simplu arătînd spre casele modeste din faţa plajei.

Era exact genul de casă în care el îşi imagi-

nase că ea locuieşte. Un bec de neon lumina spatele casei vopsite în bleu iar la ferestre se aflau jardiniere pline de flori viu colorate. Grădina era o junglă de plante iar printre ele, delicate morişti de vînt. Casa părea ciudată, haotică şi primitoare aşa cum nici una dintre casele lui nu fusese. Îşi întoarse privirea spre oceanul întunecat.

– Bine, atunci noapte bună, domnişoară Polanski. O să te sun mîine...

– Poţi să rămîi.

Sinclair se întoarse atît de rapid încît aproape că se dezechilibră.

– Ce?

– La o cafea, vreau să spun. Jill se legăna de pe un picior pe celălalt. A fost amabil din partea dumitale să mă conduci. Voiam doar... o, la dracu'! era o idee idioată. Uită.

Fără să mai aştepte răspunsul lui, porni spre intrare. Umerii traşi înapoi, obrazul ridicat spre stele... ea îi reamintea de o altă femeie, o prinţesă ce arunca într-o bestie feroce nişte biete pietre. Voci interioare îl avertizau să nu-i accepte oferta căci s-ar fi putut ca micuţa ei casă să ascundă primejdii mai mari decît orca din simulator. Dar înainte de a-şi da seama se pomeni lîngă ea, micşorîndu-şi paşii pentru a ţine ritmul.

– E bine şi cafea, dar aş prefera o ceaşcă de ceai. *Earl Grey* dacă ai cumva.

– Cred că pot găsi un plic. Jill simţi iarăşi în felul acela care făcea inima lui să tresară. Vocile interioare îl avertizară din nou că pluteşte în ape tulburi. Dar îşi alungă temerile, spunîndu-şi în gînd că este un savant care trăia o viaţă strictă, disciplinată şi chiar satisfăcută. Nu era un tînăr adolescent condus de necesităţile hormonale.

Iar domnişoara Polanski, adăugară vocile, nu era o broască ţestoasă.

– Spune-mi, domnişoară Polanski, întrebă Sinclair studiind un poster atîrnat deasupra canapelei din sufragerie, există lucruri pe care nu le suporţi?

– Unul sau două, îi aduse Jillian la cunoştinţă, zîmbind vag. Puse tava cu ceainicul pe măsuţa de cafea. Privi în jur la dovezile bătăliilor memorabile pe care le purtase pentru cei care n-o puteau face singuri, aşezate alături de certificatele pe care le obţinuse de la clubul *Sierra*. Era mîndră de fiecare dintre ele dar îşi dădea seama că pentru cineva neavizat, atmosfera pe care o creau putea fi copleşitoare. Ridică una din cești şi i-o întinse doctorului.

– Unii dintre prietenii mei consideră că am

cam exagerat cu eforturile mele.

– Dacă ar exista mai mulţi oameni care să exagereze, planeta noastră ar fi un loc mai bun. Ian duse ceaşca la buze dar se opri pentru o clipă admirîndu-i forma. Privi apoi din nou spre Jill, arcuindu-şi o sprînceană. Dar poate că totuşi prietenii tăi au dreptate pe undeva.

Jill începu să rîdă, un sunet cald, luminos care avea pe lîngă umor şi o mare doză de surpriză. Îl invitase pe Sinclair dintr-un impuls, reacţionînd instinctiv la nota de dezolare pe care o auzise în vocea lui cînd pomenise despre divorţ. Dar acum el se afla aici, se simţea bine în compania lui. Nu se aşteptase ca el să fie atît de interesat de eforturile ei. Aprecia întrebările lui inteligente şi remarcile pline de spirit. Dar era şi destul de cinstită cu ea însăşi ca să recunoască că nu doar acestea erau singurele lucruri pentru care o bucura compania lui.

Doctorul Sinclair era un bărbat frumos după toate standardele. Indiferent de ce părere avea ea despre el, Sinclair era un exemplar foarte reuşit al rasei umane. Se aşeză şi ea pe canapea sorbindu-şi cafeaua în timp ce-l privea cum se plimbă prin cameră. „Dumnezeu-le, pînă şi mersul lui era sexy..."

– La dracu'!

Jill se ridică atît de repede încît aproape că

vărsă ceaşca de ceai. Pentru o clipă, se gîndi că, fără să-şi dea seama, vorbise cu voce tare. Apoi realiză că remarca lui se adresa pisicii persane de la picioarele lui. Jillie nu-şi putu reţine un chicotit.

– A! văd că ai făcut cunoştinţă cu Merlin. E un refugiat.

Ian aruncă o privire spre animal.

– Nu pare un refugiat. De fapt, arată al naibii de mulţumit de el. Aş fi putut să-mi rup gîtul.

Merlin îl privi la rîndul lui pe doctor, mişcarea leneşă a cozii lui indicînd că puţin îi păsa.

Jill urmărea scena încîntată. Nu-l văzuse niciodată pe doctorul Sinclair atît de perplex; nici chiar gorila însetată de sînge nu-i zdruncinase calmul aşa cum reuşise încăpăţînarea psihică. Doctorul Destin şi-a găsit naşul, se gîndi ea zîmbind larg. Era tentată să-i lase împreună toată noaptea dar, aşa cum ar fi spus bunicii, n-ar fi fost creştineşte din partea ei. Şi apoi îi datora doctorului o salvare.

Se îndreptă spre cei doi şi-l luă în braţe pe atacant.

– Merlin, eşti un diavol, spuse alintînd animalul. Îmi pare rău, doctore. Ar fi trebuit să-ţi spun că Merlin face regulile aici.

– Nu cred că mă place, remarcă Ian necăjit.

– Asta doar din cauză că nu te cunoaşte, răspunse Jill. Mîngîie-l sub bărbie şi va fi prietenul

tău pentru totdeauna.

Ian se încruntă bănuitor. Dar întinse mîna şi mîngîie pisica. Era efortul unui amator, dar se părea că lui Merlin nu-i păsa. Ochii lui aurii şi mari se închiseră şi începu să toarcă.

– Vezi, te place, spuse Jill privind în sus spre doctor. Are doar nevoie să ştie că...

Cuvintele îi muriră pe buze. Ian zîmbea la pisică; un zîmbet copilăresc. Era primul zîmbet sincer pe care-l vedea pe faţa lui şi o impresionă. „Ai grijă Jill, ai mai fost păcălită de el. Aminteşte-ţi, tu eşti un experiment pentru el. Se gîndeşte la tine ca la un cobai. Nu te lăsa păcălită iarăşi."

Îl puse pe Merlin pe podea şi se îndreptă spre canapea.

– Doreai să discutăm despre simulator, îi aminti ea. Întreabă.

Ian scăpă încă o dată pisica, apoi merse să se aşeze în celălalt capăt al canapelei. Se încruntă iarăşi.

– Pari obosită, domnişoară Polanski. Dacă doreşti, putem vorbi asta mîine.

Sinclair îi zîmbi strîmb.

– Ştii, am impresia că ai prefera să dai din nou ochii cu gorila decît să discuţi despre ce s-a întîmplat astăzi în simulator. Îşi sprijini cotul de spătarul canapelei şi faţa în pumn, studiind-o cu interes. De ce? „Naiba să-l ia." Privirea lui insis-

tentă tăia adînc în inima ei, căutîndu-i secretele fără cea mai vagă emoţie. Bisturiul unui chirurg nu ar fi fost mai îndemînatic... sau mai crud. Ea se simţea singură, vulnerabilă şi incredibil de încolţită.

– Nu am cerut să fac parte din experimentul dumitale, spuse pe un ton coborît. M-am oferit voluntar pentru că doream să-l ajut pe *Einstein*. Nu fac asta de dragul ştiinţei sau pentru a ajuta umanitatea.

Pentru un moment, el nu spuse nimic, dar sprîncenele i se uniră iar ochii îi căpătară luciri metalice. Cînd, într-un sfîrşit, vorbi o făcu cu o politeţe rece.

– Scuză-mă, domnişoară Polanski. Nu mi-am dat seama că abuzez de natura dumitale caritabilă. Voi... cum ai spus dumneta?... încerca să termin acest subiect cît mai repede posibil.

Scoase din buzunar un mic caiet şi scrise rapid cîteva rînduri.

– În mod normal ar fi trebuit să te rog să-mi relatezi experienţa dumitale cronologic, dar asta ar lua ore întregi. Ce ar fi dacă am încerca să refacem evenimentele din lumea virtuală în cea reală? Doctorul Miller şi cu mine făceam adeseori acest exerciţiu. O dată am alergat zece kilometri pentru a recrea un urcuş vital pe munte. Altădată am sărit de pe un pod...

– Dumneata ai sărit? întrebă Jill uimită.

– Da, de dragul ştiinţei, o informă el. Îţi cer să faci acelaşi lucru. Te simţi în stare?

– Să plonjez?

– Nu, nu. Să recreezi unul dintre evenimentele care s-au petrecut în simulator,.

Jill ridică din umeri.

– Cred că da, dar nu văd cum. Nu am o armură ascunsă în dulap.

– Eu mă gîndeam la ceva mai prozaic. Ian puse carneţelul deoparte şi venind mai aproape de ea o privi iarăşi cu insistenţă. Colţurile gurii i se ridicară, dar nu era nici o urmă de umor în zîmbetul lui. Mă refeream la sărut, domnişoară Polanski. Cred că ar trebui să recreăm sărutul.

Cinci

Jill sări de pe canapea privindu-l pe Ian cu gura deschisă de uimire.

– Cred că glumeşti!

– Ba deloc, o asigură Ian minunîndu-se cum poate ea să facă o glumă din cererea lui perfect logică. Poate că nu se făcuse destul de înţeles. Dintre toate evenimentele pe care noi le-am experimentat în lumea virtuală sărutul ar fi cel mai uşor de replicat. Vezi dumneata...

– O, sigur că înţeleg, spuse ea înfigîndu-şi mîinile în şolduri. Te-am invitat la un ceai, doar la un ceai, iar dumneata vrei să ai şi desert.

– Ce desert? întrebă Ian total confuz. Nu mi-ai

oferit desert.

– Bineînţeles că nu, îl aprobă Jill cu ochii măriţi de furie. Chiar mă întrebam cum de arătai atît de interesat de munca mea cu condiţiile de mediu. Acum înţeleg de ce. Aveai impresia că dacă mă linguşeşti o să fiu o pradă uşoară. Ei bine, doctore Sinclair, eu nu sînt genul acela de femeie. Se aplecă spre măsuţă şi luă tava cu ceşti în braţe ca şi cînd ar fi vrut să-şi asigure protecţia. Dacă eşti atît de pasionat după replicarea experienţelor îl poţi săruta pe doctorul Miller!

Remarca ei caustică despre doctorul Miller îl făcu pe Ian să înţeleagă la ce se gîndea ea, cu toate că felul în care ajunsese la această concluzie asupra sugestiei lui rezonabile era dincolo de capacitatea lui de pricepere.

– Domnişoară Polanski, doar nu ţi-ai imaginat că eu vreau să te sărut?

Dar, în loc să o liniştească, remarca lui o supără şi mai tare. Fără o vorbă, se răsuci pe călcîie şi se îndreptă spre bucătărie.

„Pe negrul iad, ce-am mai spus de data asta?" se minună Ian ridicîndu-se de pe canapea şi urmînd-o. Rămase în prag privind cum ea pune ceştile în chiuvetă. Fără să-şi dea seama, se pomeni uitîndu-se la mîinile ei, studiind graţia mişcărilor, delicateţea cu care atingea ceştile. Aşa era ea; trata chiar şi lucrurile mici şi neimportante

cu profund respect. Ceşti, tăvi, pisici... toate primeau atenţia ei. Dar nu şi un savant bine intenţionat dar care nu prea ştia să se facă înţeles.

Îşi drese glasul, simţindu-se brusc timid ca un adolescent.

– Domnişoară Polanski, nu prea mă pricep la vorbe. Niciodată nu m-am priceput, dar dacă te-am jignit cumva, în orice fel, îmi pare sincer...

– Nu-i adevărat.

Pentru o clipă, el crezu că se referă la scuzele lui.

– Scuză-mă.

– Nu este adevărat, repetă ea domol spălînd în continuare ceştile. Nu ştiu cît de multe ai auzit despre trecutul meu, dar ce crezi despre mine nu este adevărat.

Aplecată fiind peste spălător el nu-i putea vedea chipul. Dar gestul cu care îşi ridicase umerii îi spunea mai mult decît ar fi putut-o face vorbele ei. Ian nu se considerea un om înţelegător dar izolarea şi tristeţea ce răzbăteau din tăcerea ei îl impresionară profund. Petrecuse o bună parte a vieţii singur şi ştia cît de apăsătoare poate fi singurătatea pentru psihic. Dar pînă în acel moment nu se gîndise niciodată că populara, vorbăreaţa Jillian se simţea singură şi nesigură pe ea.

– Domnişoară Polanski, răspunse el pe un ton la fel de scăzut ca al ei, singurul lucru la care mă

gîndesc este că nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti. Oricum, asta pare a fi regula acestei seri, adăugă cu un zîmbet vag.

Ea îl privi cu ochi speriaţi de pisică sălbatică. El îşi reaminti ultimele minute pe care le petrecuseră în ciber-spaţiu, cînd ea venise lîngă el cu părul plin de spini, mirosind a pămînt şi a muşchi. Se gîndise atunci că Jill este o nimfă a pădurii, o creatură de basm născută din spirit şi foc, un vis ce nu putea fi atins. Dar acum, în mijlocul spumei de detergent, el privea din nou în ochii acelei nimfe... sau care ar fi trebuit să aparţină unei nimfe dacă n-ar fi fost umbriţi de neîncredere şi nefericire.

Ceva se răsuci în sufletul lui. În ciuda aparenţelor, Jillian Polanski avea un suflet delicat ca o dantelă. Sinclair ştia cît de crudă putea fi lumea cu sufletele unice şi fragile dar nu văzuse pînă acum o privire atît de tragică sau un suflet care nu vrea să-i fie descoperită adevărata natură. Ar fi dorit să afle din cauza cui ajunsese atît de temătoare şi să se înfurie atît de uşor.

– Îmi pare rău, spuse el aspru întrebîndu-se pentru ce se scuza. Nu am avut intenţia să te jignesc.

Ea îl mai studie cîteva minute. Apoi gura ei schiţă o jumătate de zîmbet care făcu inima lui Ian să se strîngă iarăşi.

– Şi mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă grăbesc cu concluzii pripite. Se răsuci spre chiuvetă şi termină de spălat ceştile. Vreau să spun că toată lumea ştie că dumneata nu te gîndeşti decît la ştiinţă.

„Nu întotdeauna, domnişoară Polanski." Ca doctorul Destin îşi cîştigase reputaţia unei stoice indiferenţe. Dar sub aparenţa unei persoane fără pasiuni bătea inima unui bărbat normal care avea toate dorinţele unui bărbat normal. Alesese să ignore acea parte, aproape că-şi ruinase viaţa lăsîndu-şi inima să-i conducă raţiunea. Totuşi, sufletul îi mai jucase uneori feste în cele mai nepotrivite momente. Ca în timpul dansului de la petrecerea lui Griffith. Ca acum. Nu reuşea să privească gura ca o floare a domnişoarei Polanski fără să se gîndească la lucruri total neştiinţifice.

Cînd reveniseră în lumea reală, şocul îi şterse din minte detaliile sărutului. Putea vizualiza momentul, ca pe o secvenţă dintr-un film mut, dar celelalte senzaţii, sunetele, atingerea şi gustul lipseau din memoria lui. Pierduse şi altădată din memorie părţi ale senzaţiilor trăite în ciber-spaţiu dar pînă acum nu regretase atît de acut această amnezie.

Pînă în acel moment nu se întrebase despre motivele pentru care o rugase pe Jillian să-l ajute

să recreeze sărutul. Dar, privindu-i buzele moi, îmbietoare, trăia sentimentul neplăcut că ar putea fi ceva mai mult decît dorinţă ştiinţifică. După ce privise în ochii ei, nu dorea să-i dea noi motive de neîncredere. Poate fusese bine că ea îl refuzase.

– În regulă, spuse ea brusc.

– În regulă, ce?

– În regulă, o să te sărut.

Ian o privi descumpănit. Pentru o clipă trăi cu impresia că se află înapoi în simulator, iar Parker permutase realităţile în timp ce el nu era atent.

– Dar tocmai ai spus că este bine pentru cercetare. Pe de altă parte, dacă n-o fac, mă voi întreba întotdeauna dacă tot ceea ce am simţit în simulator a fost... eh, doar că mă voi întreba întotdeauna. Oricum, adăugă ea ridicînd din umeri, e doar un amărît de sărut.

Amărît? Amărît! Amintirea lui Ian despre sărut era poate confuză, dar el era sigur că merita o definiţie mai bună. Îşi amintea că îi plăcuse. Îşi amintea că şi ei îi plăcuse. Dezastruoasa căsătorie cu Samantha distrusese o bună parte din încrederea pe care o avea în el ca savant şi ca bărbat. Dar nimic din lumea virtuală sau reală nu l-ar fi putut convinge că sărutul pe care i-l dăduse lui Jillian Polanski nu fusese la înălţime.

O hotărîre pe care n-o mai simţise de ani de zile se iscă în sufletul lui. Repede ca gîndul, îi

apucă încheietura lui Jill şi o trase spre el. O privi cu încîntare, mulţumit de uimirea din ochii ei mari şi căprui, apoi se întoarse spre uşa bucătăriei trăgînd-o după el.

– Hei, scînci ea într-un tîrziu, regăsindu-şi vocea, ce crezi că faci?

– Te duc înapoi în sufragerie, explică simplu. Este locul cel mai potrivit pentru a replica ciber-evenimentul. Dar logica era doar o jumătate de motiv. Simulator sau nu, intenţiona s-o sărute pe domnişoara Polanski pînă cînd aceasta va rămîne fără suflare.

Apoi să vedem dacă va mai spune „amărît de sărut".

Jill se aştepta ca doctorul s-o sărute rapid, didactic, să noteze cîteva date în carneţel şi cu asta gata. Dar, ca de obicei, doctorul Sinclair nu se comportă deloc aşa cum ea crezuse. În loc s-o sărute imediat, el o conduse încet în sufragerie. Ajunşi acolo, îi eliberă mîna începînd să se plimbe cu paşi mari, ca un leu în cuşcă.

Jill îşi masă încheietura, oscilînd între furie şi nedumerire la brusca lui schimbare de comportament. O clipă o privea atît de insistent încît ră-

mînea fără grai. Apoi o lăsa singură ca şi cînd ar fi uitat cu totul de existenţa ei. Iritată, îşi puse mîinile în şolduri.

– Spune-mi, doctore, aşa te porţi cu toate femeile pe care intenţionezi să le săruţi?

Sinclair o privi peste umăr rîzînd mîndru.

– Şi doreşti să afli despre femeile pe care le-am sărutat, domnişoară Polanski?

– Nu. Eu... vorbele lui Jill izbucniră asemeni unor împuşcături din cauza indignării. Omul ăsta era teribil de enervat! Doream să aflu ce faci.

– Păi, atunci, de ce n-ai spus aşa? Se opri din plimbat şi se întoarse cu faţa spre ea, încă rîzînd. Examinam camera pentru posibile asemănări vizuale cu mediul din simulator, ceva pe care să-l pot utiliza pentru a crea lumea din cibo-spaţiu. Dar nu am găsit nimic, excepţie făcînd posibilitatea ca dumneata să ascunzi vreun tufiş sau vreo pajişte în debara.

– Poate că am o gorilă, spuse ea sec. Ian chicoti, un sunet cald, ce trecu prin ea asemeni unui coniac de calitate.

– Cred că nu voi lua în seamă această sugestie. În orice caz, dacă tot nu putem obţine aspectul vizual al experimentului, cel mai bun lucru pe care-l putem face este să renunţăm la el. În acest fel creştem semnalul celorlate emoţii.

– Bine. Voi închide ochii, spuse Jill, dorind ca

totul să se termine.

– Asta ar putea fi o soluţie, aprobă Ian. Dar cred că am alta mai bună. Se aplecă spre veioza de pe masa de lîngă canapea şi o stinse.

Nervozitatea lui Jill se transformă în panică. Se grăbi să aprindă lampa.

– Prefer să închid ochii.

Sprîncenele negre ale lui Ian se arcuiră amuzate.

– Foarte bine, accept soluţia dumitale... de data asta. Încă zîmbind, se aşeză pe canapea şi făcu un semn din cap spre locul de lîngă el. Începem?

Corpul lui Jill păru brusc făcut din ceară topită. Genunchii o lăsară şi se prăbuşi lîngă el, însă mult mai departe decît i se indicase. Dintr-o dată aerul din cameră păru teribil de încins,. respiraţia i se îngreună.

„E doar un sărut. Un sărut prostesc..."

Dar în inimă ştia că este mai mult; mai mult.

În felul ei era la fel de hotărîtă ca şi Ian să recreeze evenimentele din simulator, dar motivele erau diferite de ale lui. Doctorul dorea să dovedească similitudinea dintre sărutul virtual şi cel real. Ea, în schimb, dorea cu disperare să dovedească contrariul.

Cu toate că încercase, nu-şi putuse scoate din cap amintirea acelui sărut. Retrăia încă fiecare de-

taliu: de la atingerea degetelor pînă la gustul buzelor lui. Şi culorile... cum ar fi putut să nu-şi amintească toate culorile pe care le născuse în sufletul ei. Dar cel mai acut detaliu era amintirea sentimentului de întregire pe care-l simţise cînd fusese la el în braţe, cînd gurile lor se întîlniseră. Sărutul lui fusese o experienţă minunată, magică... aproape prea frumos ca să fie adevărat. Prea frumos ca să fi fost creat de insensibilul doctor Destin.

Copil fiind, trăise într-o lume imaginară pe care şi-o construise ca pe un scut împotriva realităţilor dureroase ale fiecărei zile. Dar acum era adultă şi nu-şi putea permite să fie atrasă de fantezii stupide... mai ales create de un bărbat care avea un microprocesor în loc de inimă. Sărutul „curcubeic" al doctorului Sinclair fusese o iluzie datorată unor scurtcircuite şi diode defecte ale simulatorului, iar ea trebuia să sfărîme acea iluzie înainte ca viaţa ei să fie afectată de ea.

Jill închise ochii bucuroasă că doctorul i-o ceruse. Gestul ăsta făcea ca lucrurile să nu pară prea intime. Respirînd adînc, se aplecă întinzînd spre el buzele strîns lipite.

– Mi-e teamă că aşa n-o să meargă, domnişoară Polanski.

Ochii ei se deschiseră.

– De ce nu? întrebă ea cu iritare crescîndă. Un

sărut e un sărut.

– Dar nu şi o replicare a acelui sărut, explică el. În simulator stăteam mai aproape?

Mai aproape? Erau practic unul peste celălalt!

– Uite ce e, am fost de acord să te sărut, dar asta nu înseamnă că...

– Care este problema? întrebă el cu ochii lucind de amuzament. Ţi-e frică?

„La dracu', dal" se gîndi Jillie. Dar nu avea de gînd să-l lase să afle. Nu dăduse înapoi în faţa unei provocări, niciodată, şi nu avea de gînd să înceapă acum. Se mută hotărîtă la el în braţe, dorind să ignore neaşteptata delicateţe a mîinilor lui şi bătăile triumfale ale inimii ei trădătoare. Strînse pleoapele folosind acest gest pentru a-şi bloca emoţiile interioare ce o luaseră razna. Pentru un moment putea îndura, destul ca doctorul s-o sărute şi să dovedească diferenţa clară dintre sărutul virtual şi cel real.

Destul ca să transforme visele colorate în nori cenuşii.

Ian făcea rar greşeli. Le considera proprii altor oameni, oamenilor neglijenţi, care nu-şi făceau cum trebuie cercetările şi ale căror calcule erau

eronate. Dar în clipa în care o luă în braţe pe Jill Polanski şi îşi coborî gura spre a ei, ştiu că făcuse una dintre acele rare greşeli. Sau, cum ar fi spus Partridge, una enormă.

Simţi tensiunea din corpul ei, fatalismul rigid al unei persoane ce se apropie de foc. Judecînd după reacţia fizică, el avea sentimentul că ar fi preferat să sărute gorila decît pe el.

Se opri la un milimetru de buzele ei crispîndu-se la gîndul că el se folosea de ea cu aceeaşi cruzime cu care fosta lui soţie se folosise de el. Nici un experiment nu merita acest efort. Jenat, încercă să se retragă, cînd simţi răsuflarea ei caldă mîngîindu-i gura.

Şi, brusc, onoarea nu mai însemna nimic. Dreptatea nu mai însemna nimic. Dorinţele pe care le credea moarte demult, iscară în sufletul lui un adevărat tumult. Braţele pe care nu le mai putea controla se încolăciră în jurul ei. Gura cu care ar fi dorit să se scuze se repezi spre a ei, ca un vultur flămînd asupra prăzii. Fluviul de pasiune, dincolo de logică sau de raţiune, rupse zăgazurile şi-l inundă ca un torent de plăcere.

Se simţea renăscut, nerăbdător să împartă ceea ce simţea cu femeia din braţele lui. Gustîndu-i şi sorbindu-i buzele o devoră cu toată pasiunea ce-l devora pe el. O gură care putea iubi un bărbat în o sută de feluri, determinîndu-l să

implore încă alte o sută...

În ciuda pasiunii lui, buzele ei rămăseseră închise. Simţi încordarea lui Jill, tremurul izvorît din aceeaşi luptă interioară cu ea însăşi. Se afla în braţele lui, dar închisă în sine ca o prinţesă într-un turn inaccesibil. Era o adevărată tortură să ţină cerul în braţe şi totuşi să nu fie capabilă să-l atingă.

– Oferă-mi o şansă, gemu el. Pentru Dumnezeu, dă-mi o şansă!

Ea oftă încet în timp ce cu infinită precauţie îţi despărţea buzele permiţîndu-i atingeri mai intime. El o gustă, se afundă în ea mîngîind-o cu limba. Îi înfrînse împotrivirea, încurajîndu-i dorinţa.

Treptat, simţi cum Jill se destinde şi crisparea se transformă în flacără. Mîinile ei îi frămîntau cămaşa, în timp ce-l trăgea mai aproape, dăruindu-i încrederea şi dorinţa ei. Cînd limbile lor se atinseră într-un dans sălbatic, mica flacără dintre ei explodă într-un foc pîrjolitor.

– Jillie, murmuă Ian. Îşi amintea vag că îi şoptise numele şi cînd se sărutaseră în ciber-spaţiu, dar acest aspect era lipsit de importanţă. Îmbrăţişarea lor de acum nu era o reluare; era ceva nou şi preţios, la fel de preţios ca şi femeia pe care o ţinea în braţe. Pasiunea ei îl făcuse să renască, încrederea ei îl smerise. Anii lipsiţi de iubire, dar plini de ecuaţii sterile îl făcuseră să capituleze în faţa pasiunii. Iar sărutul ei dulce şi

arzător readusese lumina în sufletul lui pustiu.

Îmbrăţişarea lor fu întreruptă brusc de soneria telefonului din bucătărie. Jill încercă să plece în acea direcţie, dar Ian nu se îndura să-i dea drumul. Era prea devreme, mult prea devreme.

– Nu, spuse el cu vocea încărcată de ordine şi rugăminţi.

– Ar putea fi ceva important. Nu lipsesc mult, adăugă ea cu zîmbetul ei frumos.

Ian îşi retrase mîinile fără tragere de inimă. Ea se desprinse din îmbrăţişare lăsînd în urmă o pustietate la care el nu se aşteptase dar şi sentimentul că n-o va mai ţine în braţe vreodată. „Nu fi smintit", îşi spuse uimit privind cum figura ei luminoasă traversează camera şi dispare în bucătărie.

Se lăsă pe spătarul canapelei trecîndu-şi mîna prin păr, încercînd să judece imparţial ce se petrecuse între Jillian şi el. Ceea ce începuse ca un simplu sărut se transformase în ceva mult mai complicat.

Ceva trebuia să recunoască fără tăgadă: Era al naibii de minunat!

Era pregătit pentru asta? Probabil că nu. Viaţa lui era deja destul de dezorientată fără ca din ea să facă parte şi o femeie încăpăţînată, idealistă şi total irezistibilă. Raţiunea îi dicta să pună atracţia faţă de domnişoara Polanski pe seama instincte-

lor pur animalice, o excepţie la viaţa lui spartană. Dar era prea lucid pentru a mistifica evidenţele şi a susţine această teorie.

De cînd divorţase, fuseseră cîteva femei care se aruncaseră în braţele lui, dar nu se simţise niciodată tentat de oferte. Relaţiile sexuale pur fizice îi lăsaseră gustul amar al insatisfacţiei. Îşi croise un drum suportabil spre un viitor fără probleme sentimentale.

Un zgomot vag îl atrase atenţia. Privi în sus şi-l văzu pe Merlin fixîndu-l de pe un raft cu cărţi. Ochii aurii ai pisicii erau măriţi de o clară fascinaţie. Iar după poziţia lăbuţelor puse confortabil sub ea, Ian ghici că pisica cea neagră urmărea de ceva vreme activitatea de pe canapea.

Zîmbi spre motan gîndindu-se că ocupaţiile lor erau întrucîtva asemănătoare. El, Ian, folosea simulatorul pentru a studia evenimentele din lumea virtuală, în timp ce Merlin făcea acelaşi lucru în lumea reală.

– Ei, colegul meu privitor, comentă el pe un ton sec, poţi să-mi dai vreun sfat? Vreo concluzie bazată pe experienţele celor nouă vieţi ale tale?

Chiar dacă Merlin avea astfel de sfaturi, le ţinea pentru el, continuă să-l fixeze pe Sinclair cu acea privire enervant de imobilă. Încă o dată Ian avu sentimentul unei iminente catastrofe. Logica savantului dorea să nu ia în seamă această fan-

tezie, dar nu putea să nu-şi amintească de acea ultimă dată cînd avusese această trăire neplăcută, într-o după-amiază umedă, în apartamentul lui de la *Cambridge*, cîteva ore înainte de petrecerea la care un foarte bun prieten i-o prezentase pe frumoasa Samantha...

– Doctore Sinclair?

Uimit, Ian se întoarse. Pentru o clipă, avu impresia că-şi zăreşte fosta soţie stînd în pragul uşii, zîmbind dar privindu-l cu ochii săi de viperă. Apoi fantasma dispăru, iar în locul ei rămase o femeie obişnuită, dar al cărei curaj şi caracter îi dădeau o frumuseţe pe care Samantha n-ar fi avut-o niciodată. Începu să transpire, simţind o profundă schimbare în el, ca şi cînd s-ar fi aflat încă în simulator. Fără să creadă în miracole pînă acum, le reconsideră brusc posibilitatea existenţială. „Poate că simulatorul meu nu este singura cale de a schimba realitatea..."

– Marsha era la telefon, spuse Jill cu voce scăzută, sprijinindu-se de tocul uşii. Dorea să te anunţe că ai fost căutat la ea. Îşi încrucişă braţele şi privindu-l în ochi adăugă: *Ea* dorea să ştie cînd te duci acasă.

Şase

Marsha fusese aproape dură la telefon.

– Uite, ştiu că este neaşteptat... că Sinclair locuieşte cu cineva... dar Kevin a răspuns la telefon şi mi-a spus că persoana de la celălalt capăt al firului era, fără îndoială, o femeie.

Marsha făcu o pauză ca şi cînd ar fi aşteptat răspunsul lui Jill. Dar acesta nu veni. Ea nu putea vorbi. Limba parcă îi înţepenise, ca şi inima, mintea şi restul corpului. Doar o clipă mai devreme Ian o ţinuse în braţe, iscînd cele mai mari curcubeie din sufletul ei, mai luminoase decît orice experimentase în simulator. O sărutase... nu fusese un sărut imaginar dat de un cavaler din poveste,

ci sărutul unui bărbat real, plin de dorinţe foarte reale.

– Jillie? întrebă prietena ei cu îngrijorare. Dacă între voi s-a petrecut ceva... poate că această femeie este mama sau sora lui...

– Nu are nici o rudă, răspunse Jill sec, amintindu-şi de povestea lui Ian, că el fusese singurul copil, crescut de bunicul lui.

Închise telefonul simţind un dureros vid crescînd în sufletul ei, un gol întunecat în spaţiul unde pînă atunci fuseseră visuri. Culorile se preschimbară în gunoi, asemeni ornamentelor unei petreceri după ce aceasta s-a terminat. Cunoştea acest sentiment... îl văzuse reflectat pe chipul mamei ei de prea multe ori. Dar era prima oară cînd îl simţa şi ea; durerea ce-l însoţea era mult mai mare decît şi-ar.fi imaginat vreodată.

– Poţi să faci faţă, şopti ea aspru. Iar a face faţă însemna să fie raţională cu doctorul ce juca dublu. Strîngînd pumnii, porni hotărîtă spre sufragerie şi... se opri în pragul bucătăriei.

Ian nu se mişcase. Era încă aşezat pe canapea, acolo unde îl lăsase, cu capul plecat, cu mîinile odihnindu-se pe genunchi. Dar cu toate că trupul lui nu se clintise, sufletul părea la mii de kilometri depărtare. Cu umerii lăsaţi, Ian părea îngrozitor de nefericit, cu ochii pierduţi într-un iad negru. Izolarea lui sobră o impresionă provo-

cîndu-i o durere ce nu avea nimic de a face cu mînia sau stînjeneala. Ar fi dorit să-l ia în braţe şi să stea aproape de el, doar atît să rămînă, pînă cînd suferinţa din ochii lui ar fi dispărut.

Iar după aceea el va pleca acasă în braţele altei femei.

Se sprijini de tocul uşii simţind că picioarele o lasă.

– Ian? începu ea, apoi îi transmise mesajul Marshei.

Se aştepta ca el să-i dea o explicaţie sau cel puţin să pară stînjenit. Dar în loc de asta el clătină din cap zîmbind ca un copil ce fusese prins la cutia cu bomboane.

– La naiba, spuse mai mult pentru el, promisiunile sînt făcute ca să fie încălcate. Nu-i aşa, domnişoară Polanski?

„Da", ţipă corpul ei. Intensitatea privirii lui Sinclair îi ardea pielea. Dorinţa crescîndă îi îndepărta tăria şi raţiunea. Ar fi dorit să se scufunde în îmbrăţişarea lui pînă ce culorile ar fi umplut şi ultimul colţ tern al sufletului ei. Şi ce dacă locuia cu altcineva? Dacă lui nu-i păsa, de ce i-ar fi păsat ei? N-ar fi putut pentru o singură dată în viaţă să nu ţină cont de consecinţe şi să ia ceea ce dorea?

„Promite-mi, Jillie. Promite-mi..."

De dincolo de vreme, vocea mamei ei revenise... mama ei iubitoare, ce nu dorise să facă nici

un rău nimănui, dar care rănise totuşi pe atît de mulţi. O visătoare ce-l căutase mereu pe cavalerul în armură strălucitoare, Gretchen o tîrîse pe fiica ei dintr-o legătură eşuată în alta, sperînd de fiecare dată că iubitul ei va renunţa la soţie sau la slujbă, sau va accepta generos să-l crească pe copilul unui alt bărbat. Viaţa dezordonată îşi luase tributul, iar Gretchen murise prea tînără din cauza unei răceli pe care nu se obosise s-o îngrijească, dar care degenerase în pneumonie.

În noaptea în care murise, Gretchen smulsese de la fiica ei promisiunea că aceasta nu se va încurca niciodată cu un bărbat care nu-i putea oferi decît jumătate din inima lui. Jillie, care la acea vreme avea doar zece ani, jurase să-i asculte sfatul, fără a înţelege prea bine, dar nu uitase niciodată. La fel cum nu uitase şi cît de zdrobită era mama ei după fiecare legătură care eşua... lăsîndu-şi fiica să gătească, să spele, să facă gospodărie pînă cînd Gretchen reuşea să depăşească starea de autocompătimire. Chiar şi fără această promisiune, Jill nu reuşise niciodată să aibă o relaţie cu un bărbat a cărui pasiune trebuia s-o împartă; indiferent cît de mult îşi dorise acest lucru.

Sau cît de mult îl dorea pe el.

Reuşi cu greu să zîmbească deşi nu era deloc veselă şi-i întoarse privirea lui Ian cu calm.

– Nu este nevoie să-ţi încalci promisiunea, doctore. În definitiv, experimentul s-a încheiat.

Sprîncenele întunecate ale lui Ian se uniră.

– Experiment?

– Da, sărutul. Am recreat evenimentul din ciber-spaţiu aşa încît nu este nevoie să mai stai. Fără să-i lase şansa de a răspunde, se urni din pragul uşii şi traversă sufrageria îndreptîndu-se spre ieşire. „Acest sărut a fost mai mult decît un experiment, iar tu ştii asta."

Jill nu-l văzuse niciodată pînă atunci furios. Nu-l văzuse avînd reacţii pînă atunci. Sinclair îşi ascunsese atît de bine emoţiile faţă de colegi încît aceştia ajunseseră la concluzia că el nu avea sentimente. Ea era unul dintre puţinii care bănuiau că sub aparentul control exterior ar exista şi altceva decît gheaţă, dar nu-şi imaginase că acea putere, intensitatea ei i-ar putea răpi răsuflarea.

El era splendid. Pasiunea adusese la viaţă trăsăturile frumoase ale lui Ian. Sprîncenele negre îmbinate din cauza mîniei îl făceau să semene cu un zeu antic. Dar sub furia lui, ea îi simţi vulnerabilitatea, dorinţa pentru ea. Nuanţe roşii explodară... nevoia de a tămădui incertitudinea pe care o citea în ochii lui. „Dumnezeule, realiză neajutorată, nici nu este nevoie să mă sărute şi naşte culori în sufletul meu."

Ar fi fost atît de simplu să capituleze în faţa

emoţiilor şi să-i cadă în braţe. Dar ştia că într-o anume măsură el este legat de altcineva. Iubirile părăsite îi ruinaseră viaţa frumoasei dar lipsitei de voinţă Gretchen şi copilăria lui Jilll. „Promite-mi, Jillie."

Ei nu-i plăcea să mintă, dar atunci cînd era nevoită o putea face foarte bine.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ferm afişînd o privire uimită. Dar aş fi mulţumită să pleci. Acum.

Nu era necesar să i-o ceară de două ori. Îi dădu drumul la braţ ca şi cînd l-ar fi plesnit, făcînd cîţiva paşi înapoi. Continuă s-o privească în timp ce trăsăturile lui reintrau în vechea mască a indiferenţei. Ea avu impresia că-l vede transformîndu-se în piatră.

– Este greşeala mea, spuse el sec. Nu o voi face a doua oară.

Împinse uşile de sticlă şi păşi în noapte, îndepărtîndu-se. Ea rămase multă vreme lîngă fereastră privind urmele paşilor lui pe nisip. „Deşteaptă-te, îi spunea raţiunea. Tipul pleacă acasă, la o altă femeie." Dar asta n-o oprea să simtă căldura braţelor lui în jurul ei.

– Marsha, aşa cum ţi-am spus şi mai devreme, sînt bine, rosti Jill în receptor. Oftînd exasperată, închise telefonul de pe birou mişcată dar şi iritată de îngrijorarea insistentă a prietenei ei. De cînd Jill ajunsese dimineaţă la serviciu, Marsha o suna la intervale regulate. Aparent nesatisfăcută de schematica descriere făcută de Jill evenimentelor din seara trecută, Marsha cerea mai multe amănunte. „I-am spus că am luat ceaiul şi apoi el a plecat, se gîndi Jill privind telefonul acum tăcut. Ăsta-i adevărul... aproape. De ce oare Marsha nu mă crede?"

„Pentru că te cunoaşte al naibii de bine", adăugase conştiinţa ei.

Îngrijorarea Marshei şi propria ei conştiinţă nu erau singurele care o nemulţumeau. Lui Jill i se părea că toată lumea conspiră împotriva ei, dezaprobînd indiferenţa de care ea dădea dovadă în privinţa lui Ian Sinclair. Noaptea trecută ticăitul ceasului se dovedise mai enervant şi mai insistent decît de obicei, ţinînd-o trează. În această dimineaţă în timp ce-l privea pe Merlin luîndu-şi micul dejun, acesta începuse să miaune cu un sunet ce aducea cu numele lui Ian.

Ca om de ştiinţă, ştia că tot ceea ce ea observase ca fiind o aparentă conspiraţie ceas-şi-pisică era, de fapt, subconştientul ei care încerca să aducă un fapt la suprafaţă. Mai ştia că mai de-

grabă ar înghiţi sticlă pisată decît să recunoască acel fapt. În definitiv ar fi cea mai mare proastă dacă ar recunoaşte că doreşte un bărbat care are deja pe altcineva.

Nu-i păsa de Ian Sinclair. Nici măcar nu-l plăcea. Era o persoană arogantă, vicleană şi...

Şi sărutările lui o puneau pe jar.

Jill îşi încrucişă braţele pe birou şi îşi sprijini gemînd fruntea de ele. În acea zi îl putea evita pe Ian fără mustrări de conştiinţă, dar a doua zi după-amiază vor intra din nou în simulator. Singură la ea în birou, era simplu să se autoconvingă că nu-i pasă. Dar văzîndu-l, vorbindu-i, aflîndu-se în acea blestemată maşinărie cu el nu era la fel de convinsă că va putea minţi la fel de bine. Iar dacă el o va săruta iarăşi...

– Fir-ar să fie, murmură.

Gîndurile îi fură întrerupte de un ţîrîit. Întinzînd mîna fără tragere de inimă spre telefon, se gîndi că este probabil iarăşi Marsha. Apoi realiză că sunetul vine dinspre terminalul computerului de pe birou.

Jill crezuse că era singură în birou dar aruncînd o privire spre monitor îşi dădu seama că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Luminiţele de pe ecran alergau în mod haotic asemeni cailor de curse. Jillian zîmbi regrupînd semnele de pe monitor în cartea de vizită a unui foarte inuman, dar

drag prieten al ei.

– Bună, *Pink*.

Pink, prototipul pentru reţeaua computerelor inteligente, era o clonă a fratelui ei mai mare, *Einstein*. Avea destui megabiţi pentru a face să funcţioneze procesarea de date pentru cîteva continente, dar intenţiile lor bune şi limbajul nepoliticos îi făceau să semene mai degrabă cu nişte copii încăpăţînaţi decît cu nişte computere supradotate. Totuşi, anumite anomalii intrinsece atît ale lui *Pink* cît şi ale lui *Einstein* creau probleme programatorilor. Jilll care înţelegea mai bine decît mulţi alţii viciile umane, era capabilă să-i ajute fără a părea concesivă.

– Deci, *Pink*... ai fost cuminte cît am fost eu plecată?

– Aproape, răspunse aceasta, ceea ce în limbajul lui *Pink* însemna nu întru totul. Nu-mi place noul tehnician pe care mi l-au dat. Spune că sînt o sfidare a probabilităţilor, adăugă *Pink*, vocea ei electronică imitînd aproape perfect exasperarea umană. Eu nu sfidez probabilităţile. Eu risc.

Jill zîmbi larg la descrierea lui *Pink* făcută cu clară dezaprobare faţă de corecta catalogare a tehnicienei în ceea ce privea pasiunea computerului pentru jocuri ale şansei.

– Mă întreb cum ar numi tehniciana ta mania lui *Einstein* pentru cumpărăturile prin intermediul

reclamelor TV. O sfidare a cărţilor de credit, poate?

Jill se aştepta ca micul computer să fie încîntat de glumă, dar în loc de asta ecranul lui *Pink* se coloră într-un gri sumbru, iar micul microfon montat la terminal oftă cu disperare.

– Mi-e dor de *Einstein*, se văicări ea. Tot timpul.

„La naiba. Am fost atît de prinsă cu problemele mele încît am uitat cu totul de ale ei. *Einstein* nu era doar cel mai bun prieten al lui *Pink*, ci şi singurul computer asemănător din lume." Fără el, ea era singură, solitară, într-un fel cum Jill nu fusese nici măcar în trista ei copilărie. Nici durerea de inimă provocată de Ian nu se compara cu cea pe care o simţea *Pink*. Ridică mîna şi mîngîie terminalul ca pe un copil rătăcit.

– Nu-ţi face griji, *Pink*. Doctorul Sinclair şi cu mine vom intra din nou în simulator mîine după-amiază. Îl vom găsi pe *Einstein*. Îţi promit.

– Îmi place doctorul Sinclair.

„Aici semănăm."

– Este un savant de elită, aprobă Jillian fără tragere de inimă.

Camerele de luat vederi ale lui *Pink* zumzăiră domol aducînd faţa lui Jill în prim-plan.

– Zău? Ţie nu-ţi place de el, nu-i aşa? De ce?

– Ei, *Pink* lucrurile nu stau chiar a...

– E din cauză că te-a sărutat în simulator?

Gura lui Jill se deschise involuntar.

– De... de unde ştii asta?

– Am revăzut caseta video, în timp ce camera ei se ridica într-un gest asemănător ridicării din umeri a unei persoane umane. Doctorul Sinclair înregistrează întotdeauna ce se petrece în simulator... Ca parte a datelor de cercetare. Am făcut legăturile şi am vizionat-o. Fierbinte!

„O, Dumnezeule", se gîndi Jillie crispîndu-se. Amintirea acelui sărut era destul de jenantă şi fără ca el să fie înregistrat pe o bandă video.

– Unde se află banda acum?

Pink cea săritoare îi spuse:

– De obicei casetele sînt trimise la arhivă unde sînt depozitate pentru viitoare evaluări.

Jillie se rugă în gînd ca asta să se întîmple într-un viitor foarte îndepărtat, cînd ea va fi moartă şi îngropată.

– Acolo se află banda acum? La arhivă?

– Nu chiar...

Părul lui Jill se zbîrli. „N-o să-mi placă asta. Pot să jur că n-o să-mi placă." Se apropie de terminalul lui *Pink*.

– Cum adică nu chiar?

– Tocmai este proiectată în sala de conferinţe cîtorva membri ai echipei de la simulator. *Pink* făcu o pauză, ca şi cînd ar fi realizat că făcuse o gafă. Dar este în regulă. Doctorul Sinclair a fost

cu ideea. El se află acolo acum, explicînd evenimentele.

– După cum puteţi vedea, gorila este realizată în varietatea spaţială 3-D, explica Ian celor din sală. Arătă spre monitorul video făcînd un cerc în jurul imaginii monstrului care înainta încet. Aş vrea să remarcaţi mai ales textura grosolană a pielii creaturii. Am descoperit că acest amănunt este la fel de important ca şi culoarea în crearea unei imagini reale în mediul virtual. Mirosul intensifică şi el impresia de real.

– Pot să pariez că mirosul acestei chestii era destul de neplăcut, şopti unul dintre ingineri.

Ian îl privi rece pe vorbitor, un tehnician tînăr cu reputaţia unui glumeţ.

– Aş prefera să vă păstraţi comentariile pînă îmi termin prezentarea, domnule Curtis. Apoi adăugă, zîmbind vag: Dar acum, dacă tot aţi adus vorba, mirosea ca dracu'.

Asistenţa rîse scurt. Ian continuă expunerea evaluînd scena, dar fără tragere de inimă. Revizionarea casetei împreună cu echipa de ingineri era o procedură standard, o făcuse de zeci de ori înainte, dar de această dată avea un gust amar.

Văzînd imaginea virtuală a domnişoarei Polanski, lupta ei eroică de a atrage atenţia gorilei de la el era ca şi cum ar fi pus sare pe o rană proaspătă.

Noaptea trecută îi arătase raiul cu un singur sărut. Apoi, fără nici o explicaţie, îl gonise, transformînd raiul într-un purgatoriu.

Încercase să înţeleagă... aproape toată noaptea şi-o petrecuse făcînd doar asta! Sărutul lui Jillian stîrnise un asemenea foc în el cum nu mai simţise de ani de zile. Legendarul lui autocontrol de fier era inutil cînd era vorba de ea. Incapabil să adoarmă, zăcuse în pat, fixînd tavanul, încercînd să se autoconvingă că pielea ei nu era mătăsoasă, că parfumul ei nu-i reamintea o grădină după ploaie şi că trupurile lor nu se potriviseră precum o cheie în broască.

Nici unul dintre argumentele pe care le găsise nu erau bune. Focul din el se intensifica, dorinţa arzîndu-l ca flăcările iadului. Dacă ar fi fost doar atracţie sexuală ar fi putut avea o şansă să se salveze, dar dorinţa lui era mai mult pentru zîmbetul ei dulce decît pentru sărutul seducător, pentru curajul ei decît pentru corpul excitant...

– Frumoasă treabă, doctore.

Cuvintele lui Curtis îl readuseră pe Ian în prezent. Privi ecranul chiar în clipa în care îşi înfigea spada în pieptul gorilei. Văzînd scena din punctul de vedere al videocamerei realiză că victoria lui

se datora mai degrabă norocului decît îndemînării. Dacă ar fi ratat inima monstrului cu un milimetru ar fi fost strivit de braţele puternice ale acestuia. Se gîndea încă la steaua norocoasă ce-l protejase cînd observă ceva în legătură cu scena, ceva ce nu putuse vedea cînd atenţia îi fusese focalizată pe gorilă.

Domnişoara Polanski stătea în mijlocul tufelor, ţeapănă de spaimă, cu mîinile acoperindu-i gura, luptîndu-se să nu ţipe. Era speriată de moarte, dar nu pentru ea, ci pentru el. Faţa ei dezvăluia sentimente pe care le ţinuse ascunse, acele sentimente pe care le tăgăduise noaptea trecută. Dar nu exista nici o modalitate de a nega ceea ce spunea expresia de pe chipul ei cînd crezuse că el este în primejdie. „Pe Dumnezeu, Jillie, dar îţi pasă..."

Asistenţa începu să se foiască în scaune schimbînd zîmbete insinuante. Întorcîndu-se spre ecran, Ian descoperi motivul. Imaginea lui virtuală tocmai luase în braţe imaginea virtuală a domnişoarei Polanski sărutînd-o cu un erotism spectaculos. La naiba, avusese intenţia să oprească banda înainte de a ajunge în acest punct. Unele lucruri rămîneau personale chiar dacă la mijloc se afla binele ştiinţei. Iar ceea ce începuse să simtă pentru domnişoara Polanski era chiar foarte personal.

Întinse mîna cu intenţia de a închide monitorul, dar cu o secundă înainte ecranul se întunecă.

– Ce?...

– Cum ai putut? întrebă o voce din capătul încăperii.

Toate capetele, inclusiv cel al lui Ian, se întoarseră. Privirea lui poposi într-o pereche de ochi căprui, furioşi, ochi care dacă ar fi putut l-ar fi omorît. Jill Polanski stătea lîngă uşă, strîngînd cablul monitorului în pumn. Părea destul de furioasă pentru a omorî gorila cu mîinile goale. Gorila sau... pe un eminent savant al realităţii virtuale.

– Fir-ar să fie, murmură Ian.

Şapte

„Sînt o idioată“, se gîndi Jill urmîndu-l pe Ian în birou. Merse lîngă fereastră şi-şi fixă privirea spre platforma industrială, prea furioasă pentru a vorbi, reţinîndu-şi lacrimile de furie. „Chiar am crezut că însemn ceva pentru el. Nu destul, dar ceva.“

Uşa se închise în spatele ei.

– Domnişoară Polanski, nu vrei să stai jos?

„Cum de îndrăzneşte să fie politicos tocmai acum!“

– Prefer să rămîn în picioare, răspunse tăios fără să se întoarcă.

Îl auzi... nu, îl simţi mişcîndu-se în spatele ei. Văz, auz, atingere... nu însemnau nimic pe lîngă

conştientizarea faptului că el se afla în preajmă, senzaţie ce părea să-i lege într-un fel misterios. Fără să-l vadă, ştiu cînd păşi spre ea, fără să-l audă, ştiu că ezită înainte de a se opri. Nedezlipindu-şi privirea de priveliştea de afară, inspiră adînc, hotărîtă să nu ia în seamă emoţiile haotice şi să le ţină sub control.

– Nu am de gînd să stau mult. Am venit aici doar pentru că mi-aţi ordonat.

– Ordonat? spuse Ian surprins. Am dorit să vorbesc cu dumneata în particular. Nu-mi place să discut probleme personale de faţă cu întreaga echipă din departament.

– Personale? Le-ai arătat caseta video cu sărutul. Ce alte probleme mai personale de atît ar putea fi?

– Nu doresc să ne certăm.

– Foarte rău, doctore, pentru că exact asta o să facem! Jill se răsuci furioasă pentru a-l privi. Mare greşeală, realiză ea. Ian stătea sprijinit de birou cu braţele încrucişate pe piept, ochii lui argintii studiind-o cu insistenţă. Şi-l aminti privind-o în pragul uşii de la bucătărie noaptea trecută, făcînd-o să tremure în locuri ce nu aveau nici o legătură cu doctorul Sinclair. „Gîndeşte-te la cobai..."

Se întoarse înapoi spre fereastră.

– N-ar fi trebuit să arăţi caseta întregului de-

partament.

– Ai dreptate.

– Am? întrebă ea surprinsă privind peste umăr.

El zîmbi văzînd-o alarmată... un zîmbet prostesc dar care reuşi să-l facă să pară şi mai atrăgător.

– N-am avut niciodată intenţia să le arăt sărutul. Plănuisem să opresc banda înainte de acea parte, dar altceva mi-a distras atenţia.

– Zău? Anume ce?

– Dumneata, domnişoară Polanski. Sau, mai bine spus, imaginea virtuală a dumitale. Ţi-am văzut expresia din clipele în care ai avut impresia că monstrul va face arşice din mine. Erai foarte... îngrijorată.

Îngrijorată? Pentru un moment nu înţelese. Apoi îşi reaminti cum i se oprise inima de frică pentru viaţa lui. Îl privise duelîndu-se cu monstrul cel hidos, prea îngrozită ca să mai respire. În doar cîteva clipe trăise destule emoţii cît pentru o viaţă; şi nu era de mirare că o parte din ceea ce se petrecea în sufletul ei, se oglindise şi pe faţă...

– Eram preocupată.

– Erai mai mult decît preocupată, o acuză el domol.

Fără să-şi dezlipească privirea de ochii ei, se ridică de la birou înaintînd spre ea. Ochii lui o

fixau cu brutală intimitate... un asalt la fel de brutal ca şi cel împotriva gorilei. Şi cu acelaşi efect, se gîndi ea simţind cum furia i se domoleşte.

– Greşeşti. Simulatorul redă doar proiecţia unei expresii. Nu este o imagine perfectă.

– Nu, nu este, aprobă el, dar este exactă într-un procent de nouăzeci şi opt la sută. În orice caz, expresia chipului dumitale este doar o parte a datelor pe care mă bazez. La ea adaug cele două săruturi, cel real şi cel din simulator. Iar evidenţele acumulate, continuă el scăzîndu-şi vocea pînă la şoaptă, susţin o singură concluzie viabilă.

Jill nu avea nevoie să întrebe care este acea concluzie. Ea ardea în privirea lui şi în zîmbetul seducător ce apăruse fără nici un efort pe buzele doctorului. Acele buze pe care ea dorea teribil de tare să le sărute iarăşi. Dar gînduri cenuşii îi năvăliră în minte. „Pentru Dumnezeu, trăieşte cu o altă femeie."

– Trebuie să mă întorc la treabă.

– Rămîi, spuse el pe un ton încărcat de înfometate dorinţe. Te rog, rămîi.

Simpla rugăminte străbătu inima lui Jill ca o săgeată. Îi văzu muşchii feţei zbătîndu-i-se şi ştiu că Ian se străduieşte să-şi ţină emoţiile sub control. În spatele aparentei impasibilităţi, Sinclair era la fel de confuz ca şi ea din cauza sentimentelor ce se năşteau între ei... şi la fel de vulnerabil din

cauza lor. Fir-ar să fie, de ce nu putea el să fie doar un alt bărbat frumos, arogant? De ce trebuia să pară atît de nesigur, atît de vulnerabil, atît de... uman?

Gîndurile îi fură gonite de un ciocănit în uşa biroului. Jill se întoarse şi văzu în prag silueta cunoscută a lui Sadie Hedges. Ciberneticiana era atît de absorbită de foaia tipărită cu caracterele imprimantei încît nici nu băgase de seamă că doctorul nu-i spusese să intre.

– Doctore, am unele întrebări în legătură cu interfaţa generatorilor de imagini şi noul mediu topologic pe care eu şi Felix îl programăm pentru mîi... Vorbele îi muriră pe buze ridicîndu-şi capul şi văzîndu-i pe Ian şi pe Jill la distanţă de cîţiva centimetri unul de celălalt. Dar un zîmbet înţelegător luă locul uimirii. Sadie înţelegea foarte bine. Îmi pare rău, vin mai tîrziu.

– Nu, izbucni Jill. Sosirea inginerei sfărmase vraja dintre ea şi Ian, oferindu-i şansa, poate singura, de scăpare. Fără să-l mai privească, se răsuci îndreptîndu-se către uşă. Ştia că adoptă poziţia laşului, dar nu avea altă soluţie. Dacă nu pleca acum realiza că va încălca promisiunea făcută mamei ei cu multă vreme în urmă... şi că îşi va zdrobi inima.

Era aproape de uşă cînd îl auzi spunîndu-i pe nume.

– Domnişoară Polanski.

Jill se opri în prag incapabilă să-l înfrunte.

– Da?

– Voiam doar să-ţi reamintesc de întîlnirea pe care o avem mîine în simulator.

Ea aprobă înclinîndu-şi capul, apoi părăsi biroul. Nu mai era capabilă să-i citească emoţiile şi nu-şi dădea seama dacă vorbele lui erau o promisiune sau o ameninţare.

– Nu ai uitat, sper, să verifici modulatorii de calibru? întrebă Ian în momentul în care Sadie proba lejeritatea chingilor din ou.

– Nu.

– Şi monitoarele pentru verificarea supravieţuirii. Le-ai testat aşa cum te-am rugat?

– De trei ori pe fiecare, ridică Sadie din umeri.

– Bine. Şi ai...

– Doctore, uite ce este, am testat sistemele domnişoarei Polanski de şase ori de duminică pînă astăzi. Ea o să fie bine. Dumneata, în schimb, adăugă ea tăios, nu sînt la fel de sigură.

Ian se crispă.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Ei, hai. Vorbeşti cu Sadie. Făcu un pas îna-

poi privindu-l aspru. Am văzut cum o priveai pe Jill ieri cînd a ieşit din biroul dumitale. Şi te-am văzut şi astăzi evitînd s-o priveşti. Ce este între voi doi?

– Nimic, replică el sec. Absolut nimic.

Cu toate străduniile, Sadie nu-şi putu reţine un zîmbet.

– Îmi pare că ai dori să schimbi această situaţie.

– Dar ăsta este cel mai absurd... începu el, dar se opri văzînd expresia sceptică de pe chipul colegei lui. Nu-l credea. De ce ar fi făcut-o atîta vreme cît explicaţia pe care ar fi dorit să i-o dea nu era deloc adevărată?

O cunoştea pe Sadie şi pe soţul ei de cînd veniseră în America. Dacă cineva îl cunoştea, atunci ea era aceea. Dacă cineva merita adevărul din partea lui, atunci ea era aceea. Îşi frecă bărbia cu mîna înmănuşată.

– Nu contează prea mult ce doresc eu. Domnişoara Polanski nu vrea să aibă de-a face cu mine.

Zîmbetul sceptic al lui Sadie se topi într-unul compătimitor.

– Bănuiesc că nu te-ai gîndit să-i spui ce simţi în legătură cu ea.

– Doamne Dumnezeule, nu, spuse el zbîrlindu-se la această sugestie. Ştii că nu sînt prea bun

cînd este vorba să... să-mi exprim emoţiile.

Sadie îi puse pe cap casca HMD.

– Să-ţi spun un secret, doctore. Nimeni nu este prea priceput la exprimarea propriilor emoţii. Dar trebuie să-ţi asumi acest risc atunci cînd ţii la cineva.

Cînd era vorba despre subiecte ştiinţifice, Ian era încrezător şi curajos, dar cînd se ajungea la probleme sentimentale... ei, aceea era o cu totul altă problemă. Putea descifra cu uşurinţă hieroglifele ecuaţiilor cu binomi. Putea reda tabele matematice chiar şi sculat din somn. Dar femeile erau dincolo de capacitatea lui de înţelegere, iar una dintre ele îl năucea de-a dreptul.

Scena din ziua precedentă din biroul lui fusese o repetare a celei petrecute cu o seară înainte acasă la ea. Un moment fusese atît de aproape de ea încît îi simţise răsuflarea fierbinte pe obraz şi-i văzuse licărul din ochii ei frumoşi, căprui. Apoi ea fugise de el ca de un diavol. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că nu dorea să aibă de-a face cu el. Un bărbat raţional şi-ar fi dat seama că nu are nici o speranţă şi ar fi renunţat.

„Dar tu nu eşti raţional cînd este vorba de Jillie..."

– Ce se întîmplă dacă îi spun ce simt şi ea continuă să nu dorească să aibă de-a face cu mine?

Zîmbetul lui Sadie deveni sobru.

– Nu poţi fii sigur de asta, doctore. Dar ştiu că uneori riscurile sînt pe măsura rezultatelor. N-ai curaj, n-ai glorie. Şi, oricum, spuse ea coborînd vizorul căştii, poate că de data asta eu şi Felix putem să te ajutăm cumva.

– Cum? întrebă Ian, întorcîndu-şi privirea oarbă în direcţia ei, dar fără să primească nici un răspuns. Auzi apoi uşile capsulei simulatorului închizîndu-se.

Din cauza vizorului căştii dar şi întunericului din capsulă se afla complet lipsit de vedere. Îşi revizui în minte strategiile pe care hotărîse să le aplice pentru găsirea lui *Einstein*. Dar gîndurile continuau să-i zobare spre femeia cu ochi căprui, cu un zîmbet fragil ce ascundea sub aparenţa ezitantă o voinţă de oţel. Şi un real talent de a fugi atunci cînd el ar fi dorit din tot sufletul să rămînă.

Ei, poate că este mai bine aşa, se gîndi. Cei şase ani petrecuţi într-o relaţie lipsită de iubire îl învăţaseră acest adevăr. O, la început crezuse şi el în toate iluziile unei căsnicii: o casă, copii, iubire fără sfîrşit. Se agăţase de aceste idei prosteşti mai mult decît ar fi fost cazul, chiar şi după ce Samantha îl informase că pe ea n-o interesa cariera lui ştiinţifică; că ea dorea să călătorească nu să fie legată de un cămin şi că nu avea de gînd să-şi ruineze viaţa sau trupul făcînd un copil.

Jillian Polanski nu semăna deloc cu fosta lui soţie dar riscurile unei relaţii emoţionale cu ea erau aceleaşi. Erau prea multe variabile, prea multe necunoscute. Aşa cum spusese şi Sadie, nu existau garanţii. Ca om de ştiinţă fusese instruit să evalueze riscurile. Nici un savant care se respectă n-ar intra într-un experiment cu atît de puţine şanse de succes.

Gîndurile îi fură întrerupte de zumzetul electronic ce anunţa încărcarea oului. Apucă manetele pregătindu-se psihic pentru intrarea în mediul virtual. Watti, amperi, diode, microprocesori, toate erau lucruri pe care le înţelegea. Înlocuise visele nesăbuite cu datele ştiinţei. Îşi construise o viaţă mulţumită şi plină asemeni interiorului acestui ou.

Iar în ea nu era loc pentru o anumită ciberneticiană încîntătoare, chiar dacă sărutările ei îl puneau pe jar.

Jill deschise ochii încet, înfruntînd dezorientarea momentană a primelor clipe petrecute în simulator. Era înconjurată de griul ce marca intrarea în lumea virtuală. Clipi des, dar mai trecură cîteva momente pînă ce vidul din jurul ei se solidifică în forme cunoscute, ca în secvenţele unui

film prost proiectat.

Văzu un scaun prinzînd formă lîngă piciorul ei drept. Apoi apăru un pahar lîngă cotul stîng şi o masă pe care să se sprijine. Se conturară şi alte imagini: o învălmăşeală de mese şi scaune, pereţi tapetaţi, arcade decorative şi cîteva lustre cu ventilatoare ce se învîrteau leneşe. Începură să se contureze şi oameni. O lumină difuză le estompa chipurile în timp ce marea lor majoritate aruncau priviri furişe de jur împrejur şi vorbeau pe tonuri scăzute, conspirative.

Jill respiră adînc; o respiraţie virtuală îşi reaminti, apoi privi camera ce apăruse în jurul ei. Chiar înainte ca transformarea să fie completă, două gînduri la fel de fantastice îi trecură prin minte.

Primul era în legătură cu tonurile de alb-negru ce colorau acest mediu virtual. Al doilea era că mai văzuse acest loc înainte.

Grota unei peşteri transformată într-o elegantă incintă de club de noapte... palmieri în vase largi, umbre aruncate pe pereţi de lămpi... zăpuşeala ce persista în ciuda orei tîrzii şi promisiunea vagă a iubirii, morţii sau libetăţii, toate disponibile la preţuri pe măsură.

Chiar şi îmbrăcămintea ei părea familiară: o bluză albă din mătase cu mîneci lungi şi elegante şi un decolteu în formă de V, subtil şi provocator

în acelaşi timp. O fustă din acelaşi material ce lăsa să se zărească formele trupului ei zvelt. Hainele ei, asemeni încăperii sofisticate în care se afla, ascundeau secretele clandestine. La naiba, ştia locul ăsta...

– O băutură, mademoiselle?

Se răsuci pomenindu-se privind chipul unui barman rus. Sasha, îi dezvălui memoria ei. Dar cum de îi cunoştea numele?

– A, sigur. Dar se poate un sifon dietetic?

– Dietetic?

„Jill, decorul ăsta e dintr-o epocă mai veche decît băuturile dietetice."

– A, atunci, o Cola, spuse ezitînd. Cu gheaţă.

– Cola am. Gheaţă nu, explică barmanul ridicînd din umeri. Probabil că sînteţi nou-venită în oraş sau nu ştiţi că gheaţa este mai scumpă decît diamantele în Casablanca.

– Casablanca? Se răsuci să privească încăperea înţelegînd în sfîrşit de ce îi părea atît de familiară. Topologia lui Sadie îi purtase în mijlocul celebrului film din anii '40 *Casablanca* sau, mai precis, în mijlocul Cafenelei americane a lui Rick. Detaliile erau incredibil de autentice mai cu seamă din cauza coloritului alb-negru.

– Cerule, sînt în Casablanca. Marsha n-o să creadă niciodată!

Sasha privi sticla de Cola din mîna lui apoi

spre Jill.

– Cred că este bine că nu beţi altceva.

Jill aproape că nu-i auzi comentariul. Privea încîntată camera, fericită că fusese transportată în unul dintre cele mai bune filme ce se turnaseră vreodată. Căută prin mulţime sperînd să-i vadă pe Humphrey Bogart sau pe Ingrid Bergman. Dar observă ceva ce înlocui plăcerea cu teama.

Barul era înţesat de trupe naziste.

Casablanca era unul dintre fimele ei favorite, dar perioada în care se petrecea acţiunea, începutul celui de-al doilea război mondial; era înspăimîntătoare. Casablanca era în acea perioadă o provincie franceză liberă, în Maroc, dar pe cale de a fi invadată de germani. Judecînd după privelişte din jur, aceştia preluaseră deja cafeneaua lui Rick. Localul era plin de ofiţeri nazişti. Ultima oară fusese doar o gorilă şi aproape că îl omorîse pe Ian...

Ian!

Privi încă o dată mulţimea dar nu-l zări. Dacă se întîmplase ceva în timpul transferului... Trase aer adînc în piept, refuzînd să intre în panică.

– Controlor, unde este doctorul Sinclair?

– Nu sînt foarte sigură, răspunse vocea lui Sadie. Semnalele pe care le primim sînt estompate din cauza celorlalte persoane. Caut acum printre ele...

– Îl căutaţi pe doctorul Sinclair? întrebă o voce din apropierea lui Jill.

Ea se întoarse şi văzu un bărbat scund, cu ochi bulbucaţi şi zîmbet unsuros. Doamne, arăta exact genul care şi-ar vinde şi mama pentru un dolar.

– Poate, spuse ea precaută. Ştii unde se află?

Chipul omului se lumină de un zîmbet linguşitor.

– El m-a plătit să vă găsesc. Spunea că ar trebui să mă uit după frumoasa doamnă cu privirea pierdută. Mi-a zis să vă spun să nu vă faceţi griji pentru el, dar că trebuie să vă îndepliniţi misiunea, orice ar vrea să însemn...

– Unde este el? insistă Jill.

Omuleţul ridică din umeri.

Pînă acum cîteva minute sătea acolo, lîngă palmieri. Dar asta era înainte ca ofiţerii de la Gestapo să-l ducă sus pentru cîteva întrebări.

Ana Maria

Opt

– Ţi-aş sugera să încerci o colaborare cu mine, englezule, spuse nazistul cu ironie caustică. Altfel s-ar putea ca lucrurile să devină... neplăcute.

Ian se străduia din răsputeri să nu-şi înfigă un pumn drept între dinţii laţi daţi la iveală de rînjetul răutăcios. „Este doar o proiecţie", îşi repeta încontinuu. Dar, imagine virtuală sau nu, persoana din faţa lui era greu de suportat.

– Încerc să cooperez, spuse Ian printre dinţi. Încerc să cooperez de zece minute, de cînd m-ai adus în cămăruţa asta blestemată.

Sinclair mai privi o dată în jur. Lumina lămpii

de pe masa la care stătea era foarte slabă. Era întuneric, căldura era sufocantă şi întreaga atmosferă îi aducea aminte de celula unei închisori. Bănuia că similitudinea fusese intenţionată.

– Spune-mi ce doreşti de la mine şi lasă-mă să plec. N-am timp de pierdut.

Ochii de nevăstuică ai neamţului se întunecară devenind bănuitori.

– Şi ce grabă ai? Trebuie să ,te întîlneşti cu cineva? Poate pentru a achiziţiona nişte scrisori.

– Scrisori? Ce să fac eu cu un maldăr de blestemată corespondenţă

Ofiţerul SS se aplecă mai aproape de Ian fixîndu-l prin monoclu.

– Nu te juca cu mine. Toată lumea din Casablanca doreşte scrisorile alea.

– Ei bine, eu nu, declară Sinclair trecîndu-şi mîna prin păr. Simularea devenea rapid un coşmar. Nu-şi putea permite să piardă minute preţioase cu ameninţările unui nazist imaginar. Dar, cel puţin pentru moment, nu avea de ales. În ciuda faptului că era o prezenţă total dezagreabilă, ofiţerul ar fi putut şti ceva despre *Einstein*. Şi chiar dacă ar fi ştiut mai rămînea problema pistolului ce odihnea leneş pe masă între ei, la cîţiva milimetri de mîna nazistului.

Ian ştia că Sadie ar fi reuşit să-l transporte de aici rapid, dar nu destul de rapid pentru a evita un

glonţ. Va trebui să aştepte, se va plictisi de pus întrebări sau se va convinge că Sinclair spune adevărul. Dar, aruncînd o privire spre faţa încruntată a ofiţerului, Ian se îndoia că vreuna din cele două posibilităţi va avea loc curînd.

Lărgi nodul de la cravata albă asortată elegantului costum de seară. Neliniştea lui devenea aproape la fel de apăsătoare ca şi canicula. Aruncă o privire spre ceasul de la mînă urmărind scurgerea preţioaselor minute. „Singura parte bună este faptul că în această încurcătură nu se află şi Jillie. Cel puţin ea este în siguranţă..."

Se auzi un ciocănit în uşa camerei.

Ofiţerul înşfăcă pistolul şi-i făcu semn santinelei de la intrare. Soldatul dădu din cap că a înţeles, apoi deschise uşa doar cît să poată arunca o privire spre intrus. Înjură cînd pe neaşteptate uşa îl lovi în plin obraz.

– Pieri din calea mea, babuinule!

– Nu, nu poate fi...

Dar era. Jill năvăli în cameră de parcă ar fi avut o trupă de soldaţi aliaţi în urma ei. Ignorînd pistolul şi pe nazist se îndreptă spre Ian.

– N-ai crede dacă ţi-aş spune cîte camere are locul ăsta şi mai ales ce se petrece în cele mai multe dintre ele. Sadie are o imaginaţie foarte bolnavă uneori.

În acea clipă nu dădea doi bani pe imaginaţia

lui Sadie. Se ridică de pe scaun, chinuit de admiraţie faţă de curajul ei şi de teamă faţă de primejdia în care o punea acel curaj. O apucă de încheietură aşezîndu-se între ea şi arma nazistului.

– Ţi-am spus să nu vii după mine.

– Ştiu. Dar mi-ai spus că sîntem o echipă şi trebuie să stăm aproape. Este una dintre regulile principale ale simulatorului, nu-i aşa?

– Nu şi cînd sînt implicaţi naziştii! O trase mai aproape coborîndu-şi vocea pînă la o şoaptă pe care doar ea o putea auzi. La naiba, Jillie, nu crezi că este cazul să asculţi un simplu ordin? Oamenii ăştia sînt nebuni. Spun în continuu ceva despre nişte scrisori...

– Scrisorile de tranzit? întrebă ea.

Ofiţerul SS începu s-o fixeze pe Jill cu aceeaşi privire rea de care avusese parte şi Ian.

– Ştiţi despre aceste scrisori, *Fraulein?*

– Bineînţeles. Bogie le are. Vreau să spun, Rick. Îl privi iarăşi pe Ian realizînd îngrijorarea din ochii lui. Nu-ţi face probleme. Am văzut filmul ăsta de un milion de ori. Ştiu cine are scrisorile.

Nazistul spuse soldatului ceva în germană, apoi se întoarse spre Ian.

– Omul meu îmi spune că *Herr* Rick a plecat la aeroport. Vom merge după el şi vom verifica povestea femeii. Dacă ea spune adevărul îmi voi

cere scuze pentru incident. Dar dacă ea minte... Lăsă fraza neterminată, dar amenințarea plutea în aer. Se îndreptă spre uşă împreună cu soldatul. Oamenii mei au fost instruiţi să vă ţină sub supraveghere... pentru securitatea voastră, bineînţeles. Se pot întîmpla atîtea lucruri neplăcute într-un oraş cum este Casablanca.

– Iar eu pot să pun pariu că el este responsabil pentru nouăzeci la sută dintre ele, murmură Jill în timp ce furtuna tropăitoare ieşea din cameră. Casablanca este mult mai periculoasă decît părea pe ecran. Dar totuşi este emoţionant, nu crezi?

– Emoţionant? Ian privi spre ea luptînd cu dorinţa de a o strînge de gît. Mi-ai ignorat ordinele intenţionat, ai primejduit această misiune şi spui că este emoţionant?

Zîmbetul lui Jill dispăru.

– Nu asta este treaba dumitale, domnişoară Polanski, adăugă el aspru. Se îndreptă apoi spre oglindă şi-şi potrivi nodul de la cravată. Ai irosit minute preţioase pe care le-ai fi putut petrece căutîndu-l pe *Einstein*.

– Da, iar dumneata ai petrecut aceste preţioase minute aproape de a fi împuşcat, scînci ea. Ar trebui să-mi mulţumeşti nu să te cerţi cu mine. De ce eşti atît de furios?

„Chiar, de ce?", se întrebă el în gînd. Se ener-

vase din clipa în care Jill intrase în cameră expunîndu-se armelor celor doi germani. Dar în sufletul lui era furios pe el nu pe ea. El era conducătorul misiunii. Ar fi trebuit s-o protejeze. În loc de asta, o expusese unui pericol care ar fi putut s-o omoare.

„Dacă i se întîmplă ceva, voi desface blestemata asta de maşină bucată cu bucată."

Violenţa propriei emoţii îl uimi. Ştia că din punct de vedere psihic este puternic atras de ea, dar această... această nevoie fierbinte de a o proteja îl izbi aproape fizic. Era atît de puternică, iar el nu trăise niciodată un astfel de sentiment, nici măcar pentru Samantha. A avea sentimente atît de intense pentru o femeie aproape necunoscută... nu era logic.

Confuz, studie imaginea lui Jill din oglindă. Aceasta stătea cu braţele în jurul trupului într-o poziţie de apărare. În nuanţele sepia ale mediului virtual părea o păpuşă chinezească foarte fragilă. Încercă un sentiment de vinovăţie realizînd că nu era nevoie de gloanţele nazistului pentru a o răni... făcuse el singur treaba asta. Dar pentru a o proteja pe ea.

– Domnişoară Polanski... cred că...

– Ştiu ce anume crezi dumneata, punctă ea păşind spre uşă. Şi n-o să mai primejduiesc pe viitor misiunea. Din acest moment doar îl voi căuta pe *Einstein*. Iar dacă nazistul se hotărăşte

să te interogheze iarăşi, doctore... ei bine, eu voi fi mai mult decît încîntată să stau deoparte şi să-l las să te împuşte.

„E clar că Dumnezeu are simţul umorului bine dezvoltat", se gîndi Jill făcîndu-şi loc printre clienţii cafenelei lui Rick. Sînt aici, în unul dintre cele mai romantice filme ce au fost făcute vreodată, cu un bărbat care are sensibilitatea romantică a unui crustaceu! Cîndva, probabil, că voi rîde în hohote amintindu-mi.

Dar acum nu-i venea deloc să se amuze. Înghiţi nodul pe care-l simţea în gît strivind în acelaşi timp şi lacrimile ce-i umpluseră ochii. „E din cauza acestui blestemat fum de ţigară imaginar, îşi spuse. Nu are nimic de-a face cu el. Nu-mi pasă ce crede despre mine. Aş fi o proastă dacă mi-ar păsa..."

– Domnişoară Polanski, mergi mai încet.

Jill se opri. Era răul cel mai mic dintre cele două. Dacă ar fi continuat să meargă, el ar fi putut crede, în mod greşit, că fuge.

– Spune repede, doctore. Încerc să-l caut pe *Einstein.*

– Hm, nu prea cred că-l vei găsi în mulţimea

asta.

– Pot să încerc, spuse ea pe un ton glacial.

– Am vrut să spun că... oh, la naiba!

Îşi trecu mîna prin păr încercînd să-şi pună în ordine buclele negre şi răvăşite. Inima lui Jill se înmuie. Ian era îmbrăcat cu un costum asemănător celui al lui Bogart, cinicul erou care sfărîmase inimile a milioane de femei. Dar sofisticatul Bogart nu i se păruse niciodată atît de atrăgător ca acest Ian cu părul în dezordine şi cravata strîmbă. „Fir-ar să fie, de ce nu pot să mă supăr pe bărbatul ăsta..."

– Voiam doar să spun că nu trebuie să ne deconspirăm, continuă el după ce ajunse lîngă ea. Undeva în sectorul ăsta se află cheia computerului tău dispărut. Dar trebuie să lăsăm programul să se deruleze, din cauza incongruenţelor de suprafaţă.

Avea dreptate, bineînţeles. Dacă *Einstein* avusese posibilitatea de a le lăsa un mesaj în acest sector, el era deghizat în ceva ce nu se potrivea perfect cu ambientul.

– În regulă, dar nu văd cum ne putem amesteca. Ai vreo sugestie?

– Doar una.

Înainte ca ea să-şi poată da seama ce are de gînd să facă el o apucă de talie şi o conduse fără efort pe ringul de dans.

Nu! Situaţia era imaginară, dar reacţia lui Jill la atingerea doctorului era foarte reală. Amintiri ale altor ocazii cînd Ian o ţinuse în braţe îi năvăliră în minte, panicînd-o.

– Hai, ce crezi că faci?

– Fox-trot, răspunse Ian cu un zîmbet vag. Nu execut corect?

– Da. Nu. Încetează, spuse ea, luptîndu-se cu strînsoarea lui. Îşi pusese mîinile pe pieptul lui, dar la fel de bine ar fi putut să încerce să urnească un zid. Dă-mi drumul, Ian. Nu vreau să dansez cu tine.

Zîmbetul lui muri, înlocuit de un rînjet atît de ciudat pentru o secundă Jill avu impresia că dansează cu Rick.

– Înţeleg foarte bine, domnişoară Polanski. Dar avem doar treizeci de minute la dispoziţie ca să-l localizăm pe *Einstein*.

Dansară în tăcere. Melodii ale anilor '40 pluteau în aer, muzică compusă pentru a ajuta oamenii să uite că războiul bătea la uşă. Dar Jill nu auzea nici măcar o notă. Ducea propriul ei război în ea. Bunul ei simţ îi amintea că Sinclair era un bărbat arogant, josnic, perfect capabil să facă dragoste cu ea în timp ce trăia cu altă femeie. Mai văzuse ca el pînă atunci... mama ei avea un real talent de a găsi astfel de tipi. Dar în timp ce mintea îi cerea prudenţă, trupul o ducea în altă

direcţie.

A dansa cu Sinclair într-o lume imaginară era la fel de seducător ca a dansa cu el în lumea reală. Se poméni incapabilă să reziste. Simţea degetele lui puternice împletite cu ale ei, trimiţîndu-i mici explozii în tot corpul. Simţea tandra apăsare a mîinii lui pe spate, conducînd-o în timpul dansului. Nu era greu de imaginat tandra tărie cu care el ar fi condus-o în timpul unui alt fel de activitate...

Genunchii ei se înmuiară.

– Jill?

– Sînt bine, bine, spuse ea evaziv. Sînt doar îngrijorată din cauza lui *Einstein*. Avem... atît de puţin timp.

Privirea întunecată a lui Sinclair o cerceta cu insistenţă. Pentru o clipă, ea simţi magia ce plutea între ei, strania, inexplicabila legătură ce îi unea în ciuda tuturor diferenţelor. Tremurînd, privi adînc în ochii lui şi îl văzu ca într-o strălulgerare pe omul din spate faţadei cinice, blînda, ascunsa inimă. „Asta a văzut Ilsa în ochii lui Rick. Dar este ceva real, sau este doar o altă scenă din filmul *Casablanca?*"

– Cred că ţii foarte mult la el, spuse Ian.

Lui Jill îi trebui o clipă pînă să realizeze că Sinclair vorbea despre *Einstein*.

– Da, da, ţin, veni răspunsul grăbit în timp ce

privirea ei cobora pentru a nu i se citi dezamăgirea din ea. El este mai mult decît un supercomputer. Este bun şi amabil... şi un pic nebun. Adoră tot ce are legătură cu muzica reggae şi cu Jamaica. Dar nimic nu se compară cu obsesia pe care o are pentru canalul de cumpărături, adăugă Jill cu un zîmbet indulgent. Nu se poate abţine. Odată, acel canal a găzduit o emisiune despre *Star Trek,* iar el a comandat fiecare piesă de trei ori!

– E departe de a fi perfect, observă doctorul.

– Imperfecţiunea lui îl face adorabil.

Sinclair îşi arcui sprîncenele cu umor.

– Mi-aş dori ca imperfecţiunile mele să fie adorabile.

Jill îngheţă.

– Nu ştiam că recunoşti că ai şi dumneata imperfecţiuni.

– Nu sînt chiar atît de vanitos, răspunse el, expresia devenindu-i serioasă. Îmi pare rău că te-am criticat pentru că ai venit să mă salvezi. Cunosc puţini oameni care ar fi avut curajul de a se băga în genul acela de încurcătură,.. şi chiar mai puţini care s-o fi făcut pentru mine. Ce ai cutezat dumneata a fost o faptă nobilă. Am greşit că te-am criticat; ştiam de atunci.

– Atunci de ce ai făcut-o?

El zîmbi din nou dar de data asta fără cinism.

– Păi, domnişoară Polanski, cred că şi eu eram îngrijorat din cauza dumitale.

La fel ca Sinclair şi Jill se învăţase de-a lungul anilor să-şi ascundă adevăratele sentimente. Cu toate că avea mulţi prieteni şi cunoştinţe, nu lăsase decît pe foarte puţini să ajungă pînă la inima ei. În faţa lui Sinclair ţinuse uşa închisă neavînd intenţia de a-l lăsa să intre. Dar privind unul dintre primele zîmbete sincere pe care le vedea pe faţa lui, realiză că el reuşise deja să-şi croiască drum înăuntru. Cînd se întîmplase? Cînd o scosese dintre tufe? Cînd mîngîiase pisica? Cînd sărutările lui iscaseră curcubee în sufletul ei?

Nu conta prea mult cînd. Important era să-l scoată din inima ei cît mai repede posibil.

– Doctore Sinclair, eu...

– Ştiu ce vrei să spui. Că sîntem mereu de părţi opuse, că nu avem nimic în comun, că nu putem vorbi mai mult de cîteva propoziţii fără să ne certăm. Ştiu toate astea. Se opri din dans ignorînd muzica şi mulţimea care îi înghesuia. Făcu un pas înapoi luîndu-i mîna în mîna lui, privind degetele lor unite cu un amestec de stînjeneală şi reverie. Adevărul este că te admir foarte mult. Aş vrea, dacă este posibil, să fim prieteni.

Cuvintele simple, spuse din inimă erau pentru ea aproape la fel de distructive ca şi atingerile lui. Se gîndea la Ian ca la o persoană dură, încre-

zătoare în puterea şi poziţia pe care o avea, extrem de arogantă. Asemeni lui Rick din *Casablanca*, se izolase de lume, trăind după propriile lui reguli, ferindu-se de sentimente ca durerea, bucuria sau iubirea.

Îi spusese că o admiră. Cuvinte simple, dar ea se simţea ca şi cînd ar fi primit un premiu. Brusc, în ciuda aparentei banalităţi, ea devenise ceva special. Nu-şi imaginase că Ian şi-ar putea dori vreodată ceva atît de simplu ca un prieten. Nu şi-l imaginase avînd nevoie de ea.

„De tine, şopti o voce răutăcioasă în mintea ei, şi de cealaltă femeie cu care el împarte patul."

Îşi trase mîna ca arsă.

– Nu putem fi prieteni, spuse aspru. Niciodată.

Dezamăgirea oglindită în ochii lui îi răni inima.

– De ce nu? întrebă el cu domoală hotărîre.

„Pentru că eşti îndrăgostit de altcineva!" Cu toate că încerca, Jill îşi dădu seama că nu poate cuprinde dureroasa realitatea în cuvinte.

– Pentru că... pentru că aş regreta-o. Poate că nu azi, nu mîine, dar curînd şi pentru tot restul... o, Doamne, încep să vorbesc asemeni personajelor acestui film.

Strălucirea din sufletul ei se transformase în culorile lumii din jurul ei. Ca un animal ce se străduie să iasă dintr-o capcană, se smulse de lîngă el şi-şi făcu loc printre cei din jur spre un loc mai

sigur. Îl auzi strigîndu-i numele, dar nu privi în urmă. Continuă să treacă prin mulţime, clipind din cauza lacrimilor ce nu aveau nimic de-a face cu fumul de ţigară. Ignorîndu-i pe cei din jur, ajunse lîngă orchestră.

O vedea pentru prima oară.

Muzica pe care o interpreta era din anii '40. Fracurile erau din anii '40. Trompetele şi clarinetele erau din anii '40. Dar pălăriile jamaicane erau în mod clar din anii '90.

Nouă

– *Einstein*, murmură Jill fixînd orchestra. Trebuie să fie un mesaj de la *Einstein*. Moralul îi reveni. Era primul indiciu pe care-l vedea de cînd intrase în mediul virtual şi el însemna că inteligentul computer încă trăieşte. Sau cel puţin asta spera ea să însemne.

Se apropie grijulie de muzicanţi. „Al grijă, îşi spuse. S-ar putea ca ei să nu dorească să stea de vorbă cu străinii."

– Oi fi tu Jillian Polanski? întrebă dirijorul.

– Da, eu sînt Jill. Ştii ce s-a întîmplat cu *Einstein*? Poţi să-mi spui unde se află?

Jamaicanul îşi clătină capul cu tristeţe.

– Ah, frumoasă doamnă, aş vrea eu. Da' asta

este doar o realizare parţială a unui program. Arhiva mea nu poa' să ţină atîta informaţie. Da' asta o ştiu... că micul *Einstein* în mare necaz.

– Ce fel de necaz? întrebă o voce cu accente britanice.

Uimită, Jill se întoarse pentru a-l vedea pe doctor stînd lîngă ea.

– Cum ai străbătut mulţimea atît de repede?

Unul dintre colţurile gurii lui Sinclair se strîmbă.

– Nu eşti singura capabilă s-o faci. Acum, continuă el spre şeful orchestrei, în ce fel de necaz se află *Einstein*?

– Imens. Mare ca o balenă, avertiză jamaicanul. *Einstein* programat la mine să vă spun să nu mergeţi după el. Prea periculos... pentru el, pentru 'mneavoastră şi frumoasa doamnă. Mai bine să-l lăsaţi aşa.

– Dar am ajuns pînă aici, se opuse Jill. Trebuie să ne spui cum să-l găsim.

– Cum v-am zis, eu nu ştiu unde e el. Iar acum pentru că informaţiile mele se şterg trebe să vă spun la revedere. Şi cu aceste cuvinte, jamaicanul se întoarse spre orchestră.

– Dar tu eşti tot ce avem, şopti Jill. Ajunseseră pînă aici doar pentru a da de o altă fundătură. Doar că de această dată îşi permitea să spere. Îl privi pe Ian fără a-şi ascunde dezamăgirea pe care ochii ei o oglindeau. Nu putem renunţa acum, nu-i aşa?

– Din punctul meu de vedere, nu, îi promise el. Îl apucă pe şeful orchestrei de mînă întorcîndu-l cu faţa spre ei. Ascultă, eu am construit maşina asta blestemată şi ştiu că fiecare program realizat în aceşti parametri trebuie să aibă un punct de origine. Poate că nu ne poţi spune unde se află *Einstein* acum, dar poţi al naibii de bine să-mi spui unde te-a programat.

– Ei, nu tre' să fii aşa nesuferit, se plînse jamaicanul. Prima mea comandă a pornit de la aeroport. Acum, dacă mă scuzaţi, trebuie să cînt.

– Bineînţeles, spuse Ian eliberîndu-i braţul. Se întoarse spre Jill aşteptîndu-se s-o vadă zîmbind. Dar chipul ei era încă îngrijorat. Simţea nevoia acută s-o sărute. „Pentru Dumnezeu, femeia asta nici nu poate suporta ideea de a fi prietenă cu tine."

– Ian, aeroportul se află la kilometri depărtare. Nu vom ajunge la timp.

Îşi ridică ochii spre el; ochii ei frumoşi şi expresivi, plini de milă... pentru oricine altcineva în afară de el. Ignorînd dezamăgirea pe care o simţea, îşi reaminti că viaţa lui practică şi ordonată nu are nevoie de milă.

– De curînd eu şi Sadie am făcut nişte cercetări în legătură cu transportul persoanelor în mediul virtual. În mod teoretic ar trebui să funcţioneze.

– În mod teoretic?

– Păi, încă nu am apucat să testăm rezultatele.

Şi există pericolul ca în momentul rematerializării să ne pomenim în forma unor obiecte. Dar dacă vrei putem încerca. Întinse mîna cu palma întinsă. Joci, domnişoară Polanski?

Ea îi privi mîna o clipă. Apoi buzele îi schiţară un zîmbet vag şi îşi ridică ochii spre ai lui, susţinîndu-i privirea cu un curaj care pe lan îl impresionă.

– Încearcă să mă opreşti, doctore, îl provocă ea punîndu-şi mîna în mîna lui. Încearcă numai.

Nu fusese ca alte tranziţii pe care le trăise Jill. Acum se afla în mulţimea zgomotoasă de la club, iar în secunda următoare era înconjurată de neantul ceţii ce înghiţise aeroportul din Casablanca. Ameţise din cauza uimitoarei schimbări şi încercă să se agaţe de cel mai apropiat obiect. Care se dovedi a fi reverul unui trenci ce acoperea un piept musculos.

– Jillie, eşti bine?

„Jillie." De ce trebuia să-i pronunţe numele în felul acela care îi făcea pielea să simtă fiori şi de ce nu avea puterea de a se smulge din poziţia atît de intimă de lîngă pieptul lui?

– Cred... cred că am reuşit.

– Să presupunem, răspunse el ridicînd o mînă

pentru a pipăi metalul unei aripi de avion. Sîntem pe un aeroport. Dar de unde dracu' vine toată ceaţa asta? Nici pe Tamisa nu este atît de groasă decît arareori, iar Marocul este o ţară aridă.

– Casablanca este un port. Pe de altă parte, ceaţa face parte din film. Este un plus de romantism şi mister.

– Nu este nimic misterios în condensarea vaporilor de apă, îi atrase el atenţia. Iar romantismul nu este o scuză pentru inexactitate. Va trebui să stau de vorbă cu Sadie despre asta.

„Un crustaceu. Fără carapace." Poate că Sinclair era distribuit în rolul eroului romantic dar pe dinăuntru era tot doctorul Destin. Se trase din braţele lui încercînd să ignore înfăţişarea de zile mari pe care Ian o avea în trenciul cu care îl îmbrăcase Sadie. „În regulă, deci tipul ar fi putut să-i dea lecţii lui Bogart în privinţa înfăţişării. Dar asta nu înseamnă că voi cădea în braţele lui."

Se întoarse cu spatele.

– Control, cîte minute mai avem la dispoziţie?

– Douăsprezece minute şi zece secunde, răspunse Felix. Ar fi cazul să vă mişcaţi.

– Chiar aşa. Dar de unde să începem? Aeroportul era mult mai mare decît părea în film, iar fuioarele de ceaţă îngreunau vederea. Spre stînga lor se aflau birourile aeroportului cu singurele lumini ce străbăteau ceaţa. Spre dreapta un şir de avioane tăcut şi pustiu putea fi lesne confundat

cu nişte fantome. Jill îşi trecu palmele peste braţe, tremurînd. Ultima oară cînd se simţise în felul acesta ieşise gorila dintre copaci...

– Birourile, spuse Ian, întrerupîndu-i gîndurile. Lumina este o sursă de energie. *Einstein* a avut nevoie de energie pentru a transmite programul. Îşi îndesă pălăria pe cap făcîndu-i semn să-l urmeze. Pe aici, domnişoară Polanski.

Ea se supuse... nu prea avea de ales. Cealaltă alternativă pe care o avea era să rămînă singură şi neprotejată în mijlocul unei piste pustii, îngropată sub ceaţă. Dar în timp ce grăbea pasul pentru a-l ajunge din urmă, se întrebă dacă nu cumva aleargă de la o primejdie la alta. Dar prezenţa puternicului doctor îi alungă temerile. În definitiv, proiecţie virtuală sau nu, ea era doar un om.

– Nimic. Jill lovi cu piciorul ziarele împrăştiate pe podeaua biroului pustiu. Nu este nimic aici.

– Mai avem încă cinci minute, comentă Ian răscolind biroul alăturat. Continuă să cercetezi.

– De ce? Astfel încît simulatorul tău să-mi poată măsura nivelul frustrării? Pentru ca diodele tale să-mi înregistreze eşecul? Ţie nu-ţi reuşeşte un experiment. Dar eu pierd un... prieten.

Merse spre uşa biroului şi privi întunericul,

simţind neliniştea în atît de multe feluri încît nici nu îndrăznea să le numească. „Nu doar *Einstein* mă înnebuneşte. Este vorba de Ian şi de ceea ce simt pentru el. Nu-mi place. Nu vreau. Dar nu contează ce vreau. Şi asta face lucrurile şi mai rele."

– Jill.

Ea nu se întoarse nici cînd el o strigă pe nume, nici cînd îi auzi paşii în spatele ei. Îşi încercui trupul cu braţele, protector, simţindu-se mai vulnerabilă ca niciodată.

– Jill, în ciuda opiniei generale, am şi eu o inimă. Ştiu cît de mult înseamnă *Einstein* pentru tine şi nu mă voi opri din căutare pînă nu-l găsim. Chiar dacă va fi nevoie să examinez fiecare centimetru al acestei matrice, îl voi găsi. Este o promisiune.

Vorbele lui îi mîngîiară urechea, trezind în ea senzaţii calde, erotice. Tehnica seducţiei lui virtuale era la fel de eficientă ca şi cea reală. Şi, îşi reaminti ea, la fel de falsă. Strînse pumnii şi se întoarse să-l înfrunte.

– Ce ştii tu despre promisiuni? Le faci şi le încalci fără probleme. Spui că vrei să fii prietenul meu, dar un prieten nu pretinde că-i pasă de tine cînd, de fapt, ţine la altcineva. Cînd locuieşte cu altcineva.

Îl privi în ochi sperînd să vadă măcar o urmă de vinovăţie. Dar nu văzu decît nedumerire şi îngrijorare.

– Despre ce vorbeşti?

– Vorbesc despre femeia care te-a căutat la Marsha. Cea cu care locuieşti. Şi cred că este josnic din partea ta să încerci să adaugi încă un trofeu colecţiei atunci cînd patul este deja ocupat de altci... Ian, să nu îndrăzneşti să zîmbeşti!

El o prinse de umeri forţînd-o să-l privească.

– Jill, mărturisesc că locuiesc cu o femeie, dar ea este *menajera* mea.

– Menajera? repetă Jill cu voce mică.

Ian clătină din cap încă zîmbind.

– Şi ca să ştii tot, Partridge a fost bona mea.

„Bona lui!" Jill ştia că într-un fel se făcuse de rîs dar nu mai conta. Ceva se deschisese în sufletul ei, un anume zid de oţel, pe care se străduise să-l construiască încă din copilărie. Privi spre Ian, la zîmbetul lui ţandru şi cald, simţindu-l cum o scaldă asemeni razelor soarelui. Pentru prima oară îşi îngădui să creadă în bunătatea lui, să aibă încredere în el... şi să se îndrăgostească cu o repeziciune care îi tăie răsuflarea.

– Ian, şopti ea, eu...

– Ei, englezule, ne întîlnim din nou, se auzi o voce cu un puternic accent în spatele lor.

„Nu, nu se poate." Dar cînd Jill se întoarse, văzu nu doar că se putea, dar că şi era. În pragul uşii biroului se afla ofiţerul nazist care o amenin-ţase cu pistolul la clubul lui Rick. Şi din nou pistolul lui avea ţeava îndreptată spre inima ei.

– Nu larăşi, gemu ea. Ţi-am spus deja... că nu noi avem scrisorile alea stupide.

– Aşa ai spus, aprobă nazistul cu un zîmbet rău. Dar sînteţi aici la aeroport. De ce aţi fi aici dacă nu aveţi scrisorile?

– Pentru că... of, este o poveste lungă. Ian, Sadie nu poate să-l elimine pe tipul ăsta din topologie?

– Nu înainte ca el să reuşească să tragă un glonţ, admise doctorul. Îşi ridică fruntea, iar ochii i se întunecară privindu-l pe neamţ. Dacă îţi spun unde sînt scrisorile, laşi femeia să plece?

– Nu! Nu plec. Nu fără tine.

– Nu fi proastă. În felul acesta măcar unul dintre noi scapă teafăr.

– Nu-mi pasă, scînci ea întorcînd spatele ofiţerului. El nu ştie unde sînt scrisorile. Nici unul dintre noi nu ştie.

– Păcat, spuse nazistul cu indiferenţă. În cazul ăsta va trebui să vă omor pe amîndoi.

Armă pistolul cu gesturi calme şi-l îndreptă spre inima ei. Doamne sfinte, tipul ăsta odios chiar avea de gînd s-o omoare! „Nu-i cinstit, ţipa mintea ei. Rick şi Ilsa au avut Parisul dar eu şi Ian n-am avut nimic." Îşi ridică privirea spre Ian dorind să-i spună ce simţea măcar o dată, înainte să moară.

– Ian, eu...

Nu apucă să termine propoziţia. Se pomeni înşfăcată din spate şi trîntită fără politeţe pe po-

dea. Glonţul porni, dar trecu pe lîngă el. Dar neliniştea ei crescu în clipa în care-l văzu pe Ian aruncîndu-se deasupra neamţului.

– Nu! ţipă Jill, dar Sinclair era deja încleştat în luptă cu ofiţerul.

– Ian! scînci ea simţindu-se mai neajutorată ca niciodată. Încercă să apuce cizma nazistului dar nemernicul lovi, ratîndu-i faţa cu doar cîţiva milimetri.

– Controlor, scoate-o de aici! comandă Ian. Acum!

– Nu fără tine! Dar chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, lumea din jurul ei începu să se învîrtă. Era scoasă din topologie indiferent de voinţa ei. La naiba, Sadie nu pot pleca. Trebuie să-l ajut.

Dar Sadie n-o luă în seamă şi în ciuda protestelor, decorul din Casablanca se transformă în neant, pînă ce Jill nu mai văzu decît întunericul din interiorul căştii simulatorului. Ultimul lucru pe care-l auzi a fost o împuşcătură.

– Ian! Ridică vizorul cu gesturi bruşte şi începu să-şi desfacă legăturile. În ciuda degetelor înţepenite şi a lacrimilor care îi umpluseră ochii, reuşi să se desprindă dintre firele senzorilor. I-ar fi rupt dacă ar fi fost cazul doar pentru a ieşi mai repede. Împinse cu palmele uşa oului năvălind prin deschizătură. Ian!

Odată ajunsă în afara simulatorului, se repezi spre a doua capsulă aflată la o distanţă de cîţiva

metri. Dar şi pe lună să fi fost şi tot ar fi încercat să ajungă la el.

Uşa celui de-al doilea ou era încă blocată. Jill închise ochii şi cu fruntea sprijinită de suprafaţa metalică se rugă:

– Fă să nu i se fi întîmplat nimic... Te rog, te rog, fă să fie bine!

Un zgomot familiar îi atrase atenţia. Privi spre cealaltă platformă şi prin uşa deschisă zări o siluetă dragă. Respirînd cu greutate, el se sprijini de balustradă, extenuat din cauza luptei. Jill îşi muşcă buzele, sperînd că este doar obosit.

– Ian?

El se întoarse cînd o auzi făcînd un semn din cap spre ea. O privea parcă nevenindu-i să creadă că ea se afla acolo. Încercă să spună ceva dar nu reuşi. Continuă s-o privească cu insistenţă. Apoi, incredibil, dar îi făcu cu ochiul.

Nu era timp pentru mai mult. Într-o fracţiune de secundă, Jill se trezi înconjurată de tehnicieni şi medici, toţi dorind să se asigure că este teafără. Înainte de a apuca să spună ceva, un aparat de măsurat tensiunea fu montat pe braţul ei iar un termometru poposi între buzele palide.

Zări o figură cunoscută printre cei din jur şi în ciuda protestelor asistentei care i-l pusese îşi scoase termometrul din gură.

– Felix, cine sînt oamenii ăştia?

– Sadie a spus că s-ar putea să ai nevoie de

asistenţă medicală atunci cînd te întorci, răspunse Felix venind spre ea. Am chemat întregul personal medical din clădire.

– Arată ca şi cînd ai fi chemat pe toată lumea din Miami. Apoi, văzînd dezamăgirea aşternută pe faţa lui Felix, îşi puse mîna cu un gest liniştitor peste mîna lui. Îmi pare rău. Ai făcut ce trebuia. Îmi pare rău că i-ai deranjat inutil. Nu l-am găsit pe *Einstein*.

– Nu, dar noi l-am găsit, îi spuse el. Voi nu-l puteaţi vedea, dar reţeaua topografică a biroului era înţesată cu ecuaţii hexazecimale. Am extras locaţia pe dischetă şi am început descifrarea înca înainte ca voi să reveniţi. Dacă *Einstein* ne-a lăsat vreun mesaj, vom reuşi să-l decodificăm.

– Felix, dar asta este minunat, spuse Jill îmbrăţişîndu-şi colegul. Aşteaptă să-i spun lui Ian. Cred că o să-ţi dea o primă.

– A, i-am spus. Ce primă! A spus că vrea să înceapă imediat lucrul la descifrarea ecuaţiilor. A plecat deja în biroul lui.

– A plecat? Fără să mă vadă? Fără că măcar să verifice dacă sînt bine?

Ei bine, la ce se aşteptase? Aceasta era lumea reală nu proiecţia virtuală în culori sepia a fimului *Casablanca*. Ea era îmbrăcată cu hainele de lucru, nu cu îmbrăcămintea Ilsei. Ieşise din sclipitoarea iluzie romantică în viaţa banală. Casablanca era un vis şi nimic din ce se întîmplase acolo nu conta

în lumea reală.

Nimic... cu o mică excepţie: se îndrăgostise de Ian Sinclair.

Simţi colţii ascuţiţi ai dezamăgirii pe care îi ascunse sub masca furiei.

– Ei bine, bombăni, ar fi putut cel puţin să-mi mulţumească pentru că i-am salvat viaţa.

– Cred că a făcut-o, spuse Felix. Scotoci prin buzunarele halatului de laborator şi scoase o foaie. M-a rugat să-ţi dau asta.

Ea citi biletul încet. *S. te va lua la şapte astă-seară.*

Era doar o întîlnire. Fusese o proastă să spere mai mult. Oricum, moralul i se ridică. Dezamăgirea lăsă loc liber culorilor bucuriei. În lumea contrafăcută din interiorul simulatorului, Jill descoperise cel mai mare adevăr... iubirea.

Dar nu se va risipi bucuria asemeni ceţii din Casablanca la contactul cu realitatea?

Zece

– Nu pot să cred că te-am lăsat să mă convingi, spuse Jill studiindu-se în oglinda din dormitor.

– De ce? întrebă Marsha venind lîngă prietena ei. Parafrazînd o melodie de muzică uşoară, arăţi minunat.

„Minunat" nu era chiar primul cuvînt care îi venea în minte lui Jill. Era adevărat că rochia pe care Marsha i-o împrumutase venea grozav pe ea; catifeaua neagră i se mula pe trup ca o mănuşă. Pînă şi părul ei arăta mai puţin mediocru datorită pieptănăturii pe care prietena ei i-o făcuse. Dar sub rochia de ocazie şi cu toată pieptănătura, ea era aceeaşi banală domnişoară

Polanski. Se simţea asemeni răţuştii urîte cu singura excepţie că nu se va transforma într-o lebădă niciodată. Se simţea... o impostoare.

– Nu ştiu, Marsha, spuse aplecîndu-se să-şi aranjeze ciorapii negri. Nu sînt eu.

– Ei bine, oricine ai fi, doctorul Destin te va iubi în rochia asta, hotărî prietena ei. Iar cînd va afla că porţi jartiere...

– Nu va afla, promise Jill aruncînd încă o privire în oglindă, simţindu-se tot mai nesigură pe ea. Poate că totuşi nu a fost o idee prea bună.

– Ai încredere în mine, este cea mai grozavă idee pe care am avut-o vreodată, spuse Marsha pe un ton confidenţial. Acum, unde îţi sînt pantofii?

– Lîngă cuier. Dar zău...

– Zău? repetă Marsha ridicînd pantofii din antilopă neagră cu tocuri înalte. Zău... nu te-am mai văzut atît de stresată de ceva de cînd... de cînd am intrat pe furiş în laborator ca să eliberăm cobaii. Întinse pantofii spre Jill încruntîndu-se îngrijorată. Nu înţeleg, Jill. Ai avut atîtea întîlniri. De ce eşti atît de nervoasă din cauza ăsteia?

„Pentru că sînt îndrăgostită", răspunse ea în gînd, incapabilă să-i încredinţeze nici măcar Marshei marele secret. Era îndrăgostită; cu disperare, cu pasiune, de un bărbat care nu cunoştea înţelesul acestui cuvînt. Fără speranţă.

– Sinclair este o persoană închisă, continuă Marsha fără a observa tăcerea prietenei ei. Eşti îngrijorată că nu va fi bun în pat?•

– Ce? Nu, bineînţeles că nu! Doamne, asta nu are nimic de-a face cu...

– Atunci eşti îngrijorată că tu n-o să faci faţă? întrebă Marsha insistentă. Pentru că dacă asta este nu trebuie să-ţi faci probleme. Cîteodată durează niţel pînă te obişnuieşti, dar cu un pic de exerciţiu sînt sigură că...

– Marsha, se rugă Jill roşind pînă la rădăcina părului. Imaginîndu-şi „exerciţiul" pomenit de prietena ei, se simţi şi mai stînjenită. Noi nu... Adică eu şi doctorul Sinclair nu...

– Nu faceţi prostii? termină Marsha fraza în locul ei. Ştiu asta. Dar avînd în vedere sărutările virtuale şi reale pe care le-aţi încercat cred că este doar o problemă de timp. Oricum, eu îţi voi pune un prezervativ în geantă doar în caz că... of, pentru Dumnezeu, Jill, nu te uita aşa mirată. Doar nu eşti virgină, nu?

„Nu chiar", se gîndi Jill devenind stacojie. Avusese o relaţie fizică în facultate cu un coleg. Dar puţinele lor contacte sexuale dezamăgitoare îi lăsaseră un gust amar. Încă nu ştia cum poate fi excitat un bărbat.

Să auzi soneria oprindu-i gîndurile, dar mărindu-i panica.

– E timpul! exclamă Marsha grăbindu-şi prietena spre scări. Nu-ţi face griji; îi dau lui Merlin să mănînce şi încui. Tu distrează-te.

„Distracţie?" Jill bănuia că Daniel se distrase mai bine în vizuina leului. Se gîndea foarte serios s-o trimită pe Marsha spunînd că ea este bolnavă, moartă sau pe aproape. Dar existau trei motive pentru care nu putea s-o facă. Unu, Marsha n-ar fi fost niciodată de acord. Doi, probabil că Ian n-ar crede că ea chiar a murit, mai ales după ce curăţase laboratorul pentru episodul următor în simulator. Iar trei era faptul că, în ciuda anxietăţii, nu suporta să nu-l vadă.

Deschise uşa zîmbind... dar rămase surprinsă cînd văzu că bărbatul din uşă nu este Ian.

– Cine eşti dumenata?

– Roger, doamnă, spuse străinul cel plinuţ. Sînt şoferul doctorului Sinclair. Lucrează la ecuaţiile simulatorului şi m-a trimis să vă iau la reşedinţa lui.

– Şofer? repetă Jill surprinsă. Apoi, pe măsură ce înţelegea mesajul, adăugă cu voce slabă: Reşedinţă?

– La naiba, răspunsul este aici undeva, bombănea Ian studiind şirurile de cifre scoase de im-

primantă pe hîrtiile împrăştiate pe biroul din camera lui de lucru. Rînduri întregi de numere hexadecimale umpleau paginile, coduri, toate sosite din centrul lui *Einstein*. Biţi traduşi în comenzi de computer, un limbaj la fel de puternic şi de complicat ca o incantaţie medievală. Schimbai o cifră aici şi puteai vorbi cu o persoană din celălalt capăt de lume. Introduceai o funcţie dincolo şi puteai zbura spre Lună. Era magia ştiinţei, un descîntec vrăjit. Şi undeva în acest amalgam de vrăjitorie statistică se afla o cheie digitală care ar fi dezlegat misterul dispariţiei lui *Einstein*.

Interfonul lui Ian ţîrîi.

– A sunat Roger din maşină, îl anunţă o voce joasă. Tocmai a trecut de poartă.

– Bine. Cobor imediat, răspunse Ian vag, atent la afişajul de pe monitor.

– Ba ai să cobori chiar acum, persoană lipsită de inimă ce eşti. Tu ai invitat-o pe biata fată aici, în acest mausoleu, şi n-o să te las să n-o întîmpini.

Ian rîse auzind admonestarea. Primea mesaje similare încă din copilărie şi ştia că sînt izvorîte mai degrabă din dragoste decît din supărare.

– Bine, Partridge, spuse închizînd interfonul. Cobor acum.

Se ridică de la birou întinzîndu-şi corpul înţepenit. De cînd stătea acolo? O oră? Două? Ei

bine, ar trebui să se obişnuiască; grosul ecuaţiilor era în sufragerie, pe masă. El şi Jill le vor împrăştia ca să le studieze în detaliu. Cunoştinţele ei despre matricea internă a lui *Einstein* vor fi nepreţuite.

„Ăsta-i singurul motiv pentru care ai vrut ca ea să vină?"

Bineînţeles. Sufrageria lui era de trei ori mai mare decît sălile de şedinţă. Iar masa de banchete a strămoşilor baroni va servi minunat din punct de vedere al spaţiului. El şi domnişoara Polanski vor putea revizui datele scoase de imprimantă fără sîcîitoarele întreruperi de la birou. Invitaţia era perfect logică.

„La fel de pefect logie ca şi faptul că te-ai înmuiat în apă de colonie."

Nu se înmuiase. Abia dacă îşi dăduse cu cîţiva stropi după ce făcuse un duş. Apoi se schimbase cu nişte haine confortabile. Iar dacă acestea erau un pulover negru şi o pereche de blugi care după comentariul lui Partridge „vor localiza atenţia tinerei în altă parte, nu la lucru"... ei, asta se întîmplase din cauză că fuseseră primele haine care îi căzuseră în mînă.

„Dar se pare că şi aparatul de bărbierit ţi-a căzut în mînă! Nu te-ai mai bărbierit seara niciodată, dar astăzi..."

– Destul! spuse el cu voce tare de parcă re-

plica verbală ar fi putut opri cursul gîndurilor. Strînse foile de pe birou şi părăsi vizuina îndreptîndu-se spre scările ce duceau în holul principal, străduindu-se să-şi concentreze gîndurile la problemele importante: localizarea lui *Einstein* şi determinarea primejdiei care îl ameninţa pe acesta. Astea reprezentau obiectivele prioritare, nu analizarea sentimentelor pe care le avea faţă de domnişoara Polanski.

În capul scărilor se opri pentru a arunca o privire jos, în vestibul. Decoraţiunile executate în marmură şi candelabrele din cristal erau apogeul talentelor decorative ale Samanthei. Era frumos, magnific, îţi lua răsuflarea... dar inspirau o răceală sterilă ca interiorul unui mormînt. Partridge poreclise vestibulul mausoleul. Ar fi dorit să-l redecoreze imediat după plecarea Samanthei, dar Ian rezistase. Decorul îi amintea de fosta soţie şi de greşeala pe care o făcuse însurîndu-se cu ea. Îi reamintea că trebuie să fie devotat ştiinţei şi să lase emoţiile altora. Îi reamintea că nu este făcut pentru idile chiar dacă simulatorul îl distribuise temporar în rolul unui cavaler cu armură strălucitoare. În lumea reală el era doctorul Destin cel singuratic, care locuia într-o casă asemănătoare unui mausoleu. Iar dacă doctorul visa ocazional la o pereche de ochi căprui, la un obraz delicat şi la o gură dulce, tocmai bună de sărutat, era doar...

– Dumnezeule! spuse o voce uimită din vestibul.

Jill este aici", se gîndi el reprimîndu-şi rapid sentimentul de plăcere. Privi în jos şi o văzu intrînd timidă în camera de cristal. Era înfăşurată în cel mai urît trenci pe care el îl văzuse vreodată; materialul jerpelit o făcea să pară tînără şi vulnerabilă... şi adorabilă. Un zîmbet cald înflori pe buzele lui privind uimirea ei ca a unei cenuşărese care a ajuns în Ţara Minunilor. „Aş putea replica această cameră într-o clipă cu ajutorul simulatorului dar nu există nici o cale de a o copia pe ea."

În hol, Jill tremura. Era ca şi cînd Ian... dar el nu era acolo. „Asta-i bine", se gîndi ea privind în jur la incredibila cameră. Bănuise din clipa în care aflase că Ian are un şofer că este bogat; dar nu bănuise că este atît de bogat. Îi trebuiră cîteva minute să se obişnuiască. La dracu' i-ar fi trebuit de fapt cîteva luni.

Oamenii spun că banii nu contează, dar ea petrecuse prea multă vreme fără ei ca să nu ştie mai bine. Banii îi deosebeau pe oameni. Sperase să petreacă seara aflînd amănunte despre Ian, despre lucruri pe care ei doi le-ar fi putut avea în comun, dar cu cît afla mai multe despre enigmaticul savant cu atît deveneau mai vizibile diferenţele dintre ei. Singurul motiv pentru care nu pleca înapoi acasă era faptul că Ian o invitase. Probabil

că şi el sesizase diferenţele la fel de clar ca şi ea dar încerca, totuşi, să lege o prietenie. Ce alt motiv ar fi putut avea?

– Era şi timpul să apari, spuse o voce necunoscută.

Jill se întoarse spre cea care vorbise şi care intra în hol prin uşa de la sufragerie. Era o femeie solidă, îmbrăcată cu o rochie severă, dar cu faţa strălucind de sinceritate. „Aceasta trebuie să fie Partridge."

– Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că sînt în întîrziere.

– Ei bine, eşti dar nu mă refer doar la cină, spuse Partridge enigmatic. O îmbrăţişă rapid pe Jill. Da, ai întîrziat să apari. Am auzit că ai crezut că eu şi doctorul avem o legătură.

Jill clipi năucită de rapida schimbare a subiectului.

– N-am vrut... adică... asta a fost o neînţelegere.

– Nu-i nevoie să te scuzi, spuse menajera bătînd-o prieteneşte pe mînă. Băiatul meu excelează în neînţelegeri. Are limba atît de împleticită încît este nevoie să-i tragi cuvintele cu forţa. Îmi aduc aminte că odată, cînd era copil...

– De ajuns, comandă o voce severă, de undeva de sus.

Ian! Jill îşi ridică privirea şi-l văzu stînd în capul

scărilor asemeni unui rege întunecat al unui castel alb. Prezenţa lui o umplu de senzaţii delicioase. Înghiţi în sec cu gura uscată brusc. „Aminteşte-ţi că el este cel care te-a invitat aici", îşi spuse ea privindu-l cum coboară. „Sub aparenta indiferenţă şi siguranţă probabil că şi el se simte la fel de nervos ca şi mi..."

Dar în acel moment văzu foile din mîna lui.

– Mă bucur că ai putut veni atît de repede, spuse el cînd ajunse lîngă ea. Grosul datelor transmise de *Einstein* se află în sufragerie. Ne putem apuca de lucru imediat.

– M-ai invitat aici... ca să analizăm ecuaţii?

– Da şi ar fi cazul să începem, spuse el privind spre ceasul de la mînă. Sîntem deja în întîr...

– O, pentru Dumnezeu, îl întrerupse Partridge. Nu poţi aştepta măcar pînă îşi dă haina jos?

– Nu-i nevoie, spuse Jill. Aş vrea să rămîn cu ea pe mine. Nu intenţiona să arate rochia de sub trenci... sau visurile ce tocmai se spulberaseră. Ian o invitase aici ca să analizeze date nu pentru a petrece seara în chip romantic. Îi interpretase greşit motivele, atît de pe dos încît ar fi rîs în hohote... dacă n-ar fi avut inima zdrobită.

Ei, asta este ultima oară, îşi promise ridicîndu-şi bărbia şi urmîndu-l pe Ian în sufragerie. Se lăsase prostită de doctor şi înainte, dar asta nu se va repeta. El putea rămîne în spatele faţadei lip-

sită de emotivitate pînă în ziua de apoi. Putea putrezi în casa lui frumoasă. În clipa în care-l vor găsi pe *Einstein*, ea se va întoarce la slujba pe care o avea la *Sheffield* unde nu va mai fi nevoită să-l mai vadă.

Şi poate, dacă se străduia foarte tare, va uita ce mult îl iubeşte.

Cina a fost un dezastru. Indiferent ce îşi spuneau, ajungeau la ceartă, scoţînd scîntei ca două bucăţi de cremene. Indescifrabilele date transmise de *Einstein* nu făcură decît să le alimenteze iritárea, oferindu-le noi motive de dispută. Pînă la sfîrşitul mesei, chiar şi o rugăminte ca „dă-mi sarea, te rog" devenise subiect de contrazicere.

– Nu înţeleg de ce eşti atît de supărată, spuse Ian îndreptîndu-se spre sufragerie, sperînd că schimbarea locului va reduce tensiunea dintre ei. N-am reprodus decît o constatare oficială, că majoritatea americanilor mănîncă prea multă sare...

– Grozav, acum încerci să-mi impui şi dietă, izbucni Jill. Mulţumesc, doctore, dar mănînc bine şi după capul meu de ani de zile. Nu este nevoie să-mi spui dumneata cum s-o fac.

– Dar eu nu... of, ce rost are? Îşi trecu mîna

prin păr, ajuns la capătul răbdării din cauza atitudinii ei ţîfnoase. Îi promisese că-l va găsi pe *Einstein*. O rugase să-l ajute... Crezuse că ei îi va face plăcere. Dar ea stătuse în celălalt capăt al camerei asemeni unui luptător ce se pregăteşte să intre în luptă. Disputaseră deja cîteva runde şi nu dorea încă o luptă. Ce Dumnezeu se întîmpla cu ea?

– Mi-ar prinde bine ceva de băut, hotărî el întorcîndu-se spre bar. Vrei şi tu?

– Nu, mulţumesc, răspunse Jill cu politeţe rece.

– Cum vrei. Îşi turnă o porţie zdravănă de coniac, peste care adăugă gheaţă. Nu mai fusese atît de iritat din cauza unei femei de cînd... la naiba, nu fusese niciodată atît de irascibil din cauza unei femei. Luă o înghiţitură de băutură. Bine că mai existau unele lucruri pe care te puteai baza.

– Aş vrea să-mi spui de ce eşti aşa de necăjită.

– De ce? Doar ca să analizezi răspunsul alături de celelalte date?

Se întoarse, rostind printre dinţi o înjurătură pe care n-o mai folosise din copilărie.

– Nu înţ... Te-am rugat să vii aici ca să mă ajuţi să aflăm ce s-a petrcut cu *Einstein*. Credeam că asta doreşti.

– Bineînţeles că asta doream. Ce altceva aş fi putut dori?

Jill îşi strînse pumnii. Mînia ei era un puzzle... iar Ian era un maestru în rezolvarea lor. El se sprijinise de bar, studiind-o insistent cu speranţa că va găsi o cheie în a înţelege inexplicabila ei emoţie. Dar nu văzu decît furie disperată, neînţeleasă furie.

– Aş vrea să plec acasă acum, spuse ea brusc.

Ian tresări violent, uimit nu atît de hotărîrea ei neaşteptată cît de reacţia pe care o iscase aceasta în sufletul lui. N-o lăsa să plece. Nu acum. Niciodată. Sorbi încă o dată din băutură, încercînd să-şi pună în ordine sentimentele haotice.

– Bineînţeles, poţi pleca oricînd doreşti dar...

– Fără nici un dar. Am suportat destul această seară. Te-am suportat pe dumneata, doctore, spuse Jill îndreptîndu-se spre uşa din vestibul. Vreau să plec acasă.

– Ei bine, nu pleci încă. Ajuns la capătul răbdării, Ian trînti paharul şi traversă camera din trei paşi. O apucă de braţ, ţinînd de materialul oribilului trenci, ancorînd-o în loc. Nu pleci pînă nu lămurim chestia asta.

– Pe dracu', scînci ea luptîndu-se. Nu era chiar o luptă... Ian era de trei ori mai puternic. Dar Jill ştia doar că trebuia să plece. Locul ăsta o sufoca.

El o sufoca. Disperată, desfăcu cordonul trenciului sperînd să poată dispărea în întuneric înainte ca el să vadă...

– Fir-ar să fie!

Vocea lui şocată o încremeni în loc. Privi înapoi pentru a-l vedea la fel de uimit de parcă ar fi fost complet dezbrăcată. O, Doamne, se gîndi ea, întorcîndu-şi capul încet. Rochia! Uitase de blestemata de rochie.

Înghiţi în sec şi explică cu voce scăzută:

– E a Marshei.

– Nu este corpul Marshei. Privirea lui insistentă se plimba pe corpul ei, arzînd-o. Ce-ţi veni s-o îmbraci?

„O prostie." Ăsta era adevărul. El îi bîntuia gîndurile de mai mult timp decît îşi putea aduce aminte, furişîndu-se în visele ei. În această după-amiază ea îşi recunoscuse că-l iubeşte, dar răul fusese făcut cu mult înainte. El se afla în mintea ei din clipa în care îl văzuse prima oară; la fel ca şi în inima ei. Dumnezeu era martor că ar fi vrut să-l scoată din amîndouă... şi că încercase s-o facă! Dar era de-a dreptul obsedată de întunecatul, enigmaticul savant. Iar nemernicul nu dădea doi bani pe ea.

– Cheamă-l pe Roger, îl rugă ea. Vreau să plec.

– Jill trebuie să vorbim...

– Nu vreau să vorbesc cu tine! Se întoarse cu spatele umilită pentru că era pe punctul de a începe să plîngă. Trebuie să fie un telefon pe aici pe undeva.

Vorbele i se întrerupseră brusc în clipa în care Ian o apucă de mijloc şi o întoarse brutal cu faţa spre el. O privi fix o clipă nesfîrşită. Apoi gura lui coborî cu putere peste a ei.

Era un sărut devastator dînd şi primind întreaga măsură a pasiunii ei. A se opune era lipsit de sens. Buzele lui o răvăşeau, depunînd sărutări fierbinţi pe obrajii şi pe gîtul ei, devorînd-o într-un fel ce o făcea să dorească mai mult, lăsînd-o fără suflare. Cînd în sfîrşit el îşi ridică fruntea, ea se agăţă de el ameţită. Îşi cuibări faţa în jacheta lui inspirînd mirosul atît de drag.

– Doctore, spuse timid, ai un foarte bun motiv pentru a rămîne.

Rîsul lui profund era la fel de excitant ca şi sărutările.

– Plăcerea e de partea mea, domnişoară Polanski, murmură el mîngîindu-i părul. De ce Dumnezeu nu ţi-ai scos trenciul mai devreme?

– Foile?

– Ce foi?

Ea dădu din umeri ridicîndu-şi capul fără tragere de inimă pentru a-i întîlni privirea întrebătoare.

– Cele pe care le aveai în mînă cînd ai coborît scările. Era clar că aranjasei o întîlnire de lucru.

– Da, cred că asta făcusem, recunoscu el zîmbind. M-am străduit atît de tare să mă conving că nu sînt interesat de tine, încît se pare că am reuşit să te conving şi pe tine de asta. O strînse la piept, ascunzîndu-i faţa lîngă gîtul lui. Cîteodată mă comport ca un un idiot perfect.

Gura ei schiţă un zîmbet.

– Doar cîteodată? Apoi, redevenind serioasă, întrebă domol: Nu faci asta de... milă, nu-i aşa?

Braţele lui se strînseră protector în jurul ei.

– Dacă poţi crede că asta este milă înseamnă că de mai multă vreme decît mi-am închipuit eu...

Vorbele îi fură întrerupte de sunetul insistent al pagerului.

– O, Doamne, nu acum!

– Trebuie să răspunzi?

– Din nefericire, da, spuse el strîmbîndu-se la vederea numărului de pe ecranul pagerului. Este furnizorul meu din Germania. Are nevoie de unele dimensiuni... Jill, trebuie să răspund de sus. Nu va dura mult. Trebuie să vorbim...

– Ştiu, spuse ea încet. Voi fi aici cînd te întorci. Promit.

După ce Ian plecă, ea se întoarse în sufragerie şi se aşeză pe canapea aşteptînd... dar după o clipă se ridică. Nu putea sta liniştită; nu cu toate

culorile care fiebeau în sufletul ei. Își pipăi buzele pe care mai simțea urmele sărutărilor. Avea impresia că ar putea zbura. „În regulă, sîntem diferiți. El este putred de bogat iar eu sînt o fată de la țară, crescută în Nebraska. Dar uneori diferențele pot întări o relație. Totul este posibil atîta vreme cît avem o dragoste în comun..."

– Băiatul meu e cam prins de tine.

Jill privi în sus. Partridge intrase în sufragerie și o privea insistent. Leoaica și puiul ei, se gîndi Jill iubindu-l parcă mai mult pentru afecțiunea pe care o împărțea cu această femeie bună.

– Păi, și eu sînt cam prinsă de el, mărturisi ea.

Partridge clătină din cap aprobator. Aruncă o privire rapidă prin cameră și observă paharul lui Ian răsturnat. Se apropie ridicîndu-l cu dexteritatea bonelor britanice.

– Asta-i bine. Era și timpul ca băiatul meu să înceapă să se întîlnească cu o tînără drăguță, bine-crescută, în loc de parvenite strălucitoare asemeni creaturii ăleia care i-a fost nevastă.

„Bine-crescută, se gîndi Jill cu un zîmbet trist. Dacă ai ști, Partridge..."

– Să nu crezi că vreau s-o bîrfesc, continuă bătrîna în timp ce se învîrtea prin cameră aranjînd perne și mileuri. I-am spus toate astea și Samanthei de multe ori. Am știut de la început că nu este potrivită pentru băiatul meu, că nu urmărea decît

banii şi titlul lui.

– Titlul? Adică diplomele?

– Doamne, nu, fetiţo. Titlul moştenit. De baron.

– Baron? repetă Jill năucită. Ian este baron?

– Baron de Carlisle, unul dintre cele mai importante clanuri din Anglia. El este al nouăzeci şi optulea în linie la tron, adăugă ea cu mîndrie. Se întoarse şi arătă spre un tablou superb, o litografie înrămată în aur, din secolul trecut. Acela este castelul lui.

Jill înaintă spre tablou asemeni unui condamnat în faţa plutonului de execuţie. Studie impresionanta clădire, încercînd să nu lase să i se citească disperarea pe faţă. „Şi bogat era destul de rău, dar are şi un blestemat de castel..."

Partridge flecări mai departe povestind istorioare despre copilăria lui Ian. Jill aproba politicos dar zîmbetul îi îngheţase pe buze. Partridge credea că-l creşte pe Ian în ochii lui Jill. Habar nu avea că-i săpa mormîntul.

Jill cunoştea diferenţa dintre vis şi realitatea. Ştia că doar în paginile cărţilor şi în lumea simulatorului dragostea învinge toate obstacolele. Cunoştinţele ei despre nobili se limitau la ce citise prin cărţi, dar era aproape sigură că un reprezentant al acestei clase, bogat, va intra într-o relaţie serioasă cu o femeie care îşi petrecuse primii zece ani din viaţă ascunzîndu-se de creditori şi de

neveste geloase. O femeie a cărei mamă avusese o listă de amanţi ce putea rivaliza cu cartea de telefon din Miami.

O femeie care nici măcar nu cunoştea numele tatălui ei.

Unsprezece

– Eu continui să cred că ar trebui să-l laşi pe Roger să te ducă acasă, domnişoară, spuse Partridge însoţind-o pe Jill spre taxiul ce aştepta. Sau cel puţin ar trebui să aştepţi ca doctorul să coboare.

– Nu pot aştepta. Am de... lucru, răspunse Jill devenind stacojie din cauza stîngăciei cu care se scuzase. Chemarea taxiului fusese o laşitate, dar simţea nevoia să fugă. Îi promisese lui Ian, adevărat, dar asta fusese înainte...

– Te rog pe dumneata să mă scuzi în faţa doctorului şi mulţumeşte-i pentru invitaţia la cină. A fost foarte amabil din partea lui.

Ochii lui Partridge se întunecară de îngrijorare.

– Nu cred că a făcut-o din amabilitate.

Jill se întoarse cu spatele pentru a scăpa de privirea bătrînei. „Crede-mă, Partridge, dacă ai ştii adevărul, nici tu nu m-ai dori în preajma *băiatului tău.*" În braţele lui Ian se simţise asemeni Cenuşăresei la bal, dar era momentul să revină la realitate. Şi privind în jos remarcă faptul că are amîndoi pantofii de cristal în picioare. Visuri, îşi spuse în timp ce-şi îmbrăca trenciul ponosit. Visuri stupide, goale. Se îndreptă spre uşă.

– Partridge, te rog să-i spui doctorului că eu... că ne vedem mîine după-amiază, la simulator.

Se grăbi apoi spre taxi fără a mai privi înapoi, dornică să ajungă cît mai departe de Ian şi de casa lui. El va fi jignit de plecarea ei subită dar va trece peste asta. În schimb, nu era la fel de sigură de ea. Simţea nevoia să fie singură pentru a se putea gîndi la viitor... un viitor practic ce nu includea prezenţa unui anume savant, irezistibil de sexy, care cucerea femeile fără a le spune că este un nobil deghizat.

Se strecură în întunericul din taxi. Picioarele îi atinseră pielea banchetei, roasă de prea îndelungată folosinţă. Privi încă o dată minunata casă a lui Ian, realizînd că, asemeni Cenuşăresei şi ea se reîntoarce la o viaţă obişnuită şi banală. O viaţă lipsită de pasiune, lipsită de iubire, fără Ian...

– Domnişoară? *Señorita!* Am întrebat unde vreţi să mergem.

Jill îşi ridică fruntea şi întîlni privirea ingrijorată a mustăciosului şofer cubanez. Fusese atît de prinsă în gînduri încît nu auzise întrebările repetate ale bărbatului de la volan... atît de pierdută încît nici măcar nu închisese portiera în urma ei. „Grozav, în felul ăsta voi sta aici toată noaptea."

– Îmi pare rău. Cred că nu eram atentă.

– O doamnă frumoasă ca dumneta n-ar trebui să se încrunte aşa de tare, comentă şoferul.

Jill deschise gura să-i răspundă, dar fu întreruptă de o voce baritonală

– Aşa cred şi eu.

„Nu, nu poate fi." Dar în clipa în care Ian se îngrămădi cît era de lung în habitaclul strîmt al taxiului, îşi dădu seama că se putea.

– Ian! Nu poţi... Uite, i-am spus lui Partridge...

– I-am spus lui Patridge să mă anunţe că pleci. Dar nu ştiai că a folosit interfonul pentru asta. Acum, termină cu prostiile şi vino înapoi în casă.

„Şi înapoi la sărutările tale. Nu cred."

– Plec acasă.

– Bine, răspunse el scurt. Închise portiera în urma lui. Vin cu tine.

– Pe naiba... începu Jill, dar Ian o întrerupse.

– Preferi să discutăm despre asta mîine? De faţă cu Felix, Sadie şi tot restul echipei?

Ea n-o dorea, iar el ştia prea bine. Îşi aminti cît rîsese echipa văzînd caseta video cu sărutul din ciber-spaţiu... îşi imagina cu uşurinţă ce s-ar fi iscat dacă ar fi avut ceva concret de bîrfă.

– În regulă, spuse ea perplexului şofer. Dar îl vei aduce pe acest domn înapoi aici.

Domnul zîmbi vag.

Jill îi dădu şoferului adresa şi maşina porni. Ea se ghemui în cel mai îndepărtat colţ al banchetei, încercînd să pună o cît mai mare distanţă între ea şi Ian. Locul era destul de strîmt şi doctorul îl ocupase aproape în întregime. Indiferent cum ar fi stat, genunchiul ei îi atingea pe ai lui. Contactul era electrizant. „Naiba să-l ia. De ce trebuia să mă urmărească? Şi de ce l-am lăsat să vină?"

Maşina ieşise de pe autostrada luminată intrînd pe un drum întunecos de ţară. Întunericul din taxi era la fel de intens precum cerneala dintr-o călimară, însă Jill simţea privirea lui Ian pipăind. Se foi nervoasă; o mişcare nefericită îi aduse piciorul mai aproape de al lui. Pe sub materialul mulat îi simţea muşchii încordaţi asemeni unei pantere gata de atac. Doamne!

– Îmi pare rău că am plecat fără să-ţi spun, mărturisi ea cu sinceritate. Eu... mi-am amintit că mai am ceva de făcut.

Ian pufni neîncrezător.

– Aşa mi-a spus şi Partridge. Dar n-am crezut

atunci şi nu cred nici acum. Nu plecai pur şi simplu... fugeai!

– Nu fugeam, izbucni ea. Dar în sinea ei recunoştea că asta făcuse. Prefera să se retragă în loc să-i mărturisească adevărul.

– Nu-ţi datorez nici o explicaţie. Nu-ţi datorez nim...

Fraza rămase neterminată. Din dorinţa de a părea cît mai convingătoare, gesticulase larg şi conţinutul poşetei se răsturnase pe banchetă între ei. Perfect, se gîndi în timp ce se grăbea să pună mărunţişurile înapoi în geantă. Lucruile nu pot fi mai rele de atît.

Dar erau. Ian se repezi s-o ajute, strîngînd în pumn cîteva obiecte. Din cauza întunericului nu le putea identifica dar unul dintre ele avea un foşnet inconfundabil.

– Ce naiba?...

– Marsha, explică ea cu voce mică, smulgînd prezervativul din mîna lui şi îndesîndu-l în geantă. Nu voiam... Vreau să spun că nu... hai să ne prefacem că după-amiaza asta n-a existat.

– Nu pot face asta, domnişoară Polanski. Şi nici nu vreau, adăugă el domol.

„Nici eu, se gîndi ea neajutorată, dar trebuie". O relaţie cu Ian n-ar face decît să-i zdrobească inima. El avusese dreptate: ea fugise. Dar în loc să scape, era mai aproape de el ca niciodată.

Mica banchetă era invadată de prezenţa lui: corpul, mirosul, căldura... Jill se sufoca. Nu fusese niciodată atît de conştientă de sexualitatea emanată de un bărbat. Sau de dorinţa ei. Începu să transpire încercînd să-şi stăpînească emoţiile.

– Cred că ar fi mai bine pentru toată lumea să nu ne mai vedem.

– Ăsta nu este un răspuns. Îi apucă încheietura, trăgînd-o mai aproape cu o strînsoare blîndă şi crudă în acelaşi timp. De ce, Jillie? Ce am făcut de fugi de mine?

Tristeţea din vocea lui îi răni inima.

– O, Ian, nu-i deloc aşa. Doar că... Se opri brusc, cînd taxiul intră pe o stradă luminată şi observă privirea curioasă a şoferului în oglinda retrovizoare. Zău, chiar nu puteau avea o discuţie fără martori? Îşi scăzu vocea pînă la şoaptă. Am plecat pentru că...

– De ce şopteşti?

Jill se trase mai aproape.

– Şoptesc pentru că...

– Nu te simţi bine? întrebă Ian? Ai laringită?

– Nu vreau să... of! Exasperată, Jill se aplecă şoptindu-i direct la ureche. Nu am laringită. Dar nu vreau să discut problemele noastre personale de faţă cu şoferul. Poţi să mă auzi?

– Da, răspunse el după o pauză.

Felul în care o spusese... ca şi cînd ar fi încer-

cat să-şi recapete respiraţia. Jill realiză cît de aproape erau unul de celălalt şi că pieptul ei se sprijinea de al lui. Îi despărţeau o mulţime de haine, dar la fel de bine ar fi putut fi şi dezbrăcaţi după felul în care sînii ei se mulaseră pe pieptul lui larg.

– Poate că totuşi n-a fost o idee prea bună, şopti ea tremurînd.

– Prostii, răspunse el aspru. Sîntem oameni de ştiinţă... minţile noastre sînt cele care ne controlează trupurile, nu invers. Continuă.

„Bine; dacă el e în stare să suporte, pot şi eu." Hotărîtă, se prefăcu a nu simţi valurile de foc ce-i învăluiau braţele, picioarele şi celelalte părţi ale corpului care se atingeau de el. Se strădui să ajungă la urechea lui.

– Am plecat pentru că sînt anumite lucruri din trecutul meu despre care tu nu ştii nimic. Mediile de unde venim sînt atît de diferite.

Se întoarse şi el spre urechea ei frecîndu-şi maxilarul de gîtul ei fin.

– Încerc să-ţi explic diferenţele dintre noi. Eu... începu ea.

Taxiul lovi o bordură dezechilibrînd-o. S-ar fi lovit de scaunul din faţa ei dacă Ian n-ar fi tras-o înapoi.

– Ce naiba, nu poţi fi atent cum conduci?

– Padon, *señor,* murmură cubanezul.

Jill aproape că nu auzi schimbul de cuvinte. Sprijinită de pieptul lui se simţea ocrotită şi în siguranţă. Era vag conştientă de poziţia în care ajunsese: la el în braţe cu mîna lui odihnind sub poalele rochiei ei, aproape de jartiera ciorapului. Întunericul şi înaintarea lentă a maşinii creau o atmosferă ciudată, separată de restul lumii, un spaţiu în care ea se simţea ocrotită, alintată şi în siguranţă. Era o iluzie, o fantezie la fel de falsă ca realităţile create de simulator. Dar Jill nu se putea abţine să nu se ghemuiască mai tare lîngă el, inhalînd parfumul incredibil de masculin.

– Jillie, murmură Ian la urechea ei.

Degetele lui mîngîiară pielea sensibilă, acoperită de mătasea ciorapului. Pasiunea pusese stăpînire pe trupul ei. Gustase mai devreme pasiunea lui, dar nu se compara cu ceea ce simţea acum. Mişcările lui erau ferme şi încete de parcă ar fi dorit să facă dragoste cu fiecare părticică din corpul ei. Cu fiecare parte. Jill gemu, conştientă că nu trebuia să dorească asta, conştientă că era otrăvitor să-l dorească.

– Ian, nu putem... Chicotitul lui trimise fiori pe spatele ei.

– Cînd eram copil locuiam într-un castel ce fusese al familiei mele de secole. Era rece şi prăfuit iar eu eram atît de impresionat de strămoşii mei morţi încît nu mai lăsam loc pentru cei vii. Am

trăit atît de mult printre morţi încît uitasem cum este să trăieşti. O trase mai aproape şi o sărută pe lobul urechii. Şi am dus-o aşa pînă cînd în biroul meu a intrat o scînteie ce a transformat viaţa într-un iad pentru că nu eram atent la mediu.

Ochii lui Jill se măriră de uimire.

– Dar asta a fost prima mea zi la compania ta!

Îl simţi zîmbind.

– Şi de atunci a fost o tortură să fiu lîngă tine. Ştii de cînd doresc să te sărut? Cîtă vreme este de cînd vreau să te ating în felul ăsta?

Mîna lui ajunse între picioarele ei. Dorinţa explodă în Jill ca o ploaie de stele.

– Nu poţi, gemu ea privind spre silueta şoferului. Nu putem...

Vocea lui scăzută era la fel de excitată ca şi atingerea.

– Lasă-mă, Jillie. Doar o singură dată lasă-mă să te ating aşa cum doresc de atîta vreme, aşa cum am visat...

Mîna lui ajunse la pielea dezgolită a piciorului. Ea îşi înăbuşi un alt geamăt apăsîndu-şi gura pe umărul lui. „Mă doreşte de la început, se gîndi, simţind că se topeşte de dorinţă. El doreşte persoana care crede că sînt."

Era nebună că-l lăsa să facă asta şi nu doar din cauza şoferului. Pasiunea lor nu putea schimba trecutul ei; sau al lui. Asta era o iluzie, într-

necată, fierbinte, păcătoasă iluzie, la fel de ireală ca lumea virtuală. Dar cînd degetele lui începură să exploreze părţile ei intime, ştiu că nu va putea să-l oprească chiar dacă ar fi vrut s-o facă. A se lăsa atinsă de el era şi fantezia ei.

I se dărui. Se mişca instinctiv în jurul mîinii lui. Degetele puternice presărau magie în trupul ei. Cînd el îşi adînci mîngîierea, ea îşi ascunse faţa în gîtul lui, gemînd de plăcere.

– Te doresc, murmură Ian. Te doresc fierbinte şi goală sub mine. Spune că şi tu o doreşti.

Dacă o dorea? Ar fi murit pentru asta. Era nebună după el, arzînd din cauza unei flăcări ce doar el o putea aprinde. De la mijloc în sus era o doamnă perfectă. De la mijloc în jos se mişca în ritmul incredibilei lui mîngîieri, ca o prostituată în călduri. Nu mai putea rezista multă vreme. Dar nici nu se putea opri.

– Spune-o, comandă el cu voce scăzută. O trase mai aproape, buzele lui atingîndu-le pe ale ei. Nu-mi pasă dacă este adevărat sau nu. Spune că mă doreşti.

„Să nu fie adevărat? Cum se putea îndoi?" Corpul ei era cea mai clară dovadă a cît de mult îl dorea, cît de mult îl iubea. Dragostea ei era singurul adevăr pe care-l îl putea oferi. Dar era şi singurul adevăr pe care nu putea să-l recunoască. Să fie atît de aproape de el pentru a

vedea apoi pasiunea murind în ochii lui la aflarea adevărului despre ea... ar fi murit şi ea.

– Ian, eu nu pot...

Taxiul se opri. Întorcîndu-şi capul, Jill zări luminile cartierului ei. Călătoria se sfîrşise. La fel şi fantezia.

N-ar fi reuşit să spună dacă cineva ar fi întrebat-o cum se desprinsese atît de rapid din braţele lui Ian. Nu-şi amintea decît de clipa în care şoferul se întorsese să-i anunţe că ajunseseră la destinaţie iar ei se aflau fiecare pe locul lui.

– Am ajuns, *señorita*. Şi *señor*... merge înapoi?

– Da, răspunse el înainte ca ea să apuce să deschidă gura.

Deschise portiera şi o ajută să coboare, dar în gestul şi atingerea lui nu mai era nici un strop de căldură. Masca indiferenţei se afla din nou pe faţa lui. Dar Jill ştia că sub ea se ascunde o inimă pasionată şi vulnerabilă. O inimă la fel de sensibilă ca şi a ei.

Nu putea fi ceva permanent între ei. O ştia prea bine. Dar mai ştia şi că îi este datoare cu un adevăr. El o slavase de o gorilă şi de un nazist; nu-l putea lăsa să creadă că el fusese motivul plecării ei, că într-un fel sau altul o îndepărtase. Îşi încolăci degetele pe mîna ce odihnea pe mînerul portierei.

– Ian, ceea ce doreai să-ţi spun în taxi... este

adevărat.

Cîteva clipe totul rămase nemişcat. Apoi degetele lui se împletiră cu ale ei. Privirile li se întîlniră şi pentru o clipă în jurul lor nu mai există alt sunet decît bătăile a două inimi ce pulsau în acelaşi ritm.

– Poţi pleca, îi spuse Ian şoferului fără să-şi dezlipească privirea de la Jill. *Señor* rămîne.

Doisprezece

Jill intră în sufrageria umbrită; privi formele familiare ale mobilierului, razele lunii ce străluceau palide prin uşile de sticlă. Această casă era pentru ea raiul, o insulă de pace într-o lume nebună şi haotică. Dar pacea se spulberă cînd auzi paşii din urma ei.

– Vrei să aprind lumina? întrebă el încet.

– Nu. Era mai uşor pe întuneric; mai uşor de mărturisit adevărul despre copilăria ei. Îşi înconjură trupul cu braţele. Întoarsă încă cu spatele la el, Jill începu să vorbească, sperînd să găsească cuvintele potrivite. Dar nu reuşi decît să întrebe:

– Vrei un ceai?

Simţi zîmbetul din vocea lui.

– Nu chiar acum. „Ce prostie, bineînţeles că nu vrea ceai." Făcu o grimasă realizînd cît de stupidă fusese. Dar nu se simţea în stare de mai mult. Nu invitase niciodată un bărbat la ea acasă ca să... n-o făcuse niciodată. În cărţi şi în filme totul părea atît de firesc. Dar ea nu se simţise niciodată mai stînjenită. Se simţea timidă şi habar n-avea cum trebuie să procedeze.

– Bine, atunci poate vrei nişte cafea?

– Ce aş vrea este să te calmezi, spuse Ian venind în spatele ei. Sîntem singuri aici. Nu există camere de luat vederi, nu există simulator, nu sînt cibernetici, nici gorile, nici nazişti sau şoferi de taxi. Sîntem doar noi doi. Şi ca să fiu cinstit, adăugă el sărutînd-o pe ceafă, sînt aproape la fel de neştiutor ca tine în legătură cu felul în care ar trebui să mă comport.

„Mda, sigur."

– Ai fost căsătorit şase ani.

– Ştiu despre sex. Vocea lui se înăspri puţin. Samantha avea un apetit nesăţios pentru plăceri fizice. Problema era că nu-i păsa prea mult cu cine şi le satisfăcea. Bărbaţii erau marfă consumabilă pentru ea. Inclusiv soţul ei.

Părea atît de trist, atît de singur. Se întoarse în braţele lui şi văzu izolarea oglindită în ochii dragi. Pentru prima dată înţelegea retragerea lui, motivul

pentru care Ian își construise un adevărat zid de realități reci în jurul inimii. Jill zîmbi dulce, netemătoare de expresia lui severă pentru că-l cunoștea și-l iubea pe omul din spatele ei.

– Greșești, doctore. Tu ești de neînlocuit.

Chipul lui se destinse, iar lumina palidă a lunii îi îmblînzi trăsăturile. Respirația ei se îngreună cînd bărbatul pe care-l iubea o privea fără reținerile pe care le avusese atît de multă vreme.

– Iar tu ești o persoană specială, spuse el cu o tandrețe care o făcu pe Jill să tremure. Dar nu crezi că ar fi cazul să ne dispensăm de trenciul ăsta blestemat?

– Nu-i chiar atît de rău, veni răspunsul. Bunica mi l-a dat.

– Nu prea îți făcea favoruri, comentă Ian ajutînd-o să-l scoată. Azvîrli apoi haina pe canapea, bucuros să îndepărteze lucrul acela urît.

Ea rămase lîngă fereastră, lumina lunii pudrînd-o cu raze argintii. Părea o făptură de lumină, un vis al nopții și magiei, o fantezie ce prinsese viață. Și totuși atît de reală! În taxi gustase o picătură din iubirea ei... un dulce rai încălzindu-i sufletul lui înghețat. Dar nu era deajuns.

– Jillie, spuse el domol, pe jumătate temător că ea va dispărea asemeni multor alte vise, ai putea să renunți și la rochie.

Ea rămase nemişcată. Pentru o clipă, Ian se gîndi că forţase lucrurile prea repede, prea mult. Totul era atît de nou pentru amîndoi. Apoi ajunse în spatele ei şi deschise fermoarul rochiei. Ea reţinu un moment corsajul peste sîni, ca pe un scut. Apoi oftînd abia auzit lăsă catifeaua neagră să-i alunece spre glezne.

Jill era ca o viziune. Pieptul ei plin era mai frumos decît îşi imaginase el, cu sfîrcuri întunecate ce parcă aşteptau mîngîierea lui. Mijlocul incredibil de subţire se prelungea cu şolduri generoase, la vederea cărora sute de imagini carnale îi năvăliră în minte. Privirea lui Ian coborî apoi spre picioarele elegante şi urcă înapoi spre desuurile negre ce lăsau vederii aproape lă fel de multe pe cît ascundeau. Avea înfăţişarea unei curtezane nu a unui înger cibernetician şi senzualitatea ei erotică îl emoţionă.

– Domnişoară Polanski, rosti grăbit, încercînd să-şi păstreze controlul asupra dorinţelor primare, simulatorul meu n-a ştiut cum să te copieze.

Încercă să-şi scoată jacheta, dar vorbele ei îl opriră.

– Nu. Lasă-mă pe mine.

Înaintă spre el, încercînd să nu arate cît de nerăbdătoare era să-l atingă. Dar dacă nu va şti cum să procedeze? Avea certitudinea că iubirea ei îi împlineşte nevoile emoţionale, dar despre

cele fizice... avea multe îndoieli. Ajunsă lîngă el, ridică jacheta, uimită de cît de moale este materialul. Cu un gest instinctiv duse haina la faţă mîngîindu-şi obrazul.

– Scoate-o, comandă el aspru. Acum.

Supusă, Jill trase jacheta peste capul lui, dar cînd încercă s-o scoată realiză că el trecuse materialul în jurul gîtului ei şi o trăgea spre el.

– Tu mă înnebuneşti mai tare decît orice altă femeie, şoptea Ian sărutîndu-i neîncetat buzele. De ce oare?

„Pentru că te iubesc." Dar nu avea destul curaj să i-o mărturisească.

– Am petrecut mult timp împreună în simulator. Poate că tot ceea ce simţi se datorează fanteziei.

– Doamne, asta crezi tu? Lăsă jacheta să cadă şi o îmbrăţişă cu putere. Ai idee care este motivul pentru care mă simt în ciber-spaţiu ca acasă? Din cauză că mi-am petrecut toată viaţa într-un fel de realitate virtuală. Am crescut într-un castel îngrozitor, alături de un bunic mult prea ocupat cu aşteptarea morţii pentru a mai avea timp de viaţă. M-am căsătorit cu o femeie care dorea ca eu să joc rolul unui aristocrat perfect şi care m-a părăsit atunci cînd a devenit evident că nu aveam de gînd să renunţ la cariera mea ştiinţifică pentru aspiraţiile ei mondene.

– Iar acum am devenit doctorul Destin, râse el, cu toate că în tonul lui nu era nici urmă de veselie. Sînt savantul încuiat care are un calculator în loc de inimă.

– Nu eşti deloc aşa, îl contrazise Jill cu faţa ascunsă la pieptul lui.

– Doar pentru tine, murmură Ian sărutîndu-i tîmpla. Tu ai un anume fel de a fi care aduce la suprafaţă ceea ce are un om mai bun în el. Îşi ridică privirea trecînd în revistă decorul din camera ei. Cred că este din cauză că îţi pasă atît de mult de această lume şi de creaturile ce o populează. Şi dintr-un motiv oarecare, greu de înţeles, binecuvîntat m-ai ales tocmai pe mine.

– Nu cred că a fost vorba de vreo alegere, mărturisi ea cu timiditate. Pasiunea pentru el o consuma emoţional, spiritual, fizic... foarte fizic. Mîinile lui vărsau flăcări pe pielea ei frămîntîndu-i carnea sensibilă: sînii, coapsele, fundul, trezind senzaţii pe care Jill nu şi-ar fi imaginat niciodată că le-ar putea trăi. Îşi îngropă faţa gemînd în pieptul lui, inspirînd cu sălbăticie aroma şi gustul lui, dorind cu aviditate mai mult. Nu se putea încă lăsa pierdută în adîncurile spre care o purta pasiunea lui. E ceva ce vreau să-ţi spun.

– Sînt numai urechi, şopti el, cu toate că anumite gesturi ale lui dovedeau că nu este totuşi alcătuit doar din urechi.

– Ian, opreşte-te... Ian! scînci ea luptînd între extaz şi frustrare. Adunîndu-şi ultimele puteri, se smulse din mîinile lui. Trebuie să-ţi spun ceva. Ceva important.

– Dar foarte rapid, sper, comentă el fixîndu-i sînii cu neruşinare.

Era incorigibil. Iar ea îl iubea chiar şi pentru acest motiv.

– Ian, eu... Eu nu am tată.

– E-n regulă, eşti orfană. Hai să revenim la...

– Ian, nu eşti atent! Merse lîngă fereastră şi mărturisi în timp ce privea oceanul. Mama mea nu a fost căsătorită cu tatăl meu. La naiba, nici măcar nu ştia cine este el. Mi-a spus odată că erau doar trei cei despre care putea face această presupunere... doar dacă nu cumva fusese un lăudăros din Omaha care o plimbase de cîteva ori cu motocicleta. Oricum, sper că ai înţeles. Mama nu prea alegea cînd era vorba de bărbaţi. A făcut o mulţime de greşeli. Eu am fost greşeala cu care a trebuit să trăiască.

Ian rămase tăcut. Ce putea spune? Nu era nimic de spus. El era baron iar ea era rezultatul unui moment de neatenţie.

– Acum vezi diferenţa dintre noi? spuse Jill cu vocea grea din cauza nefericirii.

Din doi paşi mari ajunse lîngă ea, o apucă de umeri făcînd-o să tremure.

– Ascultă, nu sînt sigur ce ai dori să însemne această informaţie pentru mine, dar trebuie să-i spun că puţin îmi pasă despre trecutul tău sau despre părinţii pe care i-ai avut sau nu.

– Nu contează pentru tine? repetă Jill domol.

– Tu contezi pentru mine, declară el cu pasiune. Iar dacă n-aş fi atît de căpos ţi-aş fi mărturisit-o încă de azi după-amiază, de cînd nazistul ăla nenorocit îndreptase arma spre inima ta. Aş fi desfăcut blestamata aia de maşină bucată cu bucată dacă ai fi păţit ceva şi...

Vorbele muriră. Ea îi înconjură gîtul cu braţele, acoperindu-i gura cu un sărut devastator. Cu acea pasiune despre care el credea că există doar în poveşti, vise, fantezii create de simulator. Dar femeia din braţele lui era reală. Buzele care îl mîngîiau fierbinţi erau reale. Cuvintele de dragoste pe care ea le şoptea la urechea lui erau reale.

– Spune-mi că nu sînt în simulator, oftă Ian îngropîndu-şi faţa în părul ei mătăsos.

– Nu eşti în simulator, îl asigură Jill coborîndu-şi sărutul pe gîtul lui.

Mîinile lui Ian îi mîngîiau spatele, iar el gemea de plăcere.

– Spune-mi că nu visez.

– Nu visezi, îl asigură ea încercînd să-i desfacă centura. Mai ai întrebări doctore?

– Doar una, răspunse el zîmbind. Unde îţi ţii geanta?

Ceea ce urmă depăşea oricare dintre realităţile alternative ale simulatorului. Sub înfăţişarea sobră a lui Ian se ascundea o fire neaşteptat de pusă pe şotii şi pozne, iar curînd Jill se pomeni rîzînd în hohote în îmbrăţişările lui. Se luară la întrecere încercînd fiecare să-l dezbrace pe celălalt într-o manieră cît mai originală. Cu tot avantajul lui Jill, datorat numărului mai mare de haine pe care Ian le avea pe el, în finalul jocului se văzu nevoită să-l recunoască învingător: reuşise să-i scoată chiloţii cu dinţii.

Continuară joaça dezbrăcaţi, iar exploziile de rîs deveniră mai acute. Pasiunea reciprocă pe care se străduiseră luni de zile s-o ignore izbucnise cu furie. Încercaseră să ajungă în dormitorul lui Jill, dar nu reuşiseră să înainteze decît pînă la scări. Ian îşi îngropase degetele în părul ei în timp ce se înfrupta din gura ca o floare iar şi iar. Apoi buzele începuseră explorarea altor părţi ale anatomiei ei... o ureche, gîtul şi într-un final sînii. Îşi îngropase faţa între ei, sugînd dulcile sfîrcuri pînă cînd Jill începuse să scîncească de plăcere. Gura

lui se întoarse apoi la buzele ei sorbind sunetele pasiunii.

Jill descoperi plăcerea de a-l săruta. Se topi în vîrtejul iscat de gustul pielii lui. Senzaţiile întreceau orice fantezie. Privirea înflăcărată de dorinţă trecu peste umărul lui măsurînd distanţa ce îi separa de dormitor.

– Doctore, se confesă ea, nu cred că vom reuşi să străbatem holul.

Ian rîse sărutînd valea umbrită dintre sînii ei.

– Domnişoară Polanski, eu pot să-ţi garantez că ai dreptate.

Jocurile se sfîrşiseră. Se lăsară pe mochetă înlănţuiţi în săruturi şi pasiune. Buzele ei rătăceau pe faţa şi umerii lui în timp ce gura lui Ian explora aromele trupului ei, ca într-o încercare de a-şi dovedi unul celuilalt că tot ceea ce trăiau în această seară era cît se poate de real. Mîna lui Ian găsise sînii ei plini pe care îi dezmierda cu frenezie, controlul spulberîndu-i-se în forţa nebunească a dorinţei. Întinzîndu-se pe spate, o apucă de mijloc ridicînd-o peste el. Duritatea cu care o pătrunse o făcu pe Jill să rămînă perfect nemişcată. Se priviră pentru o clipă, tăcerea din jur fiind întreruptă doar de respiraţia lor sacadată.

– Jillie, şopti el, eşti prea strîmtă. Nu vreau să te rănesc...

Cuvintele îi muriră pe buze în clipa în care, cu

un geamăt aspru, ea se mişcă brusc, cufundîndu-l în miezul dorinţei ei.

– Fir-ar să fie! blestemă Ian cînd ea se întinse pe pieptul lui, tremurînd. Jilll, nu vreau...

– Vreau eu, şopti ea încet. Nu mă face să aştept, Ian. Lasă-mă să te iubesc...

Apoi contracţiile ei preluară comanda, ademenindu-l tot mai adînc în trupul ei, ce-l iubea în feluri atît de diferite încît depăşeau orice fantezie. Ian nu mai avea cale de întoarcere. Se mişca în şi cu ea, regăsind ritmul primei întîlniri din simulator, cînd o salvase de gorilă. Iluzia deveni realitate cînd Jill îşi înlănţui picioarele în jurul lui acompaniindu-l în anticul dans al iubirii. Iubire. El îşi strecură mîna între trupurile lor, mîngîind sîmburele ei de feminitate în timp ce o pătrundea iar şi iar. Ea se agăţă de umerii lui, şoptindu-i numele cînd mişcările lui o duseră la orgasm. Ian ar fi dorit să savureze plăcerea, dar propria lui dorinţă îl prinse în explozii arzătoare. Afundîndu-se pentru o ultimă dată, atinse şi el extazul, trupul lui spulberîndu-se şi reconstituindu-se în pasiunea iubirii.

Încă tremurînd de efort, Ian se sprijini de perete, realizînd că Jill îl ajutase să regăsească acea parte a sufletului pe care o credea pierdută pentru totdeauna: încrederea.

– Credeam că visele nu pot deveni realitate,

spuse, rîzînd scurt. Mă înşelam.

Ea stătea lipită de el cu chipul ascuns la pieptul lui. Dar în ciuda respiraţiei sacadate, el o simţi zîmbind.

– Există întotdeauna acea primă dată, doctore. Vrei s-o încerci şi pe a doua?

Cu degetele agăţate în găicile pantalonilor, Ian privea interiorul frigiderului lui Jill cu o încruntătură de disperare.

– Tu nu ai mîncare adevărată?

Ochii şi nasul lui Jill apărură peste marginea frigiderului.

– Ce vrei să spui? Este o mulţime de mîncare acolo.

– Da, în cazul în care aş fi fost vreun iepure. Ian ridică o cutie cu fasole mirosind conţinutul cu suspiciune. Dumnezeule mare, pînă şi afurisita de pisică are parte de un dejun mai consistent, comentă el aruncînd o privire spre locul în care Merlin devora cu poftă o porţie de mîncare pentru pisici. Nu ai nişte ouă sau şuncă?

– Colesterol şi nitraţi? Nu cred. Veni lîngă el cuibărindu-se sub braţul lui. Trăgînd-o de reverele cămăşii pe care Jill o îmbrăcase împotriva frigului,

o forţă să privească iarăşi conţinutul frigiderului. Oricum, în cazul în care chiar ţi-e poftă de ceva, s-ar putea să găsesc... Hei!

Braţele lui Ian îi înconjuraseră mijlocul, strivind-o la pieptul încă umed de la duş.

– Cred că am găsit ce doream la micul dejun, murmură el sărutîndu-i urechea.

– Ian, termină! scînci ea încercînd să pară necăjită. Dar era imposibil. Inima îi era prea plină de dragoste pentru el, de tot ce împărţiseră cu o noapte înainte, de minunea celor petrecute în braţele lui.

După freneticul episod de pe scări se îmbrăcaseră şi plecaseră la o drogherie nos stop de unde Ian îşi cumpărase o cutie nouă de prezervative. La întoarcere, făcuseră dragoste în garaj înainte de a ajunge în dormitor.

De abia la ora trei dimineaţa poposiseră în pat, unde Ian adormise aproape instantaneu lîngă Jill ce rămăsese trează încă o oră ascultînd respiraţia lui adîncă. Ea savùrase fiecare clipă a iubirii pasionale ce îi înlănţuise, dar simţea o pace de nedescris, întinsă în întuneric, alături de el.

Toată viaţa se simţise stînjenită de originea ei... copil nedorit, rezultatul jenant al unui contact pur fizic. Dar acceptarea pragmatică a lui Ian a trecutului ei o determinase să revadă toate aceste amintiri într-o nouă lumină. O origine respectabilă

nu reprezenta o garanţie pentru fericire. Titlurile de nobleţe nu-i aduseseră lui Ian decît o copilărie singuratică şi o soţie dornică de parvenire. Datorită lui, Jill înţelesese că nu începutul vieţii cuiva contează, ci unde ajunge acea persoană. Era recunoscătoare că ajunsese în braţele lui Ian. Sorbi din băutura fierbinte, dar nu reuşi să topească răceala din sufletul ei.

Dar în definitiv, exista un timp şi un loc pentru toate.

– Ian, încercă ea din nou, indiferent cît de mult mi-ar plăcea să fiu micul tău dejun, nu avem destul timp la dispoziţie. Trebuie să ajungem la laborator şi să examinăm mediul ca să-l putem găsi pe *Einstein*.

– Nu de data asta. Jill, am hotărît să merg singur.

– Dar ai nevoie de un cibernetician ca partener, spuse ea uimită. Asta e regula.

– Da, dar eu fac regulile. *Einstein* este în pericol la fel ca oricine altcineva care merge în căutarea lui. Am ajuns la concluzia că riscul este prea mare pentru a primejdui mai multe vieţii. Voi merge singur.

– Pe dracu'! Vin cu tine indiferent că-ţi place sau nu...

Propoziţia ei rămase neterminată pentru că mîinile lui Ian începuseră s-o mîngîie prin mate-

rialul bluzei, făcînd-o să geamă de plăcere. Degetele lui fierbinţi o excitară în cîteva secunde iar ea se arcui spre el, dăruindu-se pasiunii.

– Încerci să-mi distragi atenţia, îl acuză.

Chicotitul lui îi dezmierdă urechea.

– Şi am reuşit?

Ea aprobă clătinînd din cap. Oftînd, îi încercui gîtul cu braţele aducîndu-i gura peste buzele ei, sărutîndu-l adînc. Cînd Ian reuşi într-un sfîrşit să-şi înalţe capul, era la fel de emoţionat ca şi ea. Jill adăugă, zîmbind triumfătoare:

– Ai reuşit, dar tot nu te las să intri în simulator singur.

– La naiba, Jill. Ian se desprinse din îmbrăţişare trecîndu-şi mîna prin păr cu o privire ce ar fi putut îngheţa apa. Îţi interzic.

Ea îşi încrucişă braţele pe piept privindu-l la fel de rece.

– Nu-mi pasă.

– O, Doamne, izbucni el ridicînd braţele implorator. Ieşi din bucătărie cu paşi mari şi intră în sufragerie îndreptîndu-se cu paşi mari spre uşile de sticlă ce dădeau spre ocean. Soarele abia trecuse de linia orizontului aurind valurile. Prin uşa pe jumătate deschisă, Ian mirosi briza sărată şi ascultă zgomotul talazurilor ce atingeau ţărmul. Dar în inima lui nu era linişte.

Afurisită femeie! Nu putea să înţeleagă că

dorea s-o protejeze? În mintea lui reveniră pasaje din poveştile despre cavalerii regelui Richard. Unii dintre ei îşi încuiau nevestele în turnuri cînd plecau. Ian îşi frecă obrazul gîndindu-se că fapte ce altădată îi păruseră o cruzime, acum se dovedea o precauţie foarte înţeleaptă.

Nu era obişnuit să nu fie ascultat. Dar nici nu era învăţat să se trezească cu trupul delicat al lui Jill încolăcit în jurul său sau scăldat într-o duzină de sărutări. Pentru prima dată după foarte multă vreme, era nerăbdător la ziua ce începea în loc s-o considere o povară. Poate că o dezaprobare nu-i prindea chiar aşa de rău.

– Ian.

Jill venise în spatele lui şi-i înlănţuise pieptul cu braţele, lipite de spatele lui gol. El închise ochii savurînd prezenţa ei, binecuvîntînd şi blestemînd în acelaşi timp iubirea pentu această dulce, irezistibilă şi enervant de independentă femeie.

– Ian, ai idee care a fost motivul pentru care am părăsit compania ta?

– Nu, răspunse el sincer. Cred că Sheffield ţi-a făcut o ofertă mai avantajoasă.

– Nicidecum. Salariul este acelaşi, dar aş fi plecat dacă mi-ar fi oferit mai puţin. Nu mai puteam rămîne la firma ta. Nu mai puteam suporta să te văd intrînd în simulator, ştiind că exista posibilitatea ca să nu mai ieşi de acolo.

– Jill...

– Nu, lasă-mă să termin, spuse ea strîngîndu-l mai tare în braţe. Nu ştii ce înseamnă. Era ca şi cum cineva îmi storcea inima în fiecare clipă pe care tu o petreceai în simulator. Nu mai reuşeam să îndur.

El îi acoperi mîinile cu ale lui.

– Eu crezusem că nu mă mai puteai suporta pe mine.

– Nu mai suportam ce simţeam din pricina ta. Şi eram furioasă ca dracu' pentru că nu lăsai pe nimeni să-ţi fie aproape şi să împartă riscul cu tine. Făcu o pauză inspirînd adînc. Cred că această furie o mai simt încă.

El duse una din mîinile ei la buze şi-i sărută podul palmei.

– N-o să mi se întîmple nimic.

– Dar dacă ţi s-ar întîmpla... Veni în faţa lui privindu-l cu ochi mari şi îngrozitor de îndrăgostiţi. Nu înţelegi? spuse ea cu voce gîtuită. Dacă ţi s-ar întîmpla ceva vreau să mi se întîmple şi mie.

– Jillie. O strînse tare la piept dorindu-şi să nu fi aflat ce simte ea. Nu-şi putea imagina viaţa fără ea. Bine atunci, spuse fără tragere de inimă. În după-amiaza asta intrăm în simulator împreună. Dar la cel mai mic semn de primejdie de trimit afară din ciber-spaţiu indiferent dacă vrei sau... Domnişoară Polanski, ce crezi că faci?

– Îţi distrag atenţia, spuse ea suav, utilizînd aceaşi metodă ca şi el. Am reuşit?

– Ştii bine că da, răspunse Ian. Femeia asta era dinamită. Fără nici un avertisment o ridică în braţe şi o trînti pe canapea. Şi încă nu mi-am luat micul dejun.

– Ian, nu se poate, izbucni ea în rîs alarmată. Este zi de-a binelea iar ferestrele sînt larg deschise. Vecinii vor crede că mă căsătoresc cu un maniac sexual. Ian se crispă în braţele ei.

– Ce-ai spus?

– Am spus maniac sexual, dragostea mea. Nu cred că mi-ar displăcea dar... Ian, ce s-a întîmplat?

El o îndepărtă şi se aşeză pe marginea canapelei.

– Jill, credeam că ai înţeles. Ce avem noi este minunat dar nu există nici o garanţie că va dura. Simplul fapt de a fi împreună ar trebui să ne fie de ajuns.

Treisprezece

Nimic nu se schimbase. Soarele ce încălzea prin uşile de sticlă era la fel de strălucitor ca şi în urmă cu câteva clipe. Ceasul continua să măsoare timpul ticăind. Nu se schimbase nimic... şi totuşi se schimbase totul. Brusc, Jill avu impresia că se află în simulatorul ce realizase o copie digitală a sufrageriei. Regulile erau diferite aici. Doi şi cu doi făceau cinci aici. Două inimi formau un zero. Ian, bărbatul a cărui dragoste părea la fel de sigură ca şi forţa gravitaţiei, devenise un străin.

Dragostea lui Ian umpluse spaţiile goale din sufletul ei cu bucurie şi iubire. Dar se părea că totul fusese doar o iluzie, ca în spectacolul unui

magician. Ian era încă lordul castelului. Ea rămăsese obiectul neaşteptat al unei relaţii scurte şi fără sens.

– Înţeleg.

– Nu, nu înţelegi. Pot să-mi dau seama după vocea ta că nu înţelegi. Ian se ridică, măsurînd camera cu paşi mari. Nu are de-a face cu tine ci... cu dragostea. Nu este realist să presupui că doi indivizi complet separaţi şi distincţi îşi vor petrece restul zilelor împreună. Statisticile susţin punctul meu de vedere: una din două căsătorii sfîrşesc cu un divorţ.

– Iar una din două nu, completă ea cu o voce scăzută.

– Bine... asta-i adevărat, dar este totuşi un procent demn de luat în seamă. Nici un om de ştiinţă inteligent nu va intra în experiment cu un risc atît de mare de eşec. Căsătoria în societatea de azi este... Se opri în faţa uşilor de sticlă şi îşi trecu mîna prin păr în timp ce căuta cuvintele potrivite. Căsătoria nu e logică.

Logică. Termenul ştiinţific o izbi ca o palmă. Îşi ridică privirea căutînd în profilul lui Ian o urmă a bărbatului pe care-l iubea. Dar nu găsi decît trăsăturile reci, lipsite de emoţii ale doctorului Destin.

– Adevărul este că e o minune cînd doi oameni stau împreună, continuă el. Iar eu nu cred în minuni.

Jill închise ochii şi auzi vocea mamei ei.

„Promite-mi", şoptea vocea.

Începu să tremure simţind cum mîna rece a destinului îi spulberă visurile. Îşi amintea prea bine ce făcuseră relaţiile „logice" din viaţa mamei ei. „Nu te lega de un bărbat care nu-ţi poate oferi decît jumătate din dragostea lui."

Deschizînd ochii Jill privi profilul sever al lui Ian, chiar şi acum simţea durerea din el. Ştia, îl va iubi pe acest bărbat cu aparenţă de oţel, dar cu sufletul blînd, pînă în ziua în care va muri. Dar mai ştia că asta nu însemna nici o diferenţă pentru el.

Încet se ridică de pe canapea.

– Se face tîrziu. Cred că mai bine am merge la labo...

– Dă-l încolo de laborator, izbucni Ian. Se răsuci, străbătînd camera înapoi către ea. Vreau să fiu sigur că m-ai înţeles.

– O, am înţeles foarte bine, răspunse Jill rece. Vrei să devin amanta ta.

Cuvîntul îl opri din mers.

– Pentru Dumnezeu, Jill! Nu-i deloc aşa. Îţi ofer o relaţie matură, cinstită...

– Ce îmi oferi? spuse ea ridicîndu-şi mîndră bărbia, este acelaşi lucru pe care toţi acei bărbaţi îi ofereau mamei mele.

Ian îngheţă. Gura îi deveni o linie îngustă iar ochii aruncătoare de flăcări. Privirile li se întîlniră.

Rămaseră tăcuţi, două forţe diametral opuse, separate de cîţiva metri şi ani-lumină de filozofie. Tensiunea dintre ei crescu.

Sunetul soneriei sparse tăcerea.

– Cine?... întrebă Jill.

– Roger, răspunse Ian fără tragere de inimă. L-am chemat mai devreme, cînd nu ştiam că mergi şi tu la laborator. Dar nu trebuia să sune pînă cînd... Doamne! spuse, aruncînd o privire spre ceas. Este atît de tîrziu?

Se îndreptă spre uşă. Jill îl privi plecînd, încercînd să se autoconvingă că se bucură, dar inima ei sfărîmată îi spunea o altă poveste. Apoi intră în panică realizînd că Ian pleca pe jumătate dezbrăcat. Cu toată durerea şi supărarea, nu-l putea lăsa să plece la laborator aşa. Tehnicienii ar glumi pe seama lui o viaţă.

– Ian, aşteaptă! scînci ea încercînd să-l ajungă din urmă. Pune-ţi cel puţin puloverul.

– Jillie.

Ea cunoştea tonul acesta. O făcea să se înmoaie ca untul. Neajutorată, se întoarse spre bucătărie.

– Îţi aduc puloverul. Este în maşină, murmură ea. Dar nu ajunse departe. Ian veni în spatele ei înconjurînd-o cu braţele.

– Te rog, Jillie, îi şopti la ureche, întotdeauna fugi de mine.

– Trebuie. A rămîne cu tine înseamnă să mor.

– Iar a te pierde m-ar omorî pe mine. O trase mai aproape, îngropîndu-şi faţa în gîtul ei. Vorbeşte cu mine, Jill. Asta-i tot ce...

Se auzi din nou soneria.

– Pe naiba. Îşi retrase îmbrăţişarea, îndreptîndu-se iarăşi spre uşă.

– Ian, puloverul!

El aruncă o privire înapoi dăruindu-i un zîmbet.

– Nu-i nevoie, iubire. L-am rugat pe Reger să-mi aducă haine de schimb.

Era de aşteptat, se gîndi Jill. Doctorul Destin nu se afla niciodată pe picior greşit. Îşi pregătise detaliile într-o manieră logică.

– Eşti întotdeauna pregătit pentru orice eventualitate

Zîmbetul lui dispăru. Pentru o clipă privirea lui îşi pierdu duritatea dînd la iveală o părticică din bărbatul ce se ascundea în spatele aparenţei încrezătoare.

– Nu eram pregătit pentru tine, Jillie, recunoscu încet. M-ai luat prin surprindere.

„Şi pe mine", se gîndi ea privindu-l plecînd.

Urcă scările, încercînd să se concentreze la simulator şi la misiunea de a-l găsi pe *Einstein*. Mai făcu trei paşi apoi se lăsă pe treptele mochetate. Cîndva, locul acela de sus fusese refugiul ei din faţa dorinţei pentru Ian. Dar după

noaptea trecută nu mai exista nici un singur colţişor care să nu-i reamintească de el. Chiar şi aceste scări îi aminteau de prima oară cînd făcuseră dragoste. Îi dăruise trupul şi sufletul pentru totdeauna. Crezuse că şi el simte la fel.

– Să ai şi să ţii în braţe, atîta timp cît este convenabil, spuse orbită de lacrimi. Mama ei avusese dreptate... relaţia lor se înfiripase de mai puţin de douăsprezece ore şi o făcea deja să sufere. După ce-l vor găsi pe *Einstein* ea îşi va da demisia şi va pleca departe, cît mai departe posibil, de doctor şi de simulatorul lui. Nu era o mişcare prea inteligentă dar era singura pe care o putea face. Trebuia să se desprindă acum, înainte ca iubirea cu jumătăţi de măsură să-i distrugă integritatea. Înainte ca argumentele lui raţionale şi sărutările irezistibile să-o convingă să rămînă.

Înainte ca pasiunea lor să producă un alt copil nedorit.

Ian căzu. Făcu tumbe asemeni unei păpuşi de cîrpă, printre scîntei de lumină şi întuneric, într-un spaţiu populat cu matrice de lumină. Forme apăreau asemeni unor flash-uri: trapeze de neon, poligoane din unde laser, pătrate tăiate din formele

imposibil de descris ale circuitelor integrate. Le privea pe toate cu un interes clinic, netulburat de creşterea sau descreşterea intensităţii luminoase a formelor din jurul lui. Fusese aici de multe ori. Acesta era un ciber-spaţiu primitiv, primul şi cel mai neprelucrat dintre toate topologiile generate de simulator. Era singura reţea pe care cibernetic ienii o puteau folosi ca interfaţă pentru a ajunge în sectorul indicat de ecuaţia lui *Einstein*. Era şi cel mai periculos.

Căderea se încetini pe măsură ce se apropia de punctul zero. Aterizarea nu fu la fel de plăcută. Atinse pământul ghemuit cu destulă forţă pentru a da afară aerul dim plămîni.

– La dracu', blestemă el ridicîndu-şi coatele. Parler ţi-am spus să fix...

Rămase fără suflare din cauza forţei cu care un alt corp aterizâ peste al său.

– O, Doamne! scînci Jill izbindu-se de el. Eşti în regulă?

– O să supravieţuiesc, spuse Ian omiţînd să pomenească durerea de spate. Spre uşurarea lui, costumul lui Jill, reprezentarea virtuală a conexiunilor cu simulatorul, pulsa încă.

– Ian, şopti ea grăbită arătînd cu degetul spre ceva. Ce este aia?

Ian se crispă, dar se relaxă imediat.

– E doar un gîndac de reţea, îi explică el ridi-

cîndu-se în picioare, privind mica arătare. Ne te pot răni, dar sînt o mulţime de alte chestii aici care o pot face. Vreau să stai lipită de mine. Este un ordin de la şeful tău.

Se aplecă şi o ridică fără efort.

– Este şi o rugăminte de la iubitul tău, adăugă cu o şoaptă ca o mîngîiere.

– Ian, nu, îl rugă Jill sprijinindu-şi palmele pe pieptul lui. Nu pot să vorbesc despre asta acum... Vreau să spun că trebuie să ne concentrăm la găsirea lui *Einstein*.

– Şi eu care credeam că eu sînt cel practic, glumi el eliberînd-o. Dar vreau să continuăm discuţia de îndată ce ne întoarcem în lumea reală. Ai înţeles?

– Hm, bine, spuse ea evitînd să-l privească. De îndată ce ne întoarcem. Privi apoi spre vastul ciber-spaţiu din jur, împînzit de formele luminoase. Ian, locul ăsta arată ca un parc de distracţii. Eşti sigur că sîntem în sectorul în care trebuie să fim?

– Da, după toate datele informaţionale din banca de date, am ajuns aici direct de pe aeroportul din Casablanca. Trebuie să ne aflăm la o sută de metri de... fereşte!

Ian o trase spre el. Chiar la timp. Un mic meteorit roz trecu peste capul lui Jill, aproape atingîndu-i părul.

– Dumnezeule, izbucni ei. N-am mai văzut aşa ceva înainte. Control! Ce este chestia asta?

– Nu sîntem siguri, doctore, răspunse vocea lui Felix. A venit din alt sector cu viteza sunetului. N-am putut să-l analizăm pînă acum... ai grijă, vine înapoi.

Ian se întoarse şi văzu meteoritul îndreptîndu-se chiar spre ei. Nu era timp de fugă. Acţionînd instinctiv, o trase pe Jill în spatele lui, hotărît s-o protejeze cu singura pavăză pe care o avea la îndemînă: corpul lui.

– Cînd chestia asta te va lovi să fugi cît poţi de repede, îi ordonă.

– Ian, nu cred că...

– Doar fă-o! Ar fi vrut să spună mai multe, atît de multe, dar nu mai era timp. Îşi înfipse bine picioarele în pămînt ca să facă faţă impactului, gîndindu-se la absurditatea situaţiei. Am doborît o gorilă şi un nazist doar pentru a fi luat drept ţintă de un meteorit roz.,.

Mingea de foc încremeni la un pas de pieptul lui.

Derutat, Ian făcu un pas înapoi ca şi cum ar fi fost totuşi lovit.

– Ce naiba?...

– Asta încercam să-ţi spun, punctă Jill ieşind din spatele lui. Nu cred că este periculoasă.

– Ea?

– Da, ea, spuse Jill cu privirea mingea de foc roz. *Pink* tu eşti?

Meteoritul pulsă mai tare.

– Prototipul. Ian îşi masă tîmplele, realizînd uimit că el şi Jill vor trăi. Ştie cum să-şi facă intrarea.

– Tocmai că nu trebuie să intre, spuse Jill privind dezaprobator meteoritul. *Pink* ştii că n-ar trebui să fii aici. Este periculos. Vreau să pleci înapoi chiar acum!

Pink nu se clinti.

– Vorbesc serios, continuă Jill. Vreau să ieşi de aici chiar...

Se opri din cauza rîsului lui Ian.

– Mi se pare că avem aici mai mult decît o femeie încăpăţînată, observă el cu un zîmbet neştiinţific. Oricum, dacă tot este aici ne poate ajuta să-l localizăm pe *Einstein*.

Pink deveni mai luminoasă. Zbură ca o rachetă în jurul unui obelisc galben, apoi se opri şi se retrase. Dispăru din nou din raza lor vizuală doar pentru a reapărea pulsînd nerăbdătoare.

– Cred că mai bine o urmărm, spuse Ian păşind în direcţia lui *Pink*. Nu uita, stai aproape. Nu sînt foarte sigur de ce putem găsi pe aici. Dar orice ar fi, adăugă el, luînd-o de mînă pe femeia de lîngă el, vom înfrunta împreună.

„Deocamdată", se gîndi Jill cu tristeţe.

Îl minţise pe Ian. El aştepta ca de îndată ce vor ieşi din simulator să reia lucrurile de unde rămăseseră. Nu-i spusese că trimisese deja faxul cu demisia ei către departamentul resurselor umane şi că depusese o copie pe biroul lui, înainte de a intra în laborator. Cînd va ieşi din simulator intenţiona să plece lăsîndu-l pe Ian şi compania în urmă, definitiv.

Făcuse ceea ce trebuia; singura soluţie pe care o avusese în situaţia de faţă. Dar păşind lîngă el în acest mediu imaginar, cu mîna lui puternică strîngînd-o pe a ei, înfruntînd primejdia ca parteneri, se simţea mai nefericită ca niciodată. Fiecare pas făcut în realitatea virtuală însemna un pas mai aproape de sfîrşitul misiunii lor... şi al iubirii din lumea reală. „Cu cît ne apropiem de dragostea lui *Pink*, cu atît mă apropii de a o pierde pe a mea..."

Terenul se schimba. Forme uriaşe se ridicau în jurul lor, înfricoşătoare, ca nişte ruine ale unui cutremur de pămînt. Linii luminoase se încolăceau asemeni reţelelor de înaltă tensiune, iar aerul era plin de miros de fum şi cenuşă. Temperatura creştea, făcînd-o pe Jill să se înăbuşe în costumul strîmt.

– N-ar putea Felix să aducă un iceberg?

– Jillian, oftă Ian, nu se poate „aduce" ceva în ciber-spaţiu. Generarea topologică este ştiinţă.

Legile fizicii trebuie şi ele respectate, la fel ca în lumea reală.

– Cred că nu există o lege a neantului, spuse ea privind dezastrul din jurul ei. În ciuda zăpuşelii, fiori reci i se încolăceau în spate. Cineva tocmai a păşit peste mormîntul meu.

Pe măsură ce înaintau, suprafaţa devenea şi mai primejdioasă. Forme ameţitoare se îngrămădeau sub paşii lor. *Pink* zbura cu repeziciune peste obstacole, dar Jill şi Ian erau nevoiţi să se cațere. Mari fisuri se deschideau în pămînt şi nu o singură dată braţul lui Ian o salvase pe însoţitoarea sa de la alunecări în hăurile întunecate.

Într-un sfîrşit, ajunseseră la ceea ce părea a fi un platou stabil. Jill se aşeză pe o jumătate sfărîmată de sferă, extenuată pînă peste poate. Ian era la fel de obosit, dar, în loc să se odihnească, se lăsă pe vine lîngă linia albastru-cobalt a gardului electric.

– Asta n-ar fi trebuit să se întîmple, murmură el privind fisura din linie. Matricea simulatorului este concepută să prevină acest gen de dezintegrare. Este împotriva tuturor legilor ciberneticii. Nu este... logic.

Jill învăţă repede să urască această lume.

– E logic sau nu, se întîmplă. Se pare că cineva „denaturează mediul" în plan virtual.

– E mai mult decît atît. Cineva strică însuşi

ciber-spaţiul. Cineva... sau ceva.

Ian se ridică în picioare, umbra lui întinzîndu-se de-a lungul platoului peste formele ruinate. Jill nu-şi putea lua ochii de la el. Liniile trupului bine făcut se conturau prin costumul negru. El face parte din această lume, se gîndi ea, privind cît de încrezător se mişca printre cabluri. Un magician în lumea lui. Un tremur scurt îi zgudui iarăşi corpul, dar de data asta pentru om, nu pentru mediu.

– Ce vrei să spui cu „ceva?"

– Nu sînt sigur, zise Ian privind-o. Dar sînt sigur că tu pleci. Acum.

– Doar dacă pleci şi tu, răspunse ea ridicîndu-se. Iar dacă va fi nevoie să păşesc din nou pe una dintre blestematele astea de linii albastre pentru a rămîne, o voi face.

– La naiba, Jill. Se repezi la ea apucînd-o de umeri. Ăsta nu este un joc. Nu mai este un experiment. Ceva foarte periculos se petrece aici, iar eu trebuie să aflu ce.

– Noi trebuie să...

– Nu, spuse el cu un calm enervant. Nu de data asta.

Ea încercă să se smulgă din mîinile lui, dar nu reuşi. Realizase prea tîrziu că el o prinsese în capcană pentru a nu se putea aşeza pe cea mai apropiată linie.

– Nu-i cinstit, scînci ea luptîndu-se cu strînsoarea lui.

– Da, dar vom discuta despre etică mai tîrziu, răspunse el aspru ridicîndu-şi privirea. Sadie, vreau ca tu să...

– Nu va fi nici un mai tîrziu, îl întrerupse Jill furioasă: Mi-am dat demisia.

Corpul lui Ian încremeni.

– Ai ce?

– Renunţ, răspunse ea aproape scuipînd cuvintele. Ochii ei se umplură de lacrimi, dar nu ştia dacă erau pricinuite de frustrare sau de disperare. Eu nu sînt una dintre simulările tale. Nu mă poţi dirija după bunul tău plac. Nu mă poţi obliga să fac ceva ce eu nu vreau chiar dacă o parte din mine ar face-o... Vorbele ei sfîrşiseră cu un oftat. Nu mai suport, Ian. Nu te mai suport pe tine.

Dacă i-ar fi înfipt un pumnal în inimă, el nu ar fi părut mai şocat.

– Asta crezi tu cu adevărat?

– Da. Nu, spuse ea zdrobită de durerea din ochii lui. Brusc *Einstein*, ciberneticienii, chiar şi bizara lume din jurul lor, nu mai contau. Jill ridică mîna spre obrazul lui, mîngîindu-l cu tristă tandreţe.

– Te iubesc, dar nu pot fi cu tine. Dacă aş rămîne ai deveni totul pentru mine... iar asta m-ar distruge. Ar fi împotriva a tot ce cred şi... şi dacă

vreodată am face un copil...

Strînsoarea lui Ian deveni aproape dureroasă.

– N-aş lăsa niciodată să ţi se întîmple asta.

– Iubitule, sînt anumite lucruri pe care nici măcar tu nu le poţi garanta, replică ea zîmbind trist. Eu nu pot trăi fără un jurămînt, iar tu nu poţi trăi cu unul. E mai bine să plec. Este... este singura soluţie logică.

Ochii lui ardeau de emoţie, dar Jill nu putea descifra nuanţele chipului sintetizat. Încercă să vorbească, dar în acel moment *Pink* începu să se învîrtă în jurul lor, asemeni unei comete. Trecu de cîteva ori în zbor pe deasupra unui morman de nimicuri, pulsînd.

– Cred că vrea să ne ducem acolo, spuse Jill binecuvîntînd această întrerupere. Poate că în acea grămadă se afla ceea ce ne-ar putea conduce la *Einstein*.

Începu să se mişte dar Ian o reţinu.

– Jill, spuse el cu privirea aţintită înainte, aceea nu este o grămadă obişnuită de nimicuri.

Pe cînd el vorbea, o formă subţire, neagră îşi luă zborul de pe vîrful mormanului zbenguindu-se cu graţia inumană a unei pisici-de-mare. Jill încremeni, revoltată de ciudata creatură ce sfida logica. Era ca şi cum cineva adunase cele mai rele vise ale ei într-un singur coşmar.

– Ce este lucrul acela?

– Nu sînt sigur, dar nu pare a fi singur, răspunse Ian. Mormanul se compune din ele.

Avea dreptate. Privind mai atent, Jill observă cum suprafaţa grămezii se ondulează în timp ce creaturile viermuiau una în jurul celeilalte. Începu să tremure de data asta din cauza fricii. Ar fi dorit să fugă, să se îndepărteze cît mai mult. Dar văzu ceva ce îi schimbă hotărîrea. Cînd una dintre monstruozităţi se mişcă, văzu o scînteiere albastră. O pată albastră ce pulsa în acelaşi ritm cu *Pink*.

Se părea că ea şi Ian se gîndeau la acelaşi lucru.

– Jillie, spuse el înecat de emoţie. Mi-e teamă că, în sfîrşit, l-am găsit pe *Einstein* al tău.

Paisprezece

Ian îngheţă, simţind pentru o clipă că fusese catapultat înapoi, în coşmarurile care îi însoţiseră copilăria. Coridoarele imense, pustii ale castelului bunicului fuseseră umplute de imaginaţia lui cu un batalion de monstruozităţi: de la stafii canibale, pînă la trupuri decapitate. Patul uriaş în care dormea ascundea sub el un vampir ce ieşea să se plimbe doar noaptea. Aceste fantasme fuseseră spulberate de maturizare şi de ştiinţă, dar în sufletul lui rămăsese o mică parte secretă care îi reamintea încă de toţi aceşti monştri şi de teroarea pe care o trăia băieţelul singuratic în orele întunecate ale nopţii.

Dar asta nu era un coşmar. În ciuda topologiei simulatorului, acest pericol era cît se poate de real. Ignorînd nodul din stomac datorat fricii, făcu cîţiva paşi spre movila mişcătoare.

– Sadie, încearcă să descifrezi asta. Arată ca nişte paraziţi sau ca nişte viruşi primari, dar n-am mai văzut niciodată ca astfel de configuraţii să se adune în ceva ce seamănă cu o comunitate. Voi încerca să ating una...

– Nu, gemu, Jill agăţîndu-se de braţul lui. Chestiile astea se hrănesc cu *Einstein*. Dacă vor încerca şi cu tine?

– Eu reprezint o sursă de energie mult mai slabă. Nu cred că vor fi interesate, o asigură el îndepărtîndu-i mîna, dar reţinînd-o în mîna lui puţin mai mult decît ar fi fost necesar. „Un copil, Doamne, Dumnezeule, cum de nu se gîndise ce ar însemna pentru ea un copil nelegitim?"

Dar oricum, nici acum nu era momentul potrivit pentru a se gîndi la asta. Se apropie de movilă recunoscător pentru prima dată instrucţiunilor în legătură cu vînătoarea cu care-l bombardase bunicul său. Nici un moment să nu-ţi iei ochii de la pradă. Nu-ţi arăta niciodată teama. Animalele te simt. Îşi ridică cizma împingînd una dintre creaturi. Acesta nici măcar nu se întoarse în direcţia lui, dar reveni rapid la poziţia iniţială.

Prinzînd curaj, se aplecă şi apucă una, tră-

gînd-o din grămadă. Suprafaţa alunecoasă, ondulatorie transmitea o ciudată vibraţie care îl provocă repulsie pînă la senzaţia de vomă, dar o strînse cu hotărîre şi apoi o aruncă cu toată puterea cît mai departe. Creatura flutură în direcţia în care Ian o azvîrlise. Se părea că poseda o inteligenţă limitată, nu făcu nici o încercare de a reveni la sursa de hrană.

Ian îşi ridică încă o dată ochii spre cer.

– Control, cît timp mai avem?

– Douăzeci de minute, răspunse vocea lui Sadie.

„Doar douăzeci de minute", se gîndi el privind cu descurajare numărul mare de creaturi ce-l acopereau pe *Einstein*. Erau duzini. Nu le putea îndepărta pe toate într-un timp atît de scurt.

Un zgomot de lîngă el îl alertă. Privi în jos pentru a descoperi că Jill îngenunchease lîngă el, trăgînd de una dintre monstruozităţi. Expresia de pe chipul ei arăta acelaşi dezgust pe care-l simţise şi el.

– Vei avea nevoie de ajutor, spuse ea simplu.

– Jill, pleacă de acolo, comandă el, îngrozit s-o ştie atît de aproape de acele creaturi de coşmar. Chestiile astea sînt capabile de mutaţii neprevăzute. Trebuie îndepărtate cu destulă forţă pentru a le imprima o nouă traiectorie, pentru a preveni o întoarcere. Şi nu avem garanţia că nu

se vor transforma în ceva care să prefere energia umană în locul celei electronice. Este prea periculos. Este...

– Păstrează sfaturile pentru cineva care ţine cont de ele, doctore, răspunse ea cu hotărîre, apucînd una dintre creaturi. Rămîn. Ai de gînd să mă ajuţi sau vei sta privind şi pierzînd timp preţios? Îndepărtăm aceste monstruozităţi nocive de pe *Einstein* sau nu?

Ian nu prea avea de ales.

Muncirăîmpreună îndepărtînd creaturile de pe *Einstein*. De două ori Jill se oprise, aproape vomitînd din cauza mirosului respingător ce se ridica din grămada ce viermuia. Îşi ştergea mîinile pe costum, întrebîndu-se dacă va reuşi vreodată să se cureţe. Doar bîzîitul îngrijorat al lui *Pink* rupea tăcerea. Bîzîitul lui *Pink* şi hotărîrea lui Ian care începuse să gîfîie din cauza efortului.

Savantul nu renunţase niciodată de la scopurile pe care şi le propusese, iar acum îndepărta creaturile cu ritmul unei maşinării. „Urăşte porcăriile astea la fel ca şi mine; dacă nu şi mai mult", se gîndi Jill privind cutele de pe fruntea lui Ian.

– Aş avea grijă de el, spuse Ian brusc.

– Ai avea grijă de ce?

– De copilul nostru dacă am avea unul. I-aş asigura tot suportul material şi financiar necesar.

Se opri pentru o clipă, ştergîndu-şi sudoarea cu dosul palmei. Nu aş întoarce spatele niciodată copilului nostru... sau ţie.

Ea ştia că el încearcă să fie amabil. Dar nu reuşea decît să învîrtă cuţitul în rană.

– Ian, un copil are nevoie mai mult decît de suport material şi financiar. Copiii au nevoie să se simtă în siguranţă. Au nevoie să ştie că aceia care îi iubesc sînt acolo pentru ei... sau unul pentru celălalt. Au nevoie de... de o familie.

– Căsătoria nu este o garanţie pentru toate astea, răspunse el scurt.

– Nu, îi dădu ea dreptate, dar a nu te căsători este o garanţie a lipsei lor.

El încercă să mai spună ceva dar nu reuşi. Un val de creaturi îl izbi brusc dezechilibrîndu-l şi trîntindu-l la pămînt.

– Ian! Jill ajunse lîngă el într-o clipă. Îl împinse peste marginea unui triunghi din apropiere. El se sprijini de suprafaţa acestuia cu ochii închişi, evident extenuat. Trebuie să te odihneşti. Chestiile astea te afectează mai mult decît pe mine.

– Nu, nu pot renunţa.

– Nu numai că poţi, dar o vei şi face, hotărî ea cu duritate. Este un ordin, doctore.

El încercă s-o contrazică, dar simţul lui practic învinse.

– În regulă, aprobă zîmbind. Iar data viitoare te

voi lăsa pe tine să te lupţi cu gorila.

Jill se întoarse înainte ca el să poată vedea chipul ei încruntat. Nu va fi nici o dată viitoare.

Reveni la movilă smulgînd creaturile cu furie crescîndă. Efortul ei fu răsplătit pentru că nu după multă vreme reuşi să vadă silueta lui *Einstein* printre puţinele creaturi rămase. Se părea că înainte de a fi fost atacat, îşi rearanjase biţii într-o formă umanoidă, probabil în speranţa că această formă va îndepărta creaturile. Dar planul lui dăduse greş. Monstruozităţile atacaseră oricum, storcîndu-l de puterea electronică, asemeni unor vampiri băutori de sînge. Zăcea întins cu faţa în jos, pielea albăstrie avînd o nuanţă pală. Pînă şi pulsul lui încetase să se simtă.

– *Einstein*! spuse Jill scuturîndu-i umărul. Scoală-te!

Nici un răspuns.

Ea scutură mai tare.

– Am îndepărtat chestiile astea de pe tine. Te-am salvat. Acum este rîndul tău. Ridică-te.

– Jill. Ian îngenunchease lîngă ea, încercînd să-i desprindă mîinile de pe forma inertă a lui *Einstein*. Nu cred că vei reuşi.

– Ba da. Este doar leşinat.

– Este mai mult decît atît, îi spuse Ian pe un ton extrem de blînd, pe care ea nu-l mai auzise niciodată la el. Îi privea degetele, mîngîindu-le cu

tandreţe. Ştiu că ai ţinut la el dar... cîteodată se întîmplă să nu poţi îndrepta lucrurile oricît de mult te-ai strădui.

Jill se crispă smulgîndu-şi mîna dintr-a lui.

– Tu crezi că a murit? Te înşeli. Este acolo, undeva. Pot să simt asta.

– Poate că există încă rezonanţa lui electonică, ceva în genul paternurilor creierului unui pacient aflat în comă dar asta este tot. Va trebui să accepţi.

Să accepte? Toată viaţa acceptase lucrurile aşa cum fuseseră. Trăise cu realitatea că mama ei nu ţinuse decît la propria ei persoană. Se descurcase cu realitatea faptului că amanţii mamei ei nu răspunseseră niciodată cu aceleaşi sentimente. Înţelesese că dragostea lui Ian nu era un sentiment pe care să poată construi un viitor. „Încearcă să înţelegi, îşi spunea mereu. Treci peste dezamăgiri şi mergi înainte."

Dar nu şi de data asta.

– Ajută-mă, Ian. N-o pot face singură.

Îi privi ochii. Chiar şi pe chipul virtual se putea citi bătălia din sufletul lui, savantul raţional care se împotrivea omului milos. Îşi trecu mîna prin păr, electricitatea statică din mediul realizat de simulator transformîndu-i degetele în scîntei.

– Jillie, eu...

Se opri, atenţia fiindu-i captată de ceva din

stînga lui Jill. Ea îi urmări privirea şi o văzu pe *Pink* plutind deasupra capului lui *Einstein*.

– *Pink*, înapoi! Creaturile sînt încă...

Cuvintele de avertizare îi muriră pe buze. Bila de foc se aprinse ca o supernovă, făcînd-o pe Jill să-şi ferească ochii.

– Ce naib...?

– Se transformă, spuse Ian cu vocea aspră de groază. Îşi reconfigurează paternurile. Ştiam teoretic, că se poate dar... este nevoie de atît de multă energie, de atît de multă voinţă.

Miracol sau nu, Jill era uimită de transformarea lui *Pink*. Meteoritul de foc se mări, luînd treptat formă umană. O siluetă subţire, păr negru şi piele roz, brăzdată de vinişoare argintii. După ce pluti cîteva clipe, ea îngenunche lîngă torsul inert al lui *Einstein*. Îşi puse mîinile pe umeri lui, aşa cum făcuse şi Jill. Dar în loc să-l zgîlţîie ea începu să pulseze energie.

– *Pink*, şopti Jill nu foarte sigură de modul în care trebuia să vorbească cu fiinţa din faţa ei.

Pink îşi ridică fruntea întîlnind privirea tinerei inginere. Ochii ei radiau lumină pură asemeni miezului unei stele sau a unui reactor. Nu rosti nimic dar Jill îi simţi mesajul foarte clar în minte. „Lumea mea. Scopul meu. Iar cînd ecoul acestor vorbe se stinse, iubirea mea."

Probabil că şi Ian o auzise pe *Pink* pentru că

se ridică în picioare în acelaşi timp cu Jill. Se dădură înapoi privind cum *Pink* transfera propria energie în *Einstein*, aducîndu-l înapoi la viaţă. Era o mărturie a unei iubiri ce sfida limitele, care era destul de puternică pentru a supravieţui unei cedări atît de puternice de impulsuri electronice încît ar fi însemnat moarte în orice realitate.

– Dar ea n-ar trebui să fie capabilă de asta, murmură Ian cu privirea fixată pe reprezentările celor două computere. Nu este posibil.

„Cu dragoste orice este posibil", se gîndi Jill. Încercă să-i spună asta şi lui Ian, dar nu reuşi să-şi mişte buzele. Începuse să piardă contactul cu realitatea cu toate că nu depăşise încă termenul limită de stat în mediul simulatorului. În aparenţă, fie „intensitatea" trăirilor psihice, fie contactul prelungit cu paraziţii măriseră viteza procesului de degradare. Îşi concentră bruma de voinţă încercînd cu ajutorul unui gest dureros să tragă de mîneca doctorului.

– Ian..

Dar în acel moment îngheţă. Peste umărul lui văzu una dintre cele mai mari creaturi planînd nemişcată deasupra creştetului lui neprotejat. Cu toată buimăceala, înţelese intenţia ucigaşă. În orice moment una dintre ele se poate transforma în ceva care să prefere energia umană în locul celei electronice...

Nu-l putea avertiza, aşa că făcu singurul gest de care se simţea în stare. Ţipă spre control şi cu o izbitură îl îndepărtă, postîndu-se în spatele lui. Strigătul ei îi alertă pe Felix şi pe Sadie în legătură cu pericolul. Aceştia începură imediat procedurile de revenire în mediul real. Zîmbind uşurată, Jill văzu creatura trecînd prin silueta lui Ian care se estompa.

Un fîlfîit scurt şi un zid de sulf o alertă pentru un nou pericol. Privi într-o parte observînd cu întîrziere că se afla la încrucişarea unor linii albăstrii, care începuseră să se încarce pentru ieşirea lor.

– Jill! Ea se întoarse în direcţia din care auzise sunetul vag şi văzu fantomatica siluetă a lui Ian încercînd să ajungă la locul unde era ea. La jumătatea drumului dintre realităţi, el sesizase pericolul, dar nu era capabil s-o ajute. Ea văzu groaza oglindită în ochii lui, dar nu simţea nici o undă de teamă. El este salvat, se gîndi ea, realizînd că acesta era singurul lucru care conta pentru ea... care va conta vreodată. „Se pare că totuşi te-am salvat, doctore."

Apoi întreaga puterea a simulatorului trecu prin corpul ei şi Jill nu-şi mai aminti nimic.

– ... făcut tot ce era omeneşte posibil pentru a o readuce la viaţă, spuse doctorul Hassan, şeful secţiei de reanimare, în timp ce privea numeroasele monitoare din camera de terapie intensivă. Am epuizat toate variantele.

Ian aproape că nu-l auzi. Fixa silueta nemişcată de pe patul de spital, învelişul fizic al femeii pe care o iubea. O duzină de cabluri şi fire conectau trupul inert la aparatul de susţinere artificială. Jill se afla în acea stare de mai bine de douăzeci şi patru de ore şi fiecare minut al acestor ore fusese un pumnal înfipt în inima lui.

– Trebuie să existe ceva ce putem face, se lamentă el. Un medicament. O terapie.

– Nu şi pentru un caz de acest gen, recunoscu Hassan cu tristeţe. E ca şi cînd mintea ei ar fi pierdut contactul cu trupul. Adevărul este că doar datorită unui miracol se mai află încă în viaţă.

„Un miracol", se gîndi Ian sumbru. Ce afurisit de miracol era ăla care lăsa o femeie tînără să zacă într-un pat ca o păpuşă dezmembrată? Îşi încolăci degetele în jurul barelor metalice ale patului dorindu-şi cu ardoare să le poată rupe în bucăţi. Ea se afla aici din cauza lui, pentru că îşi sacrificase propria siguranţă pentru a-l feri din calea creaturilor. Şi dacă era adevărată opinia lui Hassan n-o putea ajuta cu nimic.

Se încordă mai tare. O făcuse pentru a-l salva. Şi, fără să ştie, îi salvase şi pe viitorii cibernauţi. Din cauza celor petrecute cu ea, Felix reuşise să localizeze problema gardului electric pe care îl reconfigura pentru a-l face inofensiv. Sacrificiul lui Jill transformase simulatorul lui Ian într-un loc sigur pentru oricine şi pe inventatorul lui, într-un personaj faimos.

Ar fi trimis faima cu bucurie la naiba doar pentru a o recăpăta pe Jill.

Îşi amintea cu claritate altercaţia din simulator, cea în timpul căreia Jill îi spusese că nu mai putea fi cu el. El fusese încrezător că o va putea convinge să-i rămînă alături într-un fel sau altul. Dar acum, privind forma nemişcată, se întreba dacă nu cumva Jill găsise totuşi o cale de a-l părăsi.

– Doctore Sinclair?

Ian se întoarse spre asistenta care apăruse în pragul uşii.

– Da? ridică el din umeri, răspunzînd mai mult din instinct decît din interes. Lecţiile de bună-purtare însuşite de la Partridge mureau greu.

– Am primit un telefon de la laboratorul dumneavoastră. Am fost rugată să vă transmit că prototipul a fost repus în funcţiune şi paraziţii eliminaţi din sistem. Făcu o pauză zîmbind radios. Nu ştiu ce au vrut să spună, dar susţineau că este important pentru dumneavoastră.

„Se înşelau. Nu dau doi bani pe sistemul lor." Îşi înclină capul cu un scurt gest de mulţumire, apoi se întoarse spre cea care conta cu adevărat. „Nu te pot lăsa să pleci, Jillie. Nu în felul acesta."

– Poate că îi putem stimula corpul în vreun fel. Să-i ajutăm creierul să-şi reamintească legăturile uitate.

– A mers în cazul altor pacienţi, aprobă Hassan, dar, după părerea mea, un astfel de program nu va avea efect în cazul ei. A pierdut prea mult. Nu este posibil.

„Nu este posibil." Ian îşi aminti că îi spusese aceleaşi cuvinte lui Jillian în simulator, cînd *Pink* îi transmitea energie lui *Einstein*. Erau multe puncte comune între psihologiile electronice ale unei fiinţe umane şi ale unui computer. Simţurile erau intrări şi ieşiri operaţionale. Intersecţiile neuronale erau asemănătoare cipurilor cu date.

Mintea lui cîntări similitudinile cu proverbiala lui tenacitate. Dacă *Pink* reuşise să-l revitalizeze pe *Einstein*, exista o şansă pentru ca el să facă acelaşi lucru cu Jillie.

– Spitalul acesta are o bibliotecă? întrebă brusc.

– Da, răspunse uimit doctorul Hassan. Dar nu înţeleg...

– Vei înţelege, îl întrerupse Ian cu brutalitate, întrocîndu-se spre uşă. Îi voi citi fiecare carte din

acea bibliotecă. Iar atunci cînd le voi epuiza, voi trece la ziare. O voi supraîncărca cu date astfel încît ea va reveni din cauza suprasolicitării.

– Dacă te va auzi, remarcă Hassam.

– Mă va auzi, hotărî Ian păşind încrezător spre uşă. Nu rostise şi restul frazei cu voce tare.

„Mă va auzi pentru că va fi obligată s-o facă."

Cincisprezece

Îi citea articole din reviste. Îi citea ziare. Îi citea jurnale ştiinţifice, romane; pînă şi rezultatele curselor hipice. Cînd ochii i se înpăienjeneau de oboseală, îi spunea istorioare din copilăria pe care o petrecuse la castel, despre averea fabuloasă şi singurătatea ce-i însoţiseră anii. Cînd răguşea îşi chema prietenii şi colaboratorii să-i ia locul lîngă Jill. Partridge îi citea poezii din secolul trecut. Marsha îi povestea ultimele bîrfe din departament. Felix îi explica regulile jocului „Baronii şi balaurii". Sadie, care era o excelentă bucătăreasă, îi aducea tot felul de mîncăruri aromate pe care i le plimba pe sub nas, încercînd să-i stimuleze miro-

sul. Pînă şi *Einstein* şi *Pink* se implicaseră, bombardînd-o cu cea mai inutilă colecţie de păruri şi povestioare despre cumpărături.

Asaltul lui Ian asupra simţurilor lui Jill era constant şi neobosit. Dar totul părea inutil. În timpul primelor două săptămîni, nu fusese înregistrată nici o schimbare pe monitoarele lui Jill. După trei săptămîni, se părea că tînăra era definitiv pierdută.

În a douăzeci şi doua noapte de cînd ea se afla în comă, Ian stătea singur la căpătîiul ei citindu-i *Poveste de Crăciun* a lui Dickens, care fusese mereu una dintre favoritele lui, dar de data asta găsea iritante imaginile stafiilor şi ale morţii. Privea chipul imobil al lui Jill şi se întreba: „Asta eşti tu, iubita mea? O stafie?"

Alte imagini îi veniră în minte. În urmă cu cîteva zile sosiseră din Nebraska bunicii lui Jill. Oameni simpli, buni, decenţi, ei fuseseră îngroziţi la gîndul că trupul nepoatei lor este ţinut în viaţă cînd nu existau speranţe. Ian le explicase teoria lui şi le smulsese promisiunea de a fi de acord ca Jill să mai fie ţinută în viaţă în mod artificial pentru o perioadă. Dar cum zilele treceau fără rezultate încurajatoare, bătrînii începuseră să se gîndească la justeţea hotărîrii lor. În acea zi, discutaseră cu doctorul Hassan despre procedurile de „decuplare" medicală. Ian ştia că nu mai are mult timp.

Stătea înconjurat de tăcerea nopţii, ascultînd cum aparatul, respiraţia artificială rupe liniştea în bucăţi discrete. Toată viaţa lui profesională fusese încredinţată maşinăriilor cu ajutorul legilor măsurabile şi raţionale ale realităţii. Chiar şi simulatorul, cel care crea realităţi alternative, se baza pe aceste legi. Dar iubirea pe care o simţea pentru Jill zdruncinase această încredere, provocînd o fisură în aceste legi. Prin ea, Ian găsise scînteierea unei alte realităţi; o lume unde existenţa lui se transforma în umbre.

– Nu mai pot fi aşa cum eram, se confesă el iubitei nemişcate. Şi nu pot trăi în continuare fără tine. La naiba, Jillie, am nevoie de tine.

I se uscase gîtul de cît vorbise, dar continua să spună cuvintele venite din inimă.

– Am trăit în minciună toată viaţa. Copil fiind, eram în rolul moştenitorului titlului Sinclair. Dar nu eram cel pe care ei îl doreau. Cînd m-am însurat, am devenit soţul sofisticat al unei mondene internaţionale. Nici acela nu eram eu cu adevărat. Chiar şi rolul meu de savant este doar o parte a personalităţii mele. Am trăit atît de multă vreme în spatele unor măşti, încît aproape nu mai ştiu nici eu cine sînt. Dar cînd privesc în ochii tăi văd bărbatul care aş dori să fiu... care aş putea să fiu. Cu ajutorul tău.

Se aplecă spre faţa ei imobilă dorind un răs-

puns. Dar ca de obicei nu văzu nimic. „La ce te aşteptai? întrebau demonii raţiunii. După toate examenele, ea este moartă de o săptămînă. Nu te mai face de rîs. Las-o să plece."

– Nu, promise cu toată puterea ce îi mai rămăsese. Niciodată. N-o voi lăsa niciodată să plece. Ignorînd toate procedurile medicale, o apucă de umeri şi o zgîlţîi. Al spus că simţeai că *Einstein* era încă în viaţă. Ei bine, acum eu simt că tu eşti. Eşti acolo, înăuntru undeva, Jill şi te vreau înapoi. Dacă este necesar voi doborî porţile raiului. Nu renunţ la tine; mă auzi? O scutură cu atîta putere încît desfăcu firele aparatelor. Trezeşte-te! Vino înapoi la mine.

Ceea ce se întîmplă în secundele următoare fu atît de rapid încît el abia înţelese. Camera se umplu brusc de personalul medical ce se repezi spre Jillie. Un brancardier îl împinse pe Ian de lîngă pat în timp ce una dintre asistente îi scotea lui Jill tubul de oxigen.

– Nu, urlă Ian luptîndu-se cu brancardierul. Nu scoateţi aparatele. Va muri!

– Va muri dacă nu le scoatem, îi explică tînărul, trăgîndu-l pe Ian afară din cameră. Se va sufoca dacă este lăsat tubul. Gîtul ei îl respinge.

– Gîtul ei? murmură Sinclair uimit de implicaţiile acestor simple cuvinte. Vrei să spui că respiră singură?

– Aşa se pare, omule, răspunse brancardierul rîzînd. Tot personalul spitalului cunoştea cruciada lui Ian pentru aducerea lui Jill înapoi. Ea este una la un milion. Un miracol.

Ian se prelinse pe lîngă perete, extenuat. Ea va trăi. Revenise în sfîrşit la el.

– Ai dreptate, spuse zîmbind obosit. Ea este un afurisit de miracol.

Cineva ciocăni la uşa lui Jill.

„Bine, nu intra în panică, îşi spuse ea privindu-se în oglinjoara împrumutată de la una dintre asistente. Şi ce dacă arăţi ca după un maraton? El te iubeşte. Nu va conta. Dar contează pentru mine."

Ciocănitul se auzi iarăşi; Jill oftă, realizînd într-un tîrziu că o jumătate de oră de aranjat nu putea şterge imediat ravagiile a trei săptămîni de comă.

– Intră.

Cînd el intră, ea se întrebă dacă nu cumva cineva îi joacă vreo festă. Elegantul ei doctor dispăruse, lăsînd în urmă un bărbat răvăşit, într-un costum mototolit, cu obraji nebărbieriţi. Şocată, spuse primele cuvinte ce îi trecură prin minte:

– Arăţi groaznic.

– Văd că întîlnirea cu moartea nu ţi-a alterat onestitatea, spuse el glumeţ. Apoi gura i se arcui într-un zîmbet atît de tandru, încît inima ei aproape că se frînse. Cum te simţi?

– Mai bine acum. Ca şi cînd revenirea din comă n-ar fi fost destul de miraculoasă, revenirea ei din ultimele două zile îi uimise pe doctori. Îl privi.

Părea atît de nesigur stînd lîngă uşă; ca şi cînd n-ar fi fost convins că este binevenit. „Britanic pînă în măduva oaselor", se gîndi ea.

– Ian, te rog vino mai aproape. Eu...

– Nu... mai bine nu, spuse el trecîndu-şi mîna prin păr cu gesturi stîngace. Eşti încă nerefăcută după comă şi eu... cred că... este mai bine să rămîn aici.

– Mai bine? Dar a fost bine cînd tu ai pierdut săptămîmi întregi lîngă mine, cînd pentru ceilalţi eram moartă demult?

– Jill, nu trebuie să te enervezi...

– Ba mă enervez al dracului de tare! M-am luptat să ies din comă ca să mă întorc la tine şi tu te gîndeşti că e mai bine. Ei, doctore, începu ea încercînd să coboare din pat, dacă tu nu vii aici, atunci va trebui să... la naiba!

Puterile o lăsară şi căzu înapoi pe perne.

– Fir-ar să fie, bombăni Ian care într-o clipă fu lîngă ea. Cînd o să începi să mă asculţi?

– Cred că niciodată, recunoscu Jill cu vocea înăbuşită în cămaşa lui. Inspiră mirosul lui, căldura, realul; realizînd că, în ciuda aparenţelor, nu se simţise cu adevărat în viaţă decît în acel moment. „Iubirea pentru Ian mă face să mă simt vie", se gîndi cu ochii plini de lacrimi. Şi apoi cineva trebuie să te reţină de a deveni prea raţional.

– Eh, dumneata excelezi la capitolul ăsta, domnişoară Polanski. O prinse de bărbie ridicîndu-i faţa. Ce ai spune de un contract permanent pentru asta? O căsătorie, vreau să zic.

Inima lui Jill bătea să-i spargă pieptul.

– Dar ai spus...

– Ştiu ce-am spus şi am fost un prost. Am filozofat despre idealuri măreţe cînd adevărul era că n-aş fi putut îndura gîndul că te-aş putea pierde.

– Ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

– Credeam că pot controla dragostea pentru tine; că o pot eticheta ca pe ecuaţii. Dar nu-i posibil. Iubirea pentru tine nu este o parte a vieţii mele, este chiar viaţa mea, se confesă el îmbrăţişînd-o cu posesivă tandreţe. Cît timp ai fost în comă, mi-am dat seama cum ar arăta viitorul meu fără tine. Nu este o realitate în care să doresc să trăiesc.

– Eşti sigur? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Eşti absolut sigur?

– Probabilitatea este cam de sută la sută, spuse el pe un ton oficial. Şi apoi, toţi contează pe asta. Am anunţat pe cîţiva că ne vom căsători şi a început nebunia.

– Nebunia?

– Zău, adăugă el zîmbind. Patridge adună monstre de tapet pentru ca voi două să redecoraţi „mausoleul". Marsha s-a înscris pentru domnişoară de onoare. Echipa tehnică ne pregăteşte o petrecere „surpriză". Iar *Einstein*...

– *Einstein*, îl întrerupse o familiară voce electronică, a obosit ascultînd chestiile astea sentimentale.

– *Einstein*! gemu Jill, întorcîndu-se spre celălalt colţ al încăperii. Nu observase micul computer-servietă aşezat în penumbră... un computer al cărui ecran înflori brusc cu luminiţe albastre.

– Bună, iubito. Cine tremură?

Jill izbucni în rîs auzind fraza familiară.

– Eşti chiar tu? Cum te simţi?

– Ca o sclipcă digitală, răspunse *Einstein* cu un bîzîit ce aducea a îngîmfare. Mulţumită ţie şi doctorului.

– Şi lui *Pink*, adăugă Jill.

– Şi lui *Pink*, scăzu tonul computerului pînă la nişte rezonanţe foarte joase, pe care Jill nu le mai auzise pînă atunci. N-aş fi aici fără ea. Bineînţeles, adăugă vocea electronică, nici ea nu mă lasă să

uit acest amănunt. M-a determinat să derulez întregul program de bioanalize pentru a putea petrece toată ziua pariind la cursele de cai şi bowling. Femeie!

Ian rîse aprobator pînă cînd Jill îl înghionti.

– Asta a fost foarte frumos din partea ta, *Einstein*.

– Da. Sînt, am fost şi voi fi întotdeauna cel mai bun, declară el fără modestie. Ei, doctore, acum că Jill e bine, cred că vrei un pic de liber. Am plecat.

– Un pic de liber? întrebă Ian cînd luminiţele computerului se stinseră.

– Asta este expresia lui *Einstein* pentru romantism, îi explică Jill. Spune tot, nu crezi?

– Nu. Asta spune tot, veni răspunsul înainte ca gura lui s-o acopere pe a ei. Pentru multă vreme, singurele sunete din cameră rămaseră gemetele pline de pasiune şi oftaturile tandre. Într-un tîrziu, Ian vorbi: Jill, nu cred că eşti încă destul de refăcută. Apoi adăugă ridicîndu-se de pe pat: Cum bine a zis prietenul nostru electronic, am plecat.

– Trebuie să-i invităm la nuntă, hotărî Jill. Le datorăm atît de mult.

– Da. De la ele am învăţat că pentru cei dragi te lupţi indiferent de glasul raţiunii, aprobă Ian. Mi-ar plăcea să fie printre musafiri, dar nu văd cum.

– Găseşti tu o modalitate, spuse ea plină de încredere. M-ai readus dintre morţi în mod miraculos, nu?

– Aşa era cinstit. Tu m-ai adus înapoi dintr-o moarte vie. Ştii, domnişoară Polanski, mi-ai minat toate cercetările. Nu mi-am bătut capul cu miracolele pînă să te întîlnesc. Acum le voi lua în calcul în fiecare ecuaţie.

Epilog

A fost una dintre cele mai neobişnuite căsătorii care a avut loc vreodată în vechea grădină *Florida*. Decoraţiunile albe şi scaunele cu spătar, rezervate musafirilor, erau obişnuite, dar metri întregi de fire şi cablu înşiruiţi printre palmieri erau totuşi o ciudăţenie ca şi camerele video, imensul receptor pentru satelit, microfoanele, receptoarele...

– Doamne, se minună bunicul lui Jill privind mulţimea echipamentelor, toate astea sînt destule pentru a lansa o rachetă spre Lună.

– Nu chiar, îl asigură nepoata cu un zîmbet indulgent. Ian şi echipa lui le-au montat pentru ca

ambele prototipuri de computere să poată asista la ceremonie.

– Dacă spui tu, remarcă bunicul, apoi își clătină capul ca și cînd ar fi spus că asta n-ar fi trebuit să se întîmple în Nabraska. Asta îți dorești, Jillie?

– Mai mult decît, îl asigură ea din nou luîndu-l de braț. A-l iubi pe Ian și a fi iubită de el fusese miracolul ce vindecase toate rănile copilăriei. Doar o singură amintire rămăsese, cea a ultimei speranțe nutrită de mama ei pentru ea. „Promite-mi, Jillie." Aș fi dorit... Aș fi dorit ca mama să fi fost aici.

Bunicul îi strînse mîna încurajator.

– Într-un anume fel, cred că este.

Jill dădu să-i răspundă dar se opri la auzul primelor acorduri din „Marșul nupțial". Se auzi vocea Marshei:

– Hei, oameni buni, începe!

Bunicul afișă cel mai patriarhal zîmbet și o conduse pe Jill pe alee, spre centrul gazonului. Felix și Sadie rîdeau încîntați, în timp ce Partidge și bunica lui Jill își ștergeau lacrimile de fericire. Dar mireasa nu avea ochi decît pentru bărbatul brunet, înalt ce stătea în fața chioșcului și al cărui zîmbet era mai cald decît o mie de sori.

– Hei, priviți în sus! exclamă brusc Felix.

Ochii tuturor se ridicară. Jill înghiți în sec de

uimire văzînd curcubeul strălucitor ce se răsfirase deasupra. Aruncă o privire spre Ian care îi făcea cu ochiul.

– Tu ai făcut-o? Dar cum?...

– Computerele m-au ajutat. Am calculat unghiul soarelui, presiunea atmosferică, viteza vîntului şi tot ce mai trebuia. Apoi am produs nori şi... am ţinut pumnii strînşi. Apoi zîmbetul i se lărgi adăugînd: Nu este nimic misterios în legătură cu condensarea apei, domnişoară Polanski.

Iar romantismul nu este o scuză pentru inexactităţi, aşa spusese el în Casablanca, îşi aminti Jill. Făcu ultimii paşi spre altar amintindu-şi distanţa pînă aici ce păruse enormă. Ea şi Ian veneau din lumi diferite, dar stînd lîngă ei, simţi din nou puterea nevăzută ce le unise inimile.

– Te iubesc, şopti ea.

– Te iubesc, spuse el. Apoi, deoarece o parte din el va rămîne pentru totdeauna nerăbdătorul doctor Destin, îl întrebă pe preot: Nu se poate să trecem direct la sărut?

Asistenţa începu să rîdă. Sunetul era transmis prin intermediul cablurilor spre satelit şi apoi spre complexul computerelor de la *Sheffield Industries*. Acolo era prelucrat de senzorii celor doi invitaţi care nu putuseră fi prezenţi la ceremonie, dar absorbeau fiecare detaliu. Se aflau în sectoare alăturate „privind" cum Jill şi Ian schimbă

jurămintele.

Pink scoase un sunet, echivalentul unui oftat uman.

– Nu-i aşa că este romantic?

– Cred că da, răspunse *Einstein*. Dar eu continui să cred că ar fi fost mai bine dacă m-ar fi ascultat şi ar fi angajat o orchestră reggae.

SFÎRŞIT